

Ion George

Concluziile Senectutii

= 2010 =

Ion Gheorghe

Concluziile senectuții – Poeme în reportofon

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHEORGHE, ION

Concluziile senectuții – Poeme în reportofon /**Ion Gheorghe**

Râmnicu Sărat– Rafet, 2010

ISBN 978-973-146-111-3

821.135.1-1

-
- Ediție îngrijită de **Nistor Tănăsescu**
 - Volum apărut în regie proprie, în 250 de exemplare, tipărite de S.C. Editura „RAFET” S.R.L., str. Grădiștea nr.5, Rm. Sărat; tel/fax: 0238.568.085; mobil: 0727311412; e-mail: editurarafet@yahoo.com

Ion Gheorghe

CONCLUZIILE

SENECTUTII

Poeme în reportofon

Editura RAFET – 2010

Păcatul originar

Cristosul mamei lor de vremuri!
Cărțile de istorie, cu paginile rupte din zece-n zece file,
Capitole întregi sustrase.
Belferii de la Muzeul de tunuri al Academiei Militare
Scapă din buzunare câte-un dinar, câte-o monedă bizantină
În mijlocul cetăților Daciei cu pietrele răsturnate
Și grămezi de numisme de argint, *emisiuni locale*:
Dintr-odată lăbărțează romanitatea, coliva Bisericii creștine
Îneacă scheletul de Uriaș al Adevărului cu pieptul spart
de gladiu -

Unde orânduiri se răstoarnă din tată-n fiu;
Peste cei pe loc stători se-ntorc milenar
Descendenții celor pe care i-am dat afară din Hyperboreea,
Cei mai mulți au rupt din avutul de turme și grâne,
Au furat din cămărilor de caș ale Comunei Pastorale,
Au fugit cu desagii de sare ai stânelor din Munții Hemus -
Pe atunci o sarică de sare avea valoare de lingou de aur -
Au vândut grecilor uleiul de măsline al Domeniilor noastre
la Mykene,
S-au înhăitat cu Fochienii, cu Dorienii și Danaii

Pe care-i trimiseserăm în lege, în orândă și tragere la sorti
În Teritoriile Sudului, *Exiles Hades*.

Bacii mânați cu turmele Comunei Pastorale la Troia
S-au răsculat în contra Senaturilor Salmoxiene,
Au poprit turmele arzând Răboajele de evidență contabilă,
Mistificat-au cronologia succesiunilor în Bazileeate;
Gintea lui Romulus alungată de la Tărtăria și Ramna
Întrucât bacii ei furau la stropii de lapte-n căuce și la miei,
S-a așezat pe cele Șapte Coline măcelărind pe geții etrusci.

Cristosul mamei lor de vremuri!
Peste milenii, Traian fiul lui Nerva,
Dintr~un neam de argați dătători de oi la strungă,
Se-ntoarse cu legiunile punând jaful și hoția
Drept unică lege – *Restitutio in Integrum*;
Schimbatu-s-a cursul cronologiilor la anii celui de al șaptelea
Mesia, iudeul,
Pe care conclavurile l-au pus în locul unui preot de-al nostru,
Orpheus,
(Abătând ura creștinilor asupra copiilor lui Israel)
După ce urmașii Sciților plecați de pe Valea Lăpușului
Așezaseră aici orânduirea Comunei cu oarece spor.

Altă căpetenie dintre Varegii coborâți din nordul baltic
Unul, ce purta o exemă pe cap de nouă hartă a popoarelor,

În anii aceia, zic, s-au întors dintre Celți, Gali și Goți
Plecați la vremea lor din Tărtăria Hyperboreeană,
Și-au luat seama istoric, adică au venit înapoi în cele 55 de
Federate ale Burebistanilor,
Cu multă zarvă, cu bani, cu tot felul de cutume de-ale lor,
Au repus în fapt doctrina răzbunării (ce-am numit mai sus
latinește)
Au aruncat ceva pământ țăranilor bătrâni întorcându-i la
sapa de lemn.

N-a mai rămas pe Dealul Istrița, spre Ciuhoiu,
Decât un zid de pietre în beton grosolan:
De zece pași spre Apus și alți șapte spre Răsărit.
Cum vor mai putea urmașii mei să dovedească faptele
ce au fost;
Cum acolo, vreo cincizeci de ani, s-au petrecut turmele
Comunei;
Și în ce fel furând frunțașii din ceea ce se cuvenea tuturor
Au distrus zi de zi, an de an *cel mai drept model social* din
câte avu
Această nenorocită de țară, de când s-a numit Cimeria
Hyperboreeană
Până la Republica demotică a Celui de la Scornicești -
Cristosul mamei lor de vremuri!

Covoare, glii verzi...

Urc și cobor, cobor și urc pe Istrița, scara mea de pajere.
Trăiesc pe-aici cum demult m-a văzut zăganul, vulturul
cu privirile-i agere.
Temple-au fost pe Ciuhoiu, pe Gruiu Dara, chiliile de
reculegere și retragere,
Magii multor ordine, inițiați sacri aducându-și ofranda,
Dava de temeii a țării mele Dacia-Caucalanda.

Este locul Ochiul Boului, urmă de sanctuar
Cu stema zimbrului vârtej în fruntea bivolului statuar.
Între aceste pietre m-am întors să rog zeii mei, strămoșii
călători pe Nori.
Aurele și numele lor furate le poartă astăzi sfinții bizantini,
minori.
Aici mă așez în genunchi mai copleșit de crezul meu decât
orice creștin
În beatitudinea miresemelor de plante mai tari decât orice vin.
Seara, când soarele se face un bujor purpuriu în glastră,
De jos, din Câmpia Gherghiței, dealul se vedea lungă navă
albastră.

Dorul, durerea de simțire, arzătoare năzuință
Frisonau trupul meu tânăr, sufletul da să iasă din propria
ființare în neființă.
Acolo, în Câmpuri, la chindie, plângeam din senin cu ochii
la corabia străfulgerată
Pe puntea căreia năzuiam fără încredințare că voi ajunge
vreodată.
Nu știam pe-atunci de Mia Măntoiu, elevă la Școala Normală
de Fete,
Nici nu cercetasem să înțeleg viața omului dată în seama
astrelor și-a lucrării lor secrete.

Să fi fost ca oricare alta: clipă de rătăcire în primăvară
Când am citit poeme la o întrunire literară.
Coborând în sală, mi-a fost arătată de zei
O fată cu groasă coada de păr împletită – ca biciul din trei funii
de tei
Până la mijloc pe spate, vițele în pleaznă, harapnic de plugușor –
Cât m-a flagelat mai apoi cravașa aceea să mă scoată din
prezentul meu viitor!
Ținea în poala-i o crenguță de merișor
Cu degetele-i de țărancă de-un curent cald vag scuturate
De-o ciclică furtună tresărind, imprevizibilă electricitate
Cât pe-aci să mă electrocuteze, să mă scrumească pe la amiaza
vieții jumătate.
Cine-i dăduse ei să-mi aducă lăstarul aceluia arbust

Nu mi-a dorit pacea nici fericirea, decât un fagure din care
să gust.

În mitosul sofic acel pomișor cu frunze rotunde și mărunte
Este adorat ca plantă funerară a crezurilor ce ne-au ținut
cu fața spre munte.

M-am aplecat fără vorbă, nici cu vreun semn
Am rupt o smicea din poala ei și-am trezit pe geniul
Sacrului Lemn

Ca-n poveste a vuit Dumbrava, paznicii au mormăit mâniași
Spunându-ne la cei zece Zei Salii-Zalmoșis, strămoși;
Constată mai marele lor magistrat eponim: s-au întâlnit,
Ajunseră, o să-i fericim-nefericim cât vom putea să-i ferim,
Urmăriți-i îndeaproape să nu facă neghiobii, greșeli
De care oricine, oricât de mare ai fi, nu te mai speli.

La o mie de pași de casa părinților ei șade movila de nisip -
Curg din ea pietre ciudate, a le opri altcineva nu-i cutezanță,
nu-i chip.

La diferite lumini se văd în ele bărbați, copii, sofine cu prunci
Tot felul de fiare, simboluri și-alegorii ale Lumii de-Atunci.
Peste cincizeci de ani, poet mare, cum zic alții despre el cu mai
mult curaj și renume,

Ion Gheorghe striga către toți surzii lumii culte, oculte:

Am descoperit cea mai veche civilizație din lume!

Și nu se oprește nimeni la plânsul său să-l respingă ori să-l
asculte; dar știi să-l insulte.

Acum calc pe covorul de iarbă gros de două-trei șchioape.
Au fost ploii mari anul acesta, inundații, au lucrat rău zeii cu tot
felul de ape,
Gliile adânci precum covoarele lui Ceaușescu din Casa
Poporului mult blamată
În care ofițerimea de pază și-n civil, adică tagma cea înarmată,
Își lasă urmele blacheurilor și-ale potcovitelor cizme.
Mersul meu de-acum prin iarba Istriței aromate
Ridică val de mireasmă din strivitura ce fac prin holdele de izmă
Năucind detractorii doctrinei și operei mele, de tot felul de
schisme.

Iată cum urc pe Istrița, cum pe Istrița cobor,
N-aș da acest mers al meu pe umbletul asupra niciunui covor!
Calce șefii de state, directorii, generalii pe carpetele lor
persiene...
Eu, pe unde trec, închei o epopee, pe când ei trăiesc scenete
în replici obscene.
Umble coțcarii politici pe mochete adânci și groase covoare
Sub care se aud troznind oasele propriilor mulțimi migratoare.
Nimic nu are valoarea acestor glii verzi ce mi le-a așternut
Patria la picioare,
Nici cosmonautul Iuri Gagarin, de l-a primit Hrușciiov cu mare
îmbrățișare,
N-a călcat asemenea chilimuri cu atâta inegalabilă,
inspirată lucrare.

Ciuhoiu - monumentul nevizitat

Mă uit în luminile din ochii câinilor de pe la stâni
Mai inteligenți și de credință decât ofițerii români.
Zice ăla, din Elită, că opera mea este un monument nevizitat
Adică dat la spatele istoriei întrucât elogia pe amărâțul
de țaran-soldat.

Pentru gradați, mărimile grangurilor la mălai cernut prin sită
La masa mea n-am pus nici apă, nici sare, nici pită -
Am aruncat cocoloașe de pâine în generali, colonei -
marea gașcă pe istorie mucalită.

Mi-au distrus aleile, șoseaua ce mi se construisese spre
cuvenitele înțelesuri,
Mi-au răsturnat pavilioanele înțelepților cât munții cu chipuri
spre șesuri,

Apoi au vărsat remorcile cu sămânță de holeră și scai
Pe unde se legăna holda Patriei mele cu părul lung și bălai,
Mai apoi au tras gard cu sârmă ghimpată,
Au pus placarde cu avertismente, ștampile cu Marea Pată,
Pe tărâmul meu dădură drumul dulăilor de la armată.

Tot așa au demolat de pe Istrița satul Ciuhoiu

Ca fiarele băgându-și labele la faguri de mi-au împrăștiat roiul
Spăimântând cu alunecările de teren ale istoriei și-ale țării
spre Răsărit

După ce-au plecat echipele de lămurire și convingere
precum au venit.

Întâia noapte gradații, cu bidoane de petrol,
Au stropit gardurile singurei ulițe, cu Alexandru Drăghici
în control -

El însuși a scăpărat din bricheta de paisprezece carate
Ridicând lancia torței celei mai înflăcărate
Asupra ălui mai necăjit dintre sate.

A doua noapte au dat drumul pe uliță tanchetelor cu tricolor
Zguduind bine casele de chirpici, să cadă peste locuitorii lor
Ce iute-i copleşesc pe țărani pânzele cu vopselurile cele
trei zise naționale,
Mai cumplit decât cutremurile ce aruncă lumea la șapte
postii devale.

Oricâtă nedreptate și jaf ar aduce stăpânirile asupra lor
Primesc biciul vremii năuciți de steagul Tricolor.
Pune-le biruri, ia-le pământurile, așează patrulă pe singurul
izvor,

Scoate-i la o mie de verste din propriul meleag,
Spune-le orice nerozie, numai să fie bine adusă din steag -
Cu trei culori vânturate cel mai urât gealat le cade cu tronc

Ion Gheorghe // Concluziile senectuții
și-l mănâncă de drag...

Cu un vagon de astfel de palavre, năroade platitudini și
banalități
I-ai putea duce iar până la Cotul Donului să-i lași acolo pe toți...

A treia noapte au instalat antene cu pâlnii și oglinzi rotative
Pe Pământul-izlaz din tată-n fiu al gospodăriei cooperative
Bătând tot timpul din capetele lor de cai însângerați de muște,
Radarurile s-au dedat la oi, la vaci, să le sugă, să le muște,
Îngrădind cu sârma ghimpată a spaimei cisternele cu vinuri ale
acelor așezări

Lăsară în secetă țărâtimea evacuată sub ocupația armată
a propriei țări -
Câțiva copii nătângi, care de-abia treceau clasa,
Au fost atunci recrutați pentru Școala de la Băneasa.

Acum, între două antene de radar de la Nenciulești la
Pietroasele,
A rămas spațiul meu stilistic peste gigantul trezit de-i pârâie
oasele:

În Biserica lui Heros Soterios, în Catedrala Cumințeniei
Pământului
Ridică mici gorgane popândăii, căței și vulpile vântului.
Sfânta Sophie a Geților cu Zeul Prunc la sân
M-au proclamat a toată Istrița Fecior și Frate Bun
Peste Bazileeatele Salice înscrise în marile statuete ce-am filmat

astă vară –

Dar cât o să mai pot duce singur atâta năpraznică povară?
Hulit de șarlatanii Muzeului Militar și ocolit de toți
Mă gândesc dacă insul de geniu poate supraviețui propriei
libertăți.

Vorbesc în reportofon despre toate acestea pe Istrița, cu ochii
la ținutul Geției de Amiază –
Cine umblă Dealul Mare îmbătrânește de tainele istoriei,
moare și înviază.

Da, ofițerimea-i elită semidoctă ce i-a urât mereu pe țărani
cu fire dreaptă.

Pe scurt, vom zice că de-aici încolo nici Marele Oracol al Phytiei
nu știe ce ne așteaptă,

Dar eu mă uit în luminile din ochii câinilor de la stâni
Mai inteligenți și de bună credință decât toată tagma ofițerilor
români.

5.X.2006

Ceea ce ne lipsește

Printre ciobanii de pe Istrița trăiesc ceva tehnicieni de
garnizoană
Trimiși cu schimbul de Țara însăși cu fumuri de mare cucoană
Să-i păzească mașinile cu ghiulele teleghidate
Când coșciugele zburătoare ale Migurilor Lenzer ară
cu aburi peste sate
De la apus la răsărit aruncate de catapultele romane de la
Bobocul
După calcule în bobi și măiestrii cu ghiocul.

Acest spațiu aerian până mai ieri aparținea generalului Gușă
Ducând seara cu elicopterul până la mă-sa urna cu cenușă.
Cu ore înainte îmi luau graiul la telefon
Slugoi făcând prin văzduh de planton.

Neam prost generalul și mai neamuri proaste bravii lachei –
Republica Socialistă le fusese predată la chei.
Astăzi orașul mișună de ofițerii obraznici deghizați,
Brutali ca toți ocupanții vremelnici peste țările de la Carpați,
Gata să se îmbarce din fugă la prima trompetă
Evacuarea este-o tradiție la trupele române cu uniformă

cochetă -

Încă de la Cotul Donului și Odessa
O rup ofițerii la fugă uitând să ne lase adresa.

În sat, câțiva țărănoi tineri, șoferi reangajați,
Umblă cu mașinile șefilor pe cât de nătângi pe-atât de
înfumurați,
La Monteoru curge pârâiaș de petrol printr-o cavernă vestită,
Țăranii s-au dat la o parte pentru câte-o bucată de pită
Pe după acele pavilioane de tratament ale băii sărate
Unde femeile lor veneau și zăceau să-și dreagă oasele fărâmate;
Activiști de partid, colonei, generali, elita din Securitate
Le-au capturat prin licitații și subtile fraude
Stilizându-le țigănește de nu mai știu cum să se laude.

La Dobrileşti sapă forezele cu lung burghiu
De pe unde-am scos eu statuetele despre care scriu și tot scriu,
Data trecută au pus nemții lacome sonde
Pe colinele rotunde ca mameloanele cu silicon ale actrițelor
blonde

Își dau aere secreții răspândind folclor
Că ocupantul a renunțat prin mult subtilul sabotaj al lor.
De data asta, canadienii ar face prospecțiuni
Căutând izvoare să dea apa de-a gata la toți oamenii buni;
După nămolul ce-l varsă forezele, albastru, gras ca osâza pe
porcii mistreți

Eu recunosc zăcământul vulcanului ce-și fierbe terciul în
poiana Purcăreți,
De-aici și până la munte, unde s-a născut doamna Mocanu,
la Păcuri,
Mocnesc pe culmile Patriei mele aceleași neadormite focuri
Și încă într-o seamă de mai tăcute locuri.

Data trecută, norocul pe care nimeni n-a mai putut să-l
împiedice
A venit pe tancuri purtând rubașca trupelor sovietice -
Toată Istoria Românilor este opera paradoxală a nenorocirilor
miraculoase -
Vom pune iarăși câteva mii de barili în motorul luptei de clasă
Și-o să-i vezi peăștia din Elite
Rescriindu-și autobiografiile, angajamentele, anii și opera
pe sărite.

Ca și-n vremea când eu eram tânăr și-ncrezător în ceea ce
lumea petrece
Trăind epopeea celor patru ostași sovietici prin strămtoarea
Bhering, sorbiți de Oceanul Cel Rece
Câteva săptămâni în toate derivatele climaterice și-ale punctelor
cardinale
Pierduți de Patrie s-au împotrivit căderii în beznele ființării ca
animale,
Au supraviețuit mâncându-și cizmele, centiroanele, burduful
de piele al unei armonici

Îndată devenind fii ai istoriei față-n față cu marii lor conducători
anacronici.

Au ajuns în America fără să ceară azil politic sau religios,
regim special,
Primiți ca bravi bărbați modelatori ai nesăbuitei spițe umane,
Prin tevatura yanchee sobri și demni ca Petru Cel Mare pe cal
Au impus Rusia asupra mult trâmbițatei civilizații americane
Cerându-se în patrie cuviincios și profund construiți
de-aceia probă,
S-au înscris la universități, le-au absolvit, au fost investiți cu
uniformă și robă
Topindu-se după aceea în dulcele satisfacțiilor curente și-n
anonimat.

Povestea a-ndulcit puțin conviețuirea dintre Roș-Împărat și
celălalt Împărat
Dar meritul mare a fost pe viu că omul pre om de foame nu s-a
mâncat.

Arată-mi la Români patru inși sănătoși, educați prin
academiile militare
A nu se fi lucrat cu mâncătorii blând-creștinește într-o
împrejurare oareșicare.

Întru toate astea doar atât aș mai avea de spus:
Ceea ce ne lipsește nouă, Românilor, este misteriosul caracter
rus.

6.X.2006

Cei bravi, în Spirală

Adeptilor MISA

I-am cunoscut protestând cu pancarte modeste, decente insigne.
Blândețea mieilor duși la abator, dar nici intimidată, nici
inconștienți de pericol,
Între garduri de fier strânși ca fiarele, cu adevărul lor sufocat de
gălăgiile perverselor predici
Ale celor ce urăsc omul neînduplecat și care-și caută lumina
proprie până cad cu ochii pe foc.

Ironizați de toți ghiftuiții, de belferii ce-și dau ifose,
De înșii prea siguri pe cele din cer și-asupra celor de pe pământ,
ca toți idiotii –
Au intrat implacabil în istoria patriei jefuiți de cărți, de bunuri,
de onoare.

M-am apropiat laudându-i de gând, i-am numit bravii celor
mai nimicitoare lupte
Pentru că înfruntă cu prețul suprem sub hulă și oprobiu nerod
Pe cei din speluncile vopsite de analfabeții zugravi în stil
bizantin,

Pe cei din pustiul boltelor în care și-au lătrat poruncile ofițerii
în sutane și patrafire,
Pe cei ce trăiesc și astăzi dându-și doctoratele din spovedaniile
văduvei șoptite în microfon.

I-am admirat pe câmpurile de meditație și reculegere
Mai de preț decât tranșeele de la Băneasa unde s-au întors
armele prima dată,
Între lanurile de rapiță și pe după liziera căii ferate,
Mai de onoare decât toate poligoanele de instrucție ale
cadeților
În care dorm șerpilor ispitei de-a se întoarce a doua oară în
contra Comandantului Suprem –
Pe cei bravi, în Spirală, desfășurați ca vârtejul în jurul
sacrului nucleu –
Îi laud pentru meritele de-a nu-și fi părăsit învățătorul și
propriul zeu.

Oricare dintre ei poate călca apele să țină predica pe hulă
politică,
Oricare dintre ei poate preschimba apa tulbure și nămolosă
a istoriei în Vinul Vieții,
Oricare poate hrăni mulțimile înfometate numai cu cinci pești și
pâinile adevărului,
Oricare femeie, în Lotusul ei energetic plutind peste pustiul
mediocrității,

Poartă marama zugrăvită de la sine cu chipul patriei în
suferință neostoită –
Ce bine le face lor ura și calomnia găinilor cu epoletii secreți.

Ca uraganele rotind energii colosale pe apele etern zbuciumate
Simbolul Spiralei lor, un sorb cosmic de bărbați și femei
În mireasmă de garoafă înveșmântați la suflet și la trup
Precum Călăreții Daciei în emblemele numismatice pe cai
la capete lupi.

Trup lângă trup, adică întrupare uriașă de energie și joncțiuni,
De-a dreptul șezând pe glia patriei s-o ridice în poalele mării
furtuni
Din toate patru zările mai puternici decât bântuitele Americi –
Forța lor de pământ, de apă, de aer, de foc, o cometă sferică
Naște cumplit, nesubversiv, spre binele acestei lumi împilată
de învățăturile eretice.

Revoluțiile s-au poticnit, clasele orbecăie, corporațiile sub laba
serviciilor secrete,
Cine să măture lumea cu toate templele învățăturilor ei prea
stricate?
Popoarele, ce înălțară lăcașul istoriei descălecând din goana
calului,
Nu mai pot sparge Zidul Berlinului ciumat al Capitalului,
Sinucigașii curați încingând centurile cu iarba de pușcă a

mortii

Nici cât Hanibal nu vor zgudui din țâțână porțile;
Ce cred opresorii? Că de-atâta dărâmare de orânduire și lipsă de
profeți și-nvățători
Popoarele se vor întoarce în genunchi la Cristosul Scripturilor?...

A venit rândul Spiralei năzuind în rotire de sine -
Se strânge, se destinde arcul de ceasornic, resortul de
aprire și stingere al Creatorului de sine însuși dornic,
Dă mișcare materiei în colosale trombe pe nucleul timpului
spornic.

Noul lagăr capitalist de turnuri nalte-n Drumul lui Mahomed
Se va prăbuși cu mincinosul lui aparat de fotografiat pe
trepied...

Degeaba își afundă brațul pe mâneca beznei momindu-ne
chipurile la universalul surâs.

Cronologia de la Cristos și tot răgazul lui istoric s-au dus!
Ne-ntoarcem întru glorioasa Spirală a bravilor calomniati și
hăituiți anonimi.

Ei toți vor fi Cronoșii neamurilor în rangul de incoruptibili
Magistrați Eponimi.

30. IX. 2006

Criminologia dialectică

Fă-ți timp și ia-ți casete, să-ți las un interviu postum,
Despre nereușitele mele ți-aș vorbi, despre spațiul fără izbândă
în care vă caut
Pe voi, toată seminția de munteni de la Cotul Carpaților până la
Cotul Donului.

Petre Pandrea găsisese o deslegare din adâncime:
Explica înclinarea spre delicvență și crime a buzoienilor
Prin amestecul de sânge ca un stix din substrat.
Neamuri multe învârtejindu-se pe-acolo, de la sciți la cumani,
Ne-au lăsat o plămadă de populații fără dumnezeul interior,
s-ar zice.

Eu însă cunosc alte plecări ale instigației criminale,
Brutalitățile, omorul omului de către om,
Trădările, morbiditatea de fapte în fărădelege;
Dintr-o rătăcire de obârșii dacă vine, într-adevăr,
Această pierdere a rațiunii imediate și din tată-n fiu
Își are obârșia în dese schimbări de credință, în lepădarea
creștină

De vechea Cale a Păcii de Sine
De la izvoarele Călmățuiului, un fluviu preistoric

Mereu scăzând, lovit de prăbușirile abisale,
De spargerea codrilor și de-nclinarea Carului Mare
Pe-o rână, când și-a rupt cârligul de foc de la Steaua Polară.
Câtă tulburare de gând și de sânge făcut-au apostolii,
Emisarii, predicatorii Imperiului de Răsărit
Până la acel Sava Gotul pe care bravii munteni
L-au aruncat în vârtejele râului ca pe-un câine ce-a fost,
Însă de-atunci până la vremea lui Alexandru Drăghici
Care-a scormonit ani de zile satele și târlele vânând legionari
și chiaburi,
Din vârful Penteleului, pădurile Pătârlagelor,
Codrii Siriului și colibe de nutreț ale Plasei Câmpuri,
raion spart în trei,
Până-n bordeiele de sub poloagele de mohor și colilie,
De la apa Ialomiței spre Muntenii Buzăului.
Păcat mult a curs pe râurile văzute și-n apele freatice -
Numai în zilele mele câte izvoare de lacrimi
Din ochii țăranilor bătrâne plângându-și fiii -
Cum a petrecut Mama mea Mare, Ileana Bărăgăneanca,
Pentru fiul ei, nea Lisandru Surdu, trecut cu-acest nume
în registre, după bărbatul ei dintâi;
El deprinsese-n școală aritmetică, aduna impozitele,
Dajdiile statului; cineva 1-a otrăvit la masa de seară
Găsitul-l-au în șanțul drumului de balast,
Plecase de la Mihăilești spre casă, într-o ploaie de vara,
L-au ridicat milițienii din iarba măloasă,

L-au întins în curte pe ușa de la polată, spălată-n grabă,
Doamna doctor Eliza Hartz, o femeie abrașă
Care nu s-a liăsat zece ani căutându-și bărbatul,
Pe doctorul veterinar, un neamț ce trecuse munții prin
Sita Buzăului,
Până l-a găsit între minerii prizonieri pedepsiți în Dombas;
Și l-a adus acasă cu tot felul de memorii, într-o târziu, chiar și
la Ana Pauker.

Pe-atunci însă umbla într-o șaretă trasă de cal murg
Cercetând satele de tifos, de scarlatină și despăduchind școlile;
Tata era agent sanitar, mâna ei dreaptă pe-acolo,
Ea l-a oprit pe-acest țaran să-mbrace cămașă verde.
Când au făcut autopsia fratelui său
Tata-i dădea bisturiile și-o ajuta să scoată măruntaiele
Așezându-le în lighean; cercetau aplecați peste
Copaia aceea de parcă ar fi fost la tăiere de Crăciun,
Împreună au stabilit că nea Lisandru fusese otrăvit la băutura,
atâta tot.

Adunător de biruri și impozite pentru bunul mers al statului –
Purtase înfocat cămașă verde, cum să se mai afle
Cine i-a pus venin în băutura, sau dacă nu cumva
El, din prea îndelungată cercetare de sine și voință de
bărbat dârz,

Și-ar fi turnat singur cucuta, ca filozoful;
Ne uitam noi, copiii, la ligheanul de intestine de om

Până ce-a venit Mama Mare să ne pună pe fugă cu grija-i
Să nu ne speriem pe viață, să nu ducem în minte și
ființare sufletească

Amintirea acelei copăi de mațe de om, să nu cădem
În bolnava apreciere și concluzie devastatoare
Că omul cu mațele scoase mai presus decât porcul de
Crăciun nu este.

Și uite că Mama mea Mare m-a tras înapoi dintr-acea vedere
de viață și moarte,

Ea mi-a salvat curățenia viziunii celor despre om
Și despre organele sale dinlăuntru, nespurcate.

Eu, pe-acea bătrâna țarancă, n-am văzut-o plângând,

Era o piatră, nu altceva, nici în noaptea

Când hăitașii lui Alexandru Draghici,

Muntean de printre sihlele de dincoace de Penteleu,

Scormonit-au trei luni de zile șurile de nutreț,

Gropile de bucate, ascunzătorile bănuite,

După cel de-al doilea frate al tatei;

Zdupăiau din cizmele lor de ofițeri sovietici

Pe după casa bătrânei: Ieși, lașule, de la fundul mătii

Să dai seama poporului muncitor, strigau

Bătând în ferăstruica dinspre ograda fiului acela -

Casa Mamei Mari fusese așezată de către fiii săi, Anton și-acest
fugărit,

Jumătate pe locul unuia, jumătate pe-al celuilalt.

Pe ochiul de geam intrase ditamai bărbatul

Sărind ca un copil în patul mumei; tremura
Și plângea la spatele bătrânei, zgâlțâit ca pământul de cutremur:
Nu mă da, nu mă lăsa la mâna lor, gângăvea,
Până-n zori când spart-au geamul și-au băgat câine pe fereastră.
L-au dus ai ăluia de la munte și nu s-a mai știut
Vreme multă de el.

Țăran sărac, purtase cămașă verde și-a plătit viața greșită
Cu încă vreo zece ani de suferință,
Scos de Ceaușescu din cumplita temniță,
Umbla târâș de-o mână și de-un picior:
Pentazol, mi-a țipat el odată peste gard,
Ca și când vorbea de-un cal de pe care căzuse de și-a
rupt oasele.

Scrisesem *Vine Iarba, Elegii Politice* dar mai mult n-am
putut să fac.

O nereușită a vieții mele, de neiertat, vor zice și urmașii,
De-aceea rugatu-l-am pe-acel paznic al cărților mele
numeroase,

Să convorbim literar despre unchii mei țărani păcăliți
De sloganuri furioase și credințe deșarte, și-ar fi fost
într-o singură casetă

Următorii Alexandrii: țăranul perceptor - Alexandru Surdu,
Generalul și ministrul de Securitate - Alexandru Draghici,
Și el, directorul bibliotecii,

Iar între ei, nefericitul Constantin Gheorghe
Care s-a târât în libertate zece ani ca zeul meu păgân
Țugulea Fiul Mătușei, de-i furase zmeoaica vinele

de la picioare.

N-am reușit acel interviu cu privire la neîmplinirile mele
Deoarece se mai află-n vigoare datini și oameni:
Care senator, care secretar de stat, care director pe undeva,
Dar mai cu seamă tot felul de patroni de gazete și edituri.
Cine și-ar călca legământul cu Securitatea
Nici dacă și-ar da ultima suflare?
Cine poate să spargă în trei mandate de Președinte
Ceea ce mai multe generații au consimțit cu lașitate,
și supunere și folos personal?
Cum ar fi explicat Petre Pandrea această vocație
A românilor pentru crimă după crimă în apărarea unor secrete
de Stat, chipurile?
Cartea, *Criminologia dialectică* este scrisă cu tensiune
Dar autorul ei, savant de oarece renume,
Fost-a coleg de celulă cu unchiul Gheorghe Constantin,
țăranul care tocit-a cămașă verde
Până i s-au rupt ciucurii și i-au căzut trei nasturi,
Când o dădea la spălat, Mama Mare i-o azvârlea peste gard:
Duceți-vă cu zdrențele voastre verzi, c-o să vă rupeți gâtul!
Întotdeauna Marile Mame au vorbit în oracole pe care fiii
nu le-au luat în seamă.

Gladiatorii

Brindisi este o glosă cimeriană.
Are înțelesul: locul cu brânduși,
Așezare de păstori fugiți de iarnă
În sudul din care n-au mai fost aduși.

Din Paradisurile cu zmeură și mere
Fusese alungată și ginta lui Spartacus –
Genus mândru, piatră de întemeiere,
Hiperboreean, adică *dacus*.

Acolo și-a pus tabăra armata protoproletară,
Sediul tuturor luptelor noastre de clasă.
Nu vezi cum știu ai noștri să moară
În locuri cu numele aduse de-acasă?!

După acea bătălie pierdută de sclavi
Se așternu pe lume o depresie uriașă –
De-o răătăcită fericire se cuprinseseră cei bravi,
Adepții Gnosei nordice pe Cina de Coleașă.

Lumea deveni o triremă
Pe care cântă în lanțuri vâslașii,

Moartea era percepută ca fericire supremă
De care nu se tem decât lașii.

Astăzi trăim în catacombele din munți,
Mitul lui Isus Cristos a căzut,
Dar suntem din ce în ce mai mulți
Care dobândim și gladium și scut.

Pe arena însângerată a lacomei istorii
A intrat leul cel greu de labe,
În șaua lui venim tot noi, gladiatorii,
Alergând pe toate nisipurile lumii arabe.
13.X.2006

Țăranii, patria mea

Când s-au spart cooperativele agricole cu netrebnicul îndemn
Fost-au împărțite și băncile acelea lungi, de lemn...
Se știe-n sat care ce-a prins: țigle, cărămizi și scânduri,
Vacă, purcel, două, trei oi o dată și-n mai multe rânduri.
Șubredele bănci de blăni de brad negeluit
Cui le-a apucat la-nceput n-au trebuit, de nici un folos
s-au dovedit.

Curând începură să cadă țăranii de amintiri și de vârstă
Sufletele lor se înnegrirea ca bivoli în tău,
Le crapă vremea pe trup și pe fire, dureroasă crustă,
Și-acum se uită înapoi cu mare căință și vorbire de rău.

În locul camioanelor se-ntoarseră căruțele cu tot felul de cai,
Mârțoagele istoriei, necum cei mândri, cu steaua-n frunte,
murgi sau bălai,
Cu potcoave de-argint, găteală din cap și până-n picioare
Pe care ieșiseră ei pe poarta vremii, cu pământurile moștenite.

Câte unul, doi pe săptămână căzură țăranii, care la care

nu te-așteptai,
La fel și țărăncile biruite de soarta bărbaților și de netrai.
Tot mai rari se adună la mesele funerare
Ca-ntr-un vehicol ce-i duce înapoi la asprele munci pe ogoare
Stând pe-acele vechi bănci precum în camionul fără prelată
La ultima defilare, la serbarea cea ne-nduplecată -
Nu mai este nici veselie nici înghesuiala de-altădată.

O nostalgie atroce, cu nodul de lacrimi în gât
Îi face totuna din răul și binele prin care au trecut.
La grămadă, nici numiți, nici numărați măcar,
Bărbații erau urcați în camionul militar -
Oricum făceau parte din categoria socială a celor fără de număr -
Mulțimea anonimilor trăind viața umăr la umăr
Îmbulzindu-i pe-acele laițe de scândură nelucrată
Pentru că Patria n-a fost mama lor bună niciodată,
Mai atenți s-au dovedit mai marii cu cirezile duse la abator,
Țăranii aparțineau de la sine Statului, ca trupe de rezervă,
Mulțumindu-se cu o pâine și-o cutie de carne cu fasole,
conservă.

Când ajungeau la barieră, la Buzău, se numeau muncitori
Față de care subofițerul n-avea nevoie să zică un lucru
de două ori
Vărsați din camion la fabrica de sârmă și alte metalurgice -
Și-au dat Patriei nerecunoscătoare suferințele demiurgice.

De luni, din zori, luați de-acasă cu parole și-n secret aranjament
Ei lucrau până duminica pe șantierul fabricilor de armament
Hrăniți la cantine, dormind în barăci cu ferestrele orbite de var,
În condicile de muncă trecuți salahori la fabrica de geamuri
și sârmă,

Lăsați fără pensii după atâta trudă-n zadar,
Disprețuiți ca răufăcătorii, s-au dus fără urmă.

Câți mai trăiesc pe spezele femeilor lăsate acasă la muncă,
La sapă, la scos sfecla, la răsadnițele de tutun
Agonisind câte-o jumătate de zi din timpul cel mai bun -
Partea de încă cincizeci de procenți
Trecută fiindu-le în contul bărbaților absenți,
Mistificare de scripte pentru acoperirea lucrărilor militare
secrete

La fabricile de mitraliere, tancuri și rachete.

Dormir-ai și tu, Patria tagmei, să dormi
Somnul țaranilor în camioane, pe la toate hotarele să te sfârâmi,
Înecată să fii din piscuri și până la țărmi
De-a-mpicioarele să cazi cum zăceau ei somn urât
Înfășurați în pânza de cort a ploilor, de le-ai pus mâna în gât.
Dați-ar zeii somnul iepurelui hăituit
Dinspre hotarele de apus și până la fruntariile de răsărit!
Dați-ar zeii odihnă-n istorie câtă are puiul de dropie

prins de dihor,
Dați-ar să-ți dea liniștea puiului de ciocârlie ridicat de uliu
într-un picior,
Atâta înălțare să ai tu, Patria Tagmei, în viitor,
Atâta mângâiere și tihnă câtă primiră țărani în camioanele
fără prelată
Duși la muncă fără nici-o răsplată!

De la Turtucaia și până la rătăcirile cu Mareșalul prin
viscolitele stepe
Numai ambiții de castă în aroganță și pretenții sterpe.
Condușă de strategii mediocri, generali dezertori cu
piciorul în ghips
În două întoarceri de arme stânga-mprejur
Din apocalips ieșind și iar intrând în apocalips
Armata a distrus țărănimea cu tot așezământul blând și pur
Pentru că dezbrăcați înfăptuind România Cea Mare
Țărani au umilit casta ofițerimii înfumurate și-n desfrânare,
Invidioși, scrobiții prin Colegiile germane și franțuzești,
I-au aruncat în lupte fără muniție și fără căști.

Deportările la oraș în camioanele fără prelată
Dacă le-am pune cap la cap ar întrece Basarabia de
Stalin strămutată.
Să zicem că odată și-odată cineva trebuie tras cu un glonț
la răspundere

De-atâta risipă de țărani câtă au încăput stepele și tundrele,
Să zicem că i-ar prinde pe ofițerașii cu vipușca neagră, verde,
alabastră

Și i-ar spânzura de felinare prin vreo budapestă de-a noastră,
Însă pe-acolo binecuvântau răzbunarea cei pastori
Nu popii încheiați la anterie cu microfoane în loc de nasturi,
Dacă și-au vândut ei tancurile, tunurile, numitele guri de foc,
Înseamnă că s-a terminat România și n-are cine s-o mai facă
la loc!

Pe toate le-au plătit țăranii în tăcere și resemnare
Acum tot mai rari se întrunesc la mesele funerare
Strângându-se unii într-alții pe-acele bănci de lemn,
prin gerul istoriei duși, readuși
Dinspre ruși către nemți, dinspre nemți către ruși
De-o nostalgie atroce măcinați, cu nodul de lacrimi în gât
Ei sunt totuna cu mine și rămân Patria mea în răul și fără de
binele prin care istoria ne-a trecut.

11.X.2006

Legănați-mă, gherghini...

D-lui Profesor Gh. Al. Cazan

Pe Gruiu Dara - muncel cu lespezi pardosit -
Caută arheologii ceea ce nu-i de găsit,
Dau orbește peste ceea ce n-au învățat să caute.
Le țiuie urechile de țitere oficiale și flaute,
Instinctul fostu-le-a năucit de psaltichiile bizantine -
Inventează ocupația romană ascunzând adevărul ce
nu le convine.

Găsesc vase de bronz, capodopere de ceramică
Ne-ncrezători le tremură mâna, bolnavi de panică,
Le scapă din brațe și nu desvăluie decât hârburi,
Neconcludente frânturi peste câteva cuțite de pluguri -
Sub robia Romei țin Dacia panoramică.

După fiece expediție cu hârlețul în straturi
Se-ntorc în banalitate zăpăciți și imaturi
Șchiopătând pe niveluri de timp și spațiu
În loc să se cuprindă feciorelnic de-acel divin nesațiu
Se-ntorc împovărați în nebiruita mediocritate

La gașca pârvaniată rezemați de stupide citate.

Părăsiți de Muza Clio, zâna revelațiilor generoase,
Rămân cu aroganță în propriile tenebre.
Lasă pe deal grămezi de cioburi și oase,
Tibii de animale, fălci și vertebre;
Niciunuia nu i s-a dat pătrunderea de gând,
Sclipirea ochiului ciclop al vocației, fremătând.

Eu, dintr-un singur os *astragal* -
Mosorul de la genunchiul unui ied -
Pot alcătui albumul muzeului integral:
Cu toate datinele și cu poporul în care cred,
Fructierele cu tipsiile fumegând seu și rășină de molid,
Vasele ca niște binocluri prin care vederea poate sparge un zid,
Cănila în chip de păsări, paharele cu înfățișare de fiară de herb,
Potirele în care torentele sângelui fierb,
Toate felurile de-ncălțăminte pentru drumul fără întoarcere
Și pentru cărările vieții întortocheate,
Și cosoarele, și arcurile și foarfecele ce le-au folosit Parcele,
Topoarele și portretele marilor și micilor cronoși locali,
Cavernele de sub Gruiu Dara cu portaluri și grinzile-n capete
de cai și batali.

Vom întâlni Urma Uriașului Purușa, pecete de talpă-n zăpadă,
Văgăunile Exilelor Hadice

În care Fiii Timpului descindeau să se vadă în chip de Cerbi
Feciori și alte ființări sălbatice
Cu Euridicele din ceremoniile Nunții Pelasgice,
Porțile Teritoriilor Paradisiace
Cu Feciorii de împărat Căpriori în *metamorfosis* absolvind,
Înalta Pace.

Mesia Spic de Grâu, cel cu barda-n cingătoare,
Și Fecioara Flora – „cine i se uită-n față moare” –
Până vine Fătul Mugure de Măr să-i pună pe gură o floare –
Un astfel de os era o cronică, un tratat citit dintr-o suflare,
Ceea ce lipsește arheologilor aș numi neostoita sete a omului
de aflare.

Iată, pe coama Istriței o seamă de lespezi, temelii de incinte
Despre care nerușinarea catedrelor ne minte.
Eu, vara, leg hamacul între doi arbuști de gherghin
Și mă leagăn ca pruncul amețit de-o gură de vin –
În beatitudinea ce mi-o dă știința locului asupra tărâmului
din care vin.

Lespezi cu șanțuri și canaturi de porți
Pe care morții veneau la cei vii, iar viii se întorceau la morți
După cum primeau misiunea prin tragere la sorti.
Sub leagănul meu, trepte de piatră, praguri de lăcașe
Pe care istoricii le-acoperă mediocri cu tot felul de ipoteze lașe.

O lume cu nume înscrise în *Rumne*:

Senaturile deceneice câte și-au susținut veacul;
Din stâlpii de templu rezezați, din colonne,
Dat-au lăstari de pomi în care eu îmi leg hamacul:
Legănați-mă, gherghini, pomii lui Gheorghe cel hulit,
Că m-am întors într-o patrie ce nu mi-ar fi trebuit,
Voi duce mărturie cum toate columnele și portalurile de
multă cetate
Le-au înregistrat arheologii ca lemne de foc în nerușinatele
tratate.

Din vârful Istriței dovedesc, prin statuetele mele,
netrebnicele fraude
Prin care istoricii copleșesc invadatorul cu supreme laude,
Cu liste de cuvinte ciugulite din trecătoarele graiuri
Luminând calea Romei cu făina lor de putregaiuri,
Prin tabele de glose năstrușnice ne insultă cu teoria Limbii Pierdute
Umplând muzeele cu steaguri mucegăite nicipând pe redute.

Eu sunt mântuit, edificat în întregimea acestei vieți:
Istoria oficială este-o mârșavă catedrală
Peste gropile comune ale bazileilor geți
Sfârtecați cu gladiul de belferii lacomi de titluri și fală,
Dar timpul se zbate cu toate trei capetele de cerber în lanț,
Sări-va și la gâtul lui Iorga rupându-se din pripoane:
Înaintea Bizanțului și după Bizanț
Fost-au Bisericile Sfintelor Sofii din cele cincizeci și șase de
Cogaiioane.

Experiența vietnameză

Zăpușeală ca-ntr-o altă climă; ascult poporul greierilor
Ascuns în frunze ca luptătorii Vietnamului, când aveam
eu treizeci și cinci de ani.

În seara asta, orga de vânt nu mai scoate un sunet, pâlpaie
de foc,
Pe masa din camera de dormit păstrez casca de plută,
Un dar al prietenilor noștri la despărțirea pentru totdeauna,
Am adus-o la țară; dacă urmașilor mei le va rămâne măcar
libertatea amintirilor,
Casca mea de luptător în junglă ar putea să-i instige la
suferință pentru Patrie.

Astăzi, toate posturile de radio au ținut predici despre intrarea
în Europa –
Suntem în vârtejul climelor, alertă meteorologică.
Bătrânii ca mine, suferinzii de inimă sunt sfătuiți să stea pe la
casele lor
Să nu se mai bage în vorbă despre iminenta primire în Uniunea
Europeană –

O fantezie troțkistă care se va înăbuși în fașă ca un copil tâmpit
ce și-a înghițit suzeta.

Inundații, arșițe, surpări de poduri, geografia răvășită politic și
natural,

Pe mine mă ține în vigoare, față de clima turbată, experiența
vietnameză:

Am trăit mari temperaturi ale istoriei, beau apă fiartă cu frunze
de ceai –

Acum sunt uciși mii de inși de soarele furios în toată Europa –
Uite că intrarea mult lăudată nu scutește pe nimeni de moarte,
Mai sigur sunt eu sub cei doi nuci de vârsta mea.

Când și când lumină departe și tunete promițând ploile
mângâierii –

Parcă rachetele sovietice lovesc avioanele americane ce se
îndreaptă spre Hanoi...

Oricât am ignora istoria, din oportunism, din mizerabile
calcule,

Din lașitate față de neobrăzata contestare a bețivilor cetății,
Oricât ar dori cineva să se ferească de trecutul în care fost-am
tineri,

Istoria se va mișca-n el cu atrocea durere precum circulă
în vinele răniților

Măzăricea de oțel a sinistrelor bombe cu bile,
Numai la români generațiile se calcă una pe alta-n picioare;

copiii își insultă părinții.

Sunt gânduri pe care le murmur în reportofonul ca o piatră
legat la gât –
Înregistrez lungi secvențe de timp și de spațiu din marele
oratoriu al greierilor –
Tot așa lucrau lăcustele holdelor în jurul aeroportului din
Yunan,
Așteptam singura cursă aeriană spre țara bătută cu fier și foc de
avioanele Americii...

Când și când sesizez arcurile de sub perna șezlongului vuind
de-ncordare:
Nu zicem noi îndeobște că ne-apasă amintirile?
Iată, gravitatea aducerii aminte are efect ponderal:
Mă aflu în camera de hotel, noaptea târziu, în mijlocul orașului
Hanoi,
Peste drum de fosta cazarmă colonială franceză,
Un snop violet de flori de lotus, mesaj secret dinspre
Hiperboreea,
Și astăzi, după oarece vârstă și istorică vâltoare,
Îmi aduc aminte mireasma tare și cum ghidul ne-a sfătuit să nu
dormim cu ele-n cameră
De parcă ne-ar fi recitat un verset de morală și decență socială,
De parcă se vorbea despre fiare ce-ar putea să ne devore
peste noapte.

Despre gușterii verzi aurii umblând în voie pe toți pereții
Să culeagă insectele acelei clime umede și fierbinti
Nu ne-avertizase și-am dormit cu oarece grijiă.
Acum îi prind pisicile scoțându-i dintre lianele tufei
zisă „mâna maicii domnului“,
Gușteri de smarald, bijuteriile reginelor sarmatice -
Înșuși totemul acelor neamuri dacice de la Marea Baltică la
Bosfor.

Eram în delegație cu D.R. Popescu în Vietnam
Când gazdele ne-au dus într-o peșteră cu săli de catedrală,
Atunci am căzut prima oară în brațele Herei, fiica lui Cronos,
În *Illo Tempori*, cum susține savantul, în spațiul hiperborean.

Memoria vieților anterioare nu-i o poveste s-o risipească
teologii -
Ne-au trecut într-o incintă de oaspeți, o ceremonie puseseră la
cale pentru noi
Lăsându-și armele de pe umăr și uitând de avioanele
americane ce se îndreaptă spre Hanoi,
Au sărbătorit zilele noastre precum descoperiseră în
pașapoarte:
Eu, pe 16 august, D.R. Popescu ceva mai în sus câteva zile,
Treizeci și cinci de ani împlineam: de la amândoi adunând
fac etatea de 70,

Deci, eram atunci chiar în miezul vieții, înmiresmat, pufos,
dulce-acrișor

De mare fruct pe masă între tot felul de fructe ale Paradisului.

A urmat ospăț decent; spre sfârșit ne-au dat desertul intrării și
ieșirii de bună voie din timp:

Compotul de semințe (o fasole miresmată și dulceagă) de lotus,
De-atunci pe mine nu m-a mai sărbătorit nimeni în țară și
peste hotare.

M-am despărțit tot mai temeinic de mitologia Scripturilor,
Mi-am zidit propria credință pe relicvele Hiperboreei,
cea mai veche civilizație.

Mă gândesc în cunoștință de cauză la istoria ce mi-a fost
hărăzită

Ca sumă de prilejuri de-a mă întoarce la rostul meu obârșial,
Câți mai fac astăzi față la teribila catastrofă istorică
În bărbăție de luptător, fără a se dezice de propriul trecut?
Am în vedere ceea ce s-a numit sociologic: prăbușirea
sistemului comunist.

În Vietnam a fost apogeul, pentru noi puseseră zeii totul la cale,
După noi a-nceput revocarea, intrigile secrete au dat peste cap
orânduirea.

Noutatea și vechimea sunt însămânțate laolaltă-n firea fiecărui
ins,

Prezentul nu există decât ca simplă cameră de trecere la
ceremonie.

Fluviul Roșu curge și astăzi în Vietnam, spală cu mîlul roditor
plantațiile de orez,

Iluzia că socialismul decurge din capitalism este nefondată.

Cînd vom lua-o de la capăt, refăcînd lumea cu deplină cinste și
loialitate,

Iarăși ne-om scîlda în Golful Halong și-n miresme de oleandri,

Și-ntre noi, un tânăr general civil, purtînd cămașă albă cu

mîneci scurte,

Blond ca Serghei Esenin, foarte sigur pe sine și întru totul Rus.

17.X.2006

Noua cronologie

Seara, cântecul greierilor gâlgâie tălăzuite vibrații
Din crăpăturile caselor, din ierburi, din tufele de sulfină.
Oratoriul găzelor, laudând luminile rotitoarelor spații,
Învelește dealul și lumea cu pânza-i de păianjen lină
Astăzi, 16 August, Anul Șase, Era Postereștină.

Pe caldele plaje de frunze și flori
Verde scânteindu-și razele, umblă licuricii
Ispășindu-și metamorfoza de vierme, biruitori,
Sub riguroasele astrelor auspicii.

Sforăie pisicuțele, care în scaun, la masa unde lucrez
eu domnește,
Care pe mânușile ce le port la treburi impure,
Acolo, pe galerie, somnul are miros de pâine cu pește,
În palmele-acelea de uriaș se visează ele înapoi, prin uitata
pădure

Când motanii de linx, cotoii din cotloane rupestre
Pe vetrele altarelor primeau daruri de ofrandă și sacrificiu
Sub constelația Armăsarului Pegasus, cel cu șapte căpestre,
Rupându-le vara în libertate neatins cu biciul.

Ca și-atunci, umblă Călătorii pe Nori, cei preafericți,
Grindinele spărgând, vijeliile scoțându-le din lucrare
Peste țara Sarmaților și toată Dacia Călătorilor Sciți,
Îmblânzind marile dezordini ale aerului, curenții în tulburare.

Tot așa umblam eu cu haitele animalelor nemoleşite de vreme
Până în veacurile firii din care omul le-a scos
Lăudându-le, ridicându-le-n steme,
Înaltul respect dându-le și urmându-le cu folos.

Când zeii cei mari înșiși purtau capete de fiare încununate
După ce oamenii le-au luat libertatea dându-i uitării ingrați:
Lupii, capete de steaguri urlând în furtunoase armate,
Iepele, stindarde ale senatului și-ale marilor magistrați,
Leii din peșterile Hiperboreei până-n Mikene,
Columnele ținându-le cu labele late;
De la o mare la alta păstorii, cu baltage și arcuri, ai
lumii cimeriene,
Stindardele cu himere, schimbători sfinxi înălțând din
cetate-n cetate.

Tot mai aproape focul sparge cerul sumbru,
Peste noi, către sud, a ieșit luna în bolțile de safir
Și-un luceafăr ca-ntre coarne de zimbbru
Precum în stemele Moldovei lui Dimitrie Vodă Cantemir...

O adiere opri greierii, flutură cântecul rupt

Ca o perdea smucită pe fereastră de-o mare trecere de curent,
Bubuie tunetul prin ceruri până hăt, dedesubt,
Cu stânca-i sonoră lovind magmele pe sub continent,
Din Pomul noii Înțelepciuni cade auriu, fierbinte, Marele Fruct.

Într-o clipită de pleoapă, flacără universală ne dă pe toți
în vileag
Ca o luare în brațe, la piept sălțați din banalitate, și contingent,
Numaidecât scăpați de la sân cu întregul nostru meleag
După ce zeul ne cercetase și ne cântărise atent
Într-o fracțiune de secundă datu-și-a seama că se înșală -
Nu meritam noi ridicarea din mult milenara greșală...

Ce drept avea omul să tulbure sălbăticiunile firii
Schimbându-le obiceiurile, lingușindu-le cu mărire de herb,
Numai Orpheus Tracul, feciorul cel imberb,
Cu lira lui de aur strigând sylenii și satirii
Binecuvântează omenirea de la Templul Feciorului de Împărat
Cerb.

Iubind ca și mine nevinovatele viețuitoare
Sub Arborele Cosmic în edenica demult grădină
Un Cristos mai pur se va înălța peste popoare
Cu începere din 16 August, Anul Șase, Era Postcreștină,
Precum făcut-am noi această îndeobște însemnare.

22.X.2006

Toast pe Ciuhoiu

Captația de la Cășărie, cele șapte cisterne,
Pe vâna unui torent cu izvoare eterne –
Le-au spart de curând, le-a năpădit izmă, tot felul de tufe
Unde păstorii obștei țineau grămezile de burdufe,
Sacii cu sare, căzile cu proaspeții cași,
În devălmășie și orânduială de buni părtași.

Tot timpul, pe zestrea Comunelor Cimeriene Pastorale,
Oamenii cunoșteau rândul și curgerea lumii în sacre simboale,
Măsurile cu vase de lemn sub pecetile zodiacale,
Pe bâte crestate, pe bastoanele de ștafetă,
Toată evidența contabilă într-o scriere până astăzi secretă.

Numai eu, din numisme, din prigonitele-mi statuete
Am băut învățăturile cu milenară poftă și sete,
În fiecare zi mari sorbituri în căucele sacre
Cu nesațiu, zer, lapte de capre,
Sunt umed și-nmiresmat, ca păstorii, pe piept
Astupându-mă la gură cu palma, să nu trec de înțelept...

Nu scria Herodot despre suprema dreptate la Geți?

Pământul, precum ne spune poetul Vergil,
Sta sub sceptrul Ducilor întru totul corecți,
Senatul celor zece Sălii Salmosis îl dădea cu împrumut
Întrucât aparținea patriei lor cu datinile de temut
Să-l lucreze cu spor și să-1 țină fertil,
Încredințându-li-se loturi și pășuni cu măsură
Rusticii sau Gliacii erau mândri argați
Pentru anume timp strict, doi, trei ani sub lucrare
Să nu deprindă lipiciul vicios al proprietății, considerată
prin sine impură –
Și nimeni n-a lăsat mărturie că orânduiele lor sunt barbare...

Cu vremea, se așternu întocmirea romană, de lacom ocupant,
Din patera de piatră retezat-au lujerul de acant,
Vița apoteozei celor cu dăruire de sine pentru cetate
Crescuți la sânul sfintelor orante sofine preacurate.

Au prigonit pe socotitorii curați, pe iconomii dibaci,
Înșelatu-i-a cu ceva pământ pe rusticii daci
Calomniind pe vârstnicii de ispravă, pe tinerii cei cumiți
Care cunoșteau pietrele de hotar cu învoielile dintre ginți.

Peste Dacia Mare vorbitoare de Latina Prisca
Mai bine de două sute de mii de ani hiperboreeni țipă gâscă.

Până la Marea Nordului se risipiră Geții-Guțani

După cârdușii văduve de găscâni,
Sub fama căteunui bazileu Burebista
Reclădind cetățile pe unde le lovise balista,
De la Alutus, tot nordul sacrelor principate,
Deceneii adunau cu toiagele episcopale stâncile detunate
Izvoare dezlegând proaspete, izbucuri ale obârșiei
noastre curate,
Precum Iordanes, rigurosul cronicar, ne învață
În vremurile-acelea fiind martor, la toate de față...

Văd astăzi, pe Ciuhoiu, despicătura adâncă
Lucrată de-un preot salmosis c-o simplă lovitură de brâncă;
În fiecare vară intru-n fântână, pocal vechi pun la izvor,
Beau ziua de azi, vremea de ieri și încă mult viitor.
Mai dăruit de zei decât însuși greul Heraclit
Primesc adăparea la timpul încă nepornit,
Limpezire de gând, vedere, iluminare,
Mă copleșesc și-mi inspiră discursuri catilinare.

Cine se mai bizuie astăzi pe ofițerimea română?
Și-au băgat mâinile coloneii în vasele noastre cu miere și lapte,
Aroganți, generalii se ling pe degete de smântână
Lăudându-se cu tot felul de fapte și nefapte...

De pe colinele unde-ar fi trebuit să-și susțină marile lupte
Scos-au conductele de fontă, vechile apeducte,

Netrași la răspundere pentru greșeli de neiertat,
Prin tranșeiele din care-au dezertat
Îngroapă furtunuri, monstruoase artere,
Să fure apa satelor și ultimul strop de putere.

Țăranii s-au împrăștiat, casele sunt înghițite de râpe,
Jecmănită-i Patria de hoardele propriilor trupe!
Ici, colo, meri sălbatici, pâlcuri de sacri arbuști,
Nici de-o înghițitură să muști, să guști -
Adepții gnoselor, toți magistrații auguști
Îndură mistificarea istoriei, de la Baltica la Pontul Euxin,
Toată Istrița este înecată de amărăciunea holdelor de pelin.

Transfigurat în Muntele Cogaion Penteleu, se uită în vale,
tot mai în vale
Un străbun Curier al Comunei Cimeriene Pastorale,
Declamă calendele-i, edictele, convocări, revocări de
titluri cetățenești,
Cheamă la ordine sub toiagul dreptății getice, strămoșești...

Suntem abia la-nceputul celui mai năpraznic Ciclu Nefast!
Eu, ajuns la senectute, aș ridica paharul de la piatră să
declam un toast,
Nu mă trage inima de-a risipi în fața acestor vremuri nici un
strop,
Poate doar s-ajut cu o lacrimă implacabilul potop!

25.X.2006

Jandarmii pe acoperișul lumii

Decența vieții omului și-a mândriei naționale
Trebuie să reînceapă de unde le-au lăsat comuniștii:
Unii trădați de ofițerirne și popii nădușiți în lupta cu sectele,
Alții, cei mai prostănaci și secături depline, tovarășii,
Păcăliți cu lingușirea perfidă că ar face și ei parte din elită
Să se dea cu lucrarea celor ce numai ei sunt valori ale lumii,
Nătângi de colo până colo, întrucât elitele sunt micile turme
de semidocti oficiali și mediocri publici
În absolut nu există decât genii și bărbați charismatici
providențiali,
Asupra acestora tabără stolurile de leneși, șmecheri boemi
sicofanți,
Superficialii și ratații în năduful aroganței și-al disprețului
față de cei mulți.

Înseamnă că s-a terminat cel mai fals ciclu al civilizației
Și-o altă omenire saltă plăcile tectonice ale istoriei,
Creștinismul pâlpâie din ultimii bușteni; prea multe
ruguri Inchiziția
Ridicat-a sleind pădurile de cedrii și stejarii viitorului,

Codrii Vlăsiei fost-au devastați de biserici,
Toate pacostele celor două mii de ani ai lui Christos
De la patimele de mărire lacomă și prea lumească ale
Crucii ridicatu-s-au.

Ce, Moise a fost elită? Cu un simplu toiag sparse stâncă
Și le dădu să bea pe când crăpau de setea de-a face istorie!
Și-n tufișurile cu vechile fructe, zise Mana Pământului,
I-a adăpostit de foamea de spațiu, el a fost geniu, necum
un ins elitist;

Sau acel sublim naiv născut în Nazaret, și el distrugător
de Imperiu,

Sau Marx ce-a dat proletarului conștiința istorică, de sine,
Sau Lenin care-a înfăptuit-o pe țărâm și-n timp aavea,
Fost-au ei elită să colaboreze cu ohranele oficiale?

Fost-au soluții provizorii ale omenirii și dinspre ei
Facerea istoriei a luat sfârșit, nu omenirea e-n Apocalipsă
Ci un fel de-a face mileniul al treilea cu orice chip religios.
Vezi si tu cum căzură turnurile cu avioanele-n burtă
Începu comerțul cu flinte și steaguri înstelate, pânze
de pijamale cum le văzuse bravul Maiakovski,
Și dacă peste Ocean se mănâncă ceva cu lingurița
Aici, la București, cu polonicul se halește,
Năpădit-au scaunul vechi de domnie ploșnițele
social-democrate,

Păduchii de lemn ai lui Iliescu forfotesc din nou:

Iar din pomana lui Lucrețiu Pătrășcanu săturat-au pe jandarmi.
Și-am mai văzut nerușinatele trâmbțe de pânză cauciucată
Spânzurate pe scripeți la stâlpii de beton, drapelul de stat și
de guvern, cum sunt poreclite,
Zisea că Bombonel Cruciatul e gata să moară cu ele-n brațe
Și-ar fi gata să se lase înfășurat în ele până la Cimitirul
oficialilor;
Ce nu face un social-democrat pentru Patria în chip de găscă?
Ridică și el cârpa națională pe unde a mai rămas câte ceva.
Pe marile uzine și combinate industriale
Nu-i mai lasă patronii, investitorii străini -
Fugi cu ale tale cămăși de putoare de pe catargele mele,
Du-te pe maidanele de gunoaie, acolo fă sindrofie națională,
și la urma urmelor drapel de jandarmi.

Lachei ai capitalismului, social-democrației - cum i-au
numit militanții proletari -
Caută astăzi să ne-mbrobodească în trei culori, să ne lege la ochi,
afaceri grase înfulecând.

Eu am trăit steag românesc în *Scrisorile Esențiale*
Când vântul destrăma culoarea roșie a stindardului
Ridicat cu demnitate pe catargul vaporului de pescuit,
Era pe vremea când ai noștri verificau cârma în dana
șantierelor Burmeister Og Vain, la Copenhaga,
Să nu-mi vândă mie otrepe social-democrate ca drapelul de Stat,
Și încă o dată, în anii când lucram corectură la

Tipărit-a pe frontispiciu o fâșie de tricolor
Cât bentițele ce le saltă Călușarii pe toiagul de joc,
Sărbătoream un început de Stat Național, 24 Ianuarie,
Ce rumoare, foială de cominterniști, telefoane la Secția
de Propagandă...

Părinții ăstora social-democrați de Vlășia și Bălăceanca
Să ne scoată ochii, fasciști și naționaliști ce eram, chipurile;
S-au domolit întrucât fusese cu voie de la poliție,
Cum avea o vorbă a lui acel redactor-șef ce ne stupefia
în multe ale sale.

Sigur că alde Săraru și cei din conducerea securistă
sărbătorit-au cu masă la grădină –
Comedioara a făcut vârtej, m-a înghițit bucuria zilei cu
tricolorul din lada de zestre

Și m-a dat afară din gușa-i de pasăre măiastră
De zece ori mai luminos, mai nevinovat și credincios
într-ale Patriei noastre de-atunci:

Ce nume avea Țara mea: Republica Socialistă România!
Cu Basarabia în Parabolele *Zoosofiei*
Precum și-n poemele lui Ion Alexandru și Păunescu,
Noi, ăștia trei, am cutezat mai întâi, pe când
Cei ce recitaseră *Doina* încă nu ieșiseră din pușcărie;
Adevărat că Patronul, cu ochii lui de leu dormitând în
pragul pustiului,

Văzuse stâlpii de drapel pe unde își plecaseră fruntea:

La catargul jandarmeriei înfășurat în cele trei vopseluri
Roșu, Galben și Albastru - ca trei vițe de iederă urcând
serpentina ideală.

Însă el, când ne-a încins mijlocul de fecioară al minții
Nu s-a gândit la jandarmerie și nici la țara care-a tras
În muncitorii de la Grivița; el opunându-se acelu eveniment
sângeros

Viclean bătrân, acum controversat, el ne lega astfel pe viață
de-un stindard

S-avem ce plăți și noi cu fapta și cu nevinovăția ce-am primit de
la zei.

Uite ce vis cu jandarmi îți mai spun:

Se făceau două, trei clădiri cât pușcăriile americane
Și zeul gândului îmi tălmăcea: fiind lumea după dărâmarea
turnurilor,

Pe acoperișuri umblau secretare, funcționarii Statului,
consilierii,

Unii cu saci și glugi negre pe cap, alții cu fețele desvelite,
dar neclare, parcă văzute prin apă,

Și peste ei, două namile cât se zice c-ar fi fost Colosul din
Rodhos,

Vii, umblau țepeni ca de bronz și cu mari căști pe capete,
Și de-odată, din senin, văzut-am cum se topește acea omenire -

Curgea ca o pojghiță de seu, răzbită de căldura din senin -

O combustie socială, un incendiu dinlăuntrul acelor clădiri

Făcu să curgă mulțimea de opresori pe-acoperișuri

Și-o explozie-n toate trei acele case ale istoriei se auzi,
Iar zeul gândului mă liniști: cutremur nu-i
Și nu te teme, ciclul seismelor la Carpați l-am închis;
Și-n explozia dinlăuntru blocurilor
Sărea-n aer omenire multă încât ce-ați văzut voi la televizoare
mi s-a părut aproape de nimic -
Și era cu cinci zile înaintea prăbușirii turnurilor,
Însă printre popoarele zvârlite-n cer de-o bomba în trei
locuri așezată
Văzut-am un clop curat de fecior din Maramureș -
Nordul nostru în primejdie -
Dar cel puțin, jandarmii de pe acoperișuri și secretarele și toți
băgătorii de seamă
Ai regimului social-democrat se topiseră,
Curgeau pe geamuri și pe toți pereții mângos
Ca săpunul din cazan, fierbinte și puțind social-dernocrat.

19.X.2001

Spectacolul norilor

Coline, terase, înclinate podișuri la apă,
Îmbătrânit-au livezile de pruni, lespezile scapă
Dintre rădăcinile pomilor doborâți de moștenitori,
Alunecă tărâmurile cu grădini pline de flori, de mânji, de miori,
De ani buni, la cisternele de piatră ale Patriei, domnește
marele haos,
Zisu-i-am locului Valea Ulcioarelor, după un topos eroic
din Laos
Țară de combatanți de când eu eram june și luam istoria
drept adevăr,
Cavaler purtând solie cu snop de grâu în furcă de Lemn de Măr -
O alegorie stanțată pe numismele de argint
A fost viața mea prin istoricul labirint.

Între doi pomi de încredere îmi legasem hamacul,
Deasupra timpului mă legănam în năvodul cât veacul,
O zeiță mă alăpta ținându-mă-n poală să m-arate la munți
Copleșit de nostalgia obârșiei de care ne-am îmbolnăvit mulți...
Penteleul, piramidă retezată, Mălaia, stog de grâu, șură de mei,
Poduri de argint de la unul la altul întindeau marii zii

Până departe sub stele pe Muntele Mușă –
Cogaionul casei bazileice a Mușatinilor –
Între colinele pe care timpul își troienise cenușa
Mișcăta de viscolul ambițiilor și-ale tuturor patimilor.

Astfel urmăream într-o zi aburul verii, tot cursul norilor,
Deasupra piscurilor, un fluviu mâna undele cronologiilor
și-ale măsurătorilor:
Cetăți, turnuri, parapete se ridicau de foc și lumină
Și numaidecât cineva le ștergea prefăcându-le în ruină –
Deschidere de timp și sparte spații nemeritat dând
celor ce-aveau să vină.

Grădini prin care umblau perechi de tineri asemenea
Atleților și dansatoarelor cimeriene cu trupurile cum
este cremenea,
Reci, întunecat-arămii, dar cu mare focul interior
De-au incendiat preistoria implacabil cu invaziile lor.
Flăcării rupeau fructe dându-le fetelor, de mijloc gătuite
cu brațul,
Întâi mușcau efebii din merele cele domnești
De la care spița umană primi sațiul și nesațiul
Înțelepciunii și contestației cele firești.

Astfel, fecioarele sofine luau darul de căpătâi
Adăugându-se la mușcătura junilor cugetători

Prin duminicatul fructului sacru pregătite a zămisli pe
Salvatorul Dintâi
Cu monastia pe ruinele unde Negru-Vodă hotări lăcaș
acestei țări -
Pe rămășițele de la Argeș stau temeiurile marilor noastre ființări
și desființări.

Cât gândeam toate acestea, pometurile norilor începuseră
să se miște
Înapoi, în sacrul nord, ca o stingere de foc la restriște,
Dureroasă moștenire mă trezea din dulcele aromit
De-a dreptul alungat din Paradisul în care abia fusesem primit,
În adâncă resemnare căzând nedreptățit...

M-am zbătut în plasa mea de repaos ca delfinul pe țârm,
S-a rupt creanga de care aninasem năvodul acela să dorm.
Abia respirând, mi-am tras sufletul adunându-mă parte
cu parte

La loc punându-mi alcătuirea față de moarte,
Cu trudă mi-am strâns bivuacul s-ajung iute acasă
Cât încă durerea lucra blând respinsă de zestrea mea sănătoasă:
Mijlocul se otrăvise, coloana vertebrelor se tulburase,
Îngrijorare, nesiguranță de sine, panica răcea substanța din oase,
Da, neglijența în lucruri mărunte ne răsplătește drastică.
Următ-am vara întreagă o veche gimnastică
Încins cu brâie de frunze de tulipan,

Sub orga de vânt cu cinci fluieri în care sufla zeul
turmelor – Pan –
Încet, încet, vertebrele și-au regăsit așezarea în fire.

O viziune, ca un gând, mă urmărește însă, ca o nedumerire:
Acolo, în spectacoul cerului un tânăr atlet am zărit,
Din nouri și mai în nouri fusese-aruncat la adopțiunea de rit,
Șapte juni, purtând frigiene căciui și lăncii scurte în mâinile lor
Precum în celebrele tablouri votive ale Zeului Erou
Cavaler Vânător.

Când astfel aruncat părinților zei, tânărul nordic intra-n
apoteoză
În mijlocul livezii de meri sub viscolirea roză –
Eu m-am trezit peste coline dând strigătul meu de durere,
Cu mine semăna el, leit, poleit, în grădina legendarelor mere,
La vârsta când conspirația creștină m-acuza fără îndreptățire
Că urmez pe marele filozof al Imperiului de Mijloc,
în viață și-n simțire,

O minune că m-am ridicat pe coloana cu mosoarele otova,
Mai jos, în timp, lui Nicolae Labiș i-au ștrangulat măduva,
Spartu-i-au columna de mercur a termometrului virilității,
Precum se cunoaște, aruncat sub tramvai de ofițerii Securității.

Josnica misiune de-a răsturna poezilor Columna Vertebrală

Asupra mea n-a izbutit pentru că eu dobândisem adevărul
fără îndoială
Despre mitul aruncării în lăncii a Curierilor Sacri
Cum că este-o minciună ticluită de grecii invidioși pe zeii
vechii lor patrii.

Dacii nu-i ucideau pe cei mai buni dintre ei sau pe cei mai
înzestrați
Întrucât confreriile salmoxiene erau sub învățătura celor
mai dreپți magistrați,
Aruncarea în lăncii era un spectacol de brezaie demotică,
O păpușă mare de pânză, de iarbă, la datină periodică,
Să pună pe gânduri zeii cu privire la Decada Haotică...
Simulacrul aidoma tânărului bazileu la chip și-n toate cele,
Nefastele predicții le-ntorcea încăierându-le între ele,
Ducele adevărat pe calul alb plecase de ieri
La rudele cimeriene din Creta, la Eleusis, în Rodos,
Macedonia toată, de vis,
Cu mesajul nordic al Crengii înflorite din Mărul
Eternei Primăveri,
Până la Teba, la Memfis și-n marele turneu la Sais,
De zece ortaci însoțit, cărările munților cunoscându-le
oricât de-ntortocheate,
După cum era crezul fiecăruia, pe câte zece bazileate.

Nerușinat mint grecii în istoriile despre oamenii și zeii din nord,

Însă nebunia belferilor de-academii stă în slugarnicul acord
Și-n încredințarea fără discernământ într-acele izvoare
La care adapă tineretul fără temei și verificare.

Vedeți câte mistificări răsucind cursul și decursul
Evenimentelor la care fost-am de față, de ne-a rupt timpul
în brațe, ca ursul,
Mediocri de-alde Mircea Dogaru, mărunț scrib la armate,
Mestecă pelteaua să iertăm ofițerimea de trădările repetate -
Doar istoricii militari nu lucrează sub jurământul lui Hipocrate.
27.X.2006

Despre Orfeu

Au existat mai mulți Orfei!
De unde știi aceasta? Pentru că am fost printre ei.

Unii căutau cetățile arhetipale: Ultima Thule
Cu izvoare de miere, de lapte, bucate destule,
Cu prunci născuți în iesle și-n pătule,
Prin fortărețele paradisiace, printre munții de ruine și rămășițe
Ale teritoriului de leagăn acestei nefericite spițe
Care nu știe de unde vine, unde se duce și cu ce scop
Întrucât Istoria este submarinul din care ne uităm după
noi înșine prin periscop.

Admiteți că Atlantida nu s-a scufundat
Și veți fi mai înțelepți decât însuși Platon, sublimul bărbat.
Patria aceea umblă și astăzi cu plutele în derivă
Plimbându-și popoarele cu fața la piramida festivă -
Iată coloanele templului au înfrunzit în stivă,
Lespezile zac încrustate cu sacrele numere,
Sofinele pe la stâni sunt împăsonate cu pruncii care
să le poarte pe umere,

O mie de frați-fârtați de-ai lui Herakle
Au să se dea la iveală dintr-o mie de racle
Însă fără cântecele celui de-al O Mie Unulea Orfeu,
În zadar se vor văita fecioarele că sunt pline de zeu.

La mese de semințe crude și legume
Pe hârșii de capre, Orfeii întocmeau hărțile celorlalte tărâme.
De unde mă îndemn eu la acestea și afirm cu toată tăria?
Decriptați și voi și tălmăciți ca mine Tabletele de la Tărtăria!

La cinele cu imne și pâine cu faguri și caș dulce
Ei aflau numele țărilor în care coborau să se culce,
Dar mai cu seamă cetățile acelor sofine fecioare
În care vor fi renăscuți și ridicați în picioare
Ținuți o vreme la sân și-aruncați, în lepădare de sine,
până la soare.

Pentru ei, ființa Ordinul Surorilor Euridice
Care păstra secretul renașterii prin cutume și învoieli complice,
Acestor fete li se-ncredința misiunea viitoare întrupări
A Celui ce-a fost unul de-o mie de ori,
Menirea de matcă a suferinței de-a zămisli pe Marii Feciori.

După Agapa ultimă, la acordarea cununilor,
Aveau grijă să afle grecii că ei au plecat la sufletele străbunilor
Descinzând pe frânghii, pe trepte de piatră, pe scări de lemn,

Ca parte gimnastică a modului de-a trăi demn -
De la izvoare până la vărsarea Styxului în Ocean
Topografi au fost ei întocmind atlasele Tărâmului Diafan.

La-ntoarcere preaslăviți, mai puri decât zăpada,
Erau prădați de învățături și de toate meritele, în Elada,
Precum acel Zalmoxis ce-ar fi fost sclav lui Pitagora,
Carele, revenind el din Egipt și încercând să vorbească
în Agora,

Câtiva atleti tocmiți l-au luat scoțându-l pe sus...
De unde știu eu acestea, cine să mi le fi spus?

Cercetați eposul sofic al țăranilor dunăreni
Care ne arată faptele și pătimirile călătorilor subpământeni,
Decriptați, ca mine, monedele getice ale Călăreților pe
cerbi și reni,

Acolo se-arată fete răpite de zmei
Trăind fără întoarcere și bucurându-se de nemurire cu ei,
Când ajunge la ele un făt din Gnosa lui Orfeu
Refuză eliberarea și rămân a fi mereu...

Dinastia neamului Dis era veche cât toata vecia,
De pildă, Dis al VII-lea a fondat Tărtăria,
Cetate pe Mureș, atlantică, de coloniști
Alungați din endostructurile planetei, săraci și triști;
Sub toți Munții Daciei își plimbă astăzi cariatida

Schimbarea cămășii

Iată, am ajuns iar la izvor, pe Ciuhoiu, la Vână,
Artera de apă limpede, a timpului, cutreierând Patria
cea mai bătrână,

Astfel, urcând Istrița am transpirat ca un cal
Bătut cu călcâiele de țăranul cu pruncul bolnav la spital.
Aici lucrurile și simbolurile sunt legate de același
cordon ombilical,

Rotund rodește pântecul realității din sămânța faptului banal
Fătându-l într-o zi pe nefericitul Tantal
Cu apele până la gât de sete mistuit colosal,
Perpetuu chinuit de netrebnica foame
Sub crengile aplecate de mustoasele poame
Ale înșelătorului Arbore al Universului, Primordial.

Acolo mă dezbrac de cămașă storcând-o de urcușul pe deal,
O clipă mă îngheață suflarea vântului boreal,
O sfială mă copleșește ca-n Sâmbetele cele de scaldă
Când mama mă despuia peste albia cu apă caldă
De-a dreptul răsturnându-mă din sacul de in
Frisonat la-nceput de aerul rece până-ncepeam să-mi revin...

Prin aburul ce umplea casa, înmiresmat de pelin,
Mă smiorcăiam de usturimea ochilor clăbuciți de săpun
Până când eram scos pe albă pânză de tort,
Înfășurat ca mumia unui străbun
Pe care mama-l recunoștea fără efort,
Abia tras de pe apele ce curgeau de sub Istrița spre Infern
Mă ascundea în veșmântul prietenos și matern.

Aici, pe Deal, totul este întoarcere, coborâre
În timp și-n spațiu, cât poate firea să-ndure,
Între simbolul sacru și profanul fapt de viață
Nu se află deschidere, decât o strungăreață,
Distanța dintre dinții copilului în mușcătura
mărului fără dulceață.

Iată, eu mi-am schimbat straiul prea ud
Să nu mă umple de boală vântul rece alergând către sud
Și dintr-o dată mă lovește gândul cu aripă mare
Tulburându-mi pacea, vremelnica mea împăcare:

Ah, zeii mei, aceasta fu singura mea lepădare,
Considerați-mă demn de-a voastră lapidare,
În zilele de-acum se petrece desbrăcarea de piei,
Bolnavă osârdie cuprinse Istoria contemporanilor mei,
Nu este împrăștierea ca la șerpia cei legendari,

Doar trădare a tot și-a toate pentru câțiva dinari!

La ce te poți aștepta de la acest popor
De două mii de ani robind răbdător
În Biserica apostoului cel ce la primul cântat de cocos
S-a dezis de învățătorul său, fără reproș?!

Singur am rămas în vârful timpului meu
Așteptând s-aud țipătul Fătului din Gineceu,
Că voi fi eu acela cu alt nume de zeu
Nu-mi este nici ușor să aleg, nici greu.

Contemporanii mă ocolesc, se fac a fi uitat de mine,
Sunt tot mai singur și îmbătrânesc bine,
Nerușinarea lor s-a preschimbat în prigoană,
Calomnii de tot felul îmi toarnă sare pe rană,
Tot mai mulți pângăriți se dau fără prihană,
Eu știu cu ce gânduri lucrează cel mai netrebnic ins:
Dacă nici Ion Gheorghe n-a rezistat și s-a dat prins
Noi cum să fi rămas curați și de neînvinși?

Eu, mai întâi, am luat asupra mea acel război social
De care s-au dezis toți, purtându-1 din tribunal în tribunal,
Trăiesc mai departe greșelile și izbânzile timpului meu,
Unii mă cred nebun, alții zeu.

Într-adevăr, singurătatea este-o stâncă uriașă,
O duce Sisiful meu până-n vârful primenindu-se de cămașă,
Nu refuză povara istorică, din brațe n-o scapă,
Din piatra lui izbucni-va, odată și-odată, cel mai
curat izvor de apă.

2.XI.2006

Magnitudinea de zece sfere de jad

În poiana Purcăreți mă cunoaște un măr,
Mai mult decât frate sunt cu-acest pom,
Simbol susținând doctrina unui mare adevăr
Cu privire la timp, la fapte și la om.

Când eram tânăr veneam vara cu iarba-n răspăr
Până la brâu, până la subsori, până la gât,
Mă primea-n împărăția sa deschizând porțile numaidecât,
Îmi dădea să stau pe scăunelul Cugetătorului de la Hamangia
Învățându-mă s-ascult sferele cum își urzesc demiurgia,
Cercetam opera fructelor ridicate din sâmburi și reduse
iarăși la sâmburi
Sprijinindu-mi capul în mâini până mă lua ameteala
de gânduri...

La jumătatea zilei soarele tăia cu bariera-i de foc
Timpul și spațiul într-o iute ședere pe loc.
Scoteam pâinea, desfăceam o cutie de pateu de ficat
din Cehoslovacia,
Țară dublă pe care Istoria a spintecat-o mai apoi cu lancia,

Beam apa împinsă de vâna dealului spre gărlă
Încă palpitând rece, verde gușă de șopârlă.

Îmi căutam apoi de lucru să nu mă-nșele cu somn fermecat
Genii pădurii, și le făceam parte la câte-un duminic,
La câte-o picătură de miere și lapte,
Să mă povățuiască la flori, la ierburi, la rogodele,
poame necoapte,
La toate deprinderile anotimpurilor împinse spre
toamnă și noapte.

Mai deasupra ședea mărul, fârtatele meu pur,
Pe malul unui verde lac de zece pași jur împrejur
De parcă la el fusese legat un cal uitat de stăpân,
Din ajunul timpului până-n ziua Oului strălucind sub Păun...

Neputând să-și rupă frânghia de poprire
Calul a fugit în jurul pomului acela de când era cât
trestia subțire
Până mai acum, de nu-l pot cuprinde cu brațele șapte bărbați,
S-a scufundat pământul pe după el până la morții uitați,
A izvorât, cu vremea, dându-și roată, un lac,
Poți auzi sămânța clipei căzând, încolțind și răsărind în el
veac după veac.

A rămas mărul columnă în vârful unui ostrov rotund

Pe după care licărește inelul saturnian al apelor fără fund,
Acum tună fructele lovindu-l, cercuri crescătoare mânând
cătrel mal,
Întortocheate spirale învârtește lichidul astral...

La ce sunt eu de față, despre ce mărturisesc?
În tinerețile-i făcea poame de aur Mărul Domnesc
Lepădându-le-n iezerul timpului, se prefăcură în pești,
Cine să fi fost de față, ascultând pleznetul acela vâscos,
Explozia-n jerbe a sferelor vii, de cristal,
Expulzându-le pe orbite și dându-le cursul spiral;
Să fie acesta începutul unui cosmos mai norocos?

Mai apoi, obosi creșterea, galbene-s merele pădurețe,
Măsura vârstei acum o percep, aproape să mor de tristețe,
Ariile cosmice se risipesc, măsurile lumilor scad,
Îmi vin în minte firoSCOASELE sfere de jad
Ținute pe limbă de genii gușteri și broaște,
La înțeleșurile pe care omul european nu le cunoaște -
În alegoria planiglobului cu lumile ce se sting, se disting,
În Muzeul Observatorului Astronomic din Beijing:
Când le scuturau evenimentele tectonice
Emblemele sauriene înregistrând tensiunile cronice
Scăpau din gură sferile cu luciu de cap de bonz
Urlet muzical stârnind în sacrele vase de bronz
Astfel arătând mărimea și durata acelu seism.

Dar oare prăbușirea Istoriei înapoi, de la Socialism
la Capitalism,
Prietenii mei, ce m-au urcat cu laude pe Marele Zid,
Să nu fi cunoscut lucrarea politică a timpului cel perfid?

Să nu fi moștenit ei un aparat de previziuni sociale
Cum ar fi ciclurile Revoluțiilor, mărirea și decăderea
bravelor noastre răscoale?
Măcar aproximativ la anul șase șazeci și șase după
fatalul două mii,
Asupra Capitalului să nu se întoarcă teribilul tsunami?

Ei, care ne-au apărat cu Premierul Ciu Enlai
Oprind la Prut trupele lui Brejnev, prin tărie de grai,
Ei, care pregăteau cu protocolul lor vechi și subtil
Ceremonia primirii lui Ceaușescu a-l găzdui în exil?
Să nu aivă ei azi cunoștință de cutremurul cu magnitudinea
de zece sfere de jad
Care va scoate totuși popoarele lumii din Iad?

Undergraund

Pot mărturisi că Istoria nu-i decât povestea
Încăierărilor dintre haite și turme,
Întotdeauna, după acestea,
Rămas-au oasele, năprasnice urme.
Apoi vin religiile și doctrinele -
Cârduri de hiene lacome să scurme,
Să curețe mulțimea de răul ce nu pot să-l curme,
De la niciunele însă nu decurge pe lume binele.

Numai Cenușăreasa prințesă, Poezia, ridică
Lucrurile și întâmplările oarecare
La simboluri și fapte fără de frică
Adunând neamurile la divina lucrare;
Cum altfel să fi ajuns lupul,
Zimbrul, cerbul, creaturi ale ființării sălbatice,
Simulacrele zeilor cu firea și cu trupul,
Steme, blazoane, insigne heraldice?

Credința în Metamorfoze, în Transmigrație,
Călătoria sufletelor în astre, purgatorie,

Au ridicat catedralele de înțelepciune și grație
În mileniiile codrilor de preistorie:
Coborând în străfunduri ne ridicăm lumile în memorie.

Asemenea descinderi în vechile adâncuri
Din tot eposul sofic te întâmpină,
Obiectele, acolo, nu mai sunt lucruri -
Simboale de probe, învățătură și cumpănă...
Ridici lespedeza grea, de metal,
Calci trepte și-ți dai drumul prudent,
Ești în Tărâm, flutură pletele de leu ale zodiei tale
Turbat smulse de crivățul transcendent,
Pocalul însuși merită o legendă cu faurii celți
Care te iscodesc pe după arborii zvelți
Lipind vasul de stânca știrbă
Numaidecât se umple de istorie și cronologie,
Un elixir de care te poate lua amețea deobște, beție și scârbă:
Noi, din tată-n fiu, moștenim nedreapta urgie
De-a urma cursul războaielor, soarta păcilor
Numai după izvoarele Romanilor și-ale Grecilor.

Doar eu, pe Ciuhoiu, beau la vâna de sevă,
Măsurat, cu sorbituri rare,
Ciclopici ochii mei cresc, mi se relevă
Mituri, fapte de arme, ceremonii funerare,
Întrunirile magistraților, divinele ospete

Pe Doctrina Vasileea, a Morții Eroice fără tristețe.

Sinuciderea lui Decebal este nuntă, sângele-i astringent
Miroase-a must de struguri și-a mied,
Nu știi ce-i amintire, ce-i fapt diurn și curent,
Zeița Istoriei însăși se clatină pe trepid:
Totul devine Odată ca Niciodată.
Eu am găsit ceea ce alții caută toată viața
Și nu află decât urmă, zgârietură, pată
De la care înțelesurile și-au întors fața.

Nu urmați naratorii de istorioare
Dând dușcă trecutul cu stacanul de lacrimi amare,
De la academiile cadeților până la Cercul Militar
Ca bețivanii golind buteliile de insecticid din greșală:
Nespălată sandaua romană au ridicat pe altar
Cât se tăvălește de răs pehlivanul Păcală.

Simpla istorie vulgară le-a năclăit limba,
Faptele apostolilor i-au smintit,
Praful și pulberea și-au așternut trâmba
Unde nu cântă Pasărea Măiastră a străvechiului mit.
Nu vedeți elitele în râvnă impură
Asupra cazierelor din arhivele Securității?
Pe zeci de kilometri de nerușinare și pâra
Rup sângeroase hartane în ghiftuială cu hoții.

Numai eu mă păstrez în curățenie la sânul zeiței Clio
De cum răsare soarele până apune și până iar se
luminează de ziuă,
Umblu pe lume călare pe armăsarul Pegasus,
ca însuși Bellerophon,
Astfel s-au născut aceste *Poeme în reportofon*.

Topoi-Logoii

De câte ori ajung la izvor, cu măsură de timp,
Aplec prevăzător spre foșnetul apei
Reportofonul bine legat cu șnur de mătase,
Înregistrez cinci minute vorbirea adâncurilor
Pentru urmașii de-afară în ziua aceea;
Bolboroseală la gura stâncii, astfel
Li se pare celor superficiali și neinstruiți.

Multe învățături am înțeles și-am deprins
Ascultând ore întregi profundele dizertații,
Conferințele sale de presă, marile cursuri,
Căci apele toate *cursuri* susțin,
Predici păgâne, vorbiri ale popoarelor
Care pe-acolo trecând, odată cu scalda
Și potolirea interioarelor bântuiri,
Lăsară la fața locului cuvinte, rămășițe de grai.

O gnosă cu o mie de aripi de cloșcă sălbatică,
Gotca, harnica găinușă în codri de fagi,
A geților răsăriteni denumiți de aceea Gotcani
Și mai apoi Gutani, de ritul Topoi-Logoilor;

Adeptii aveau înțelepciunea, datina și ritualul
Vorbirii în amfiteatre cu fața la ape,
Întru acestea lăsându-și numele învățătorilor,
Ale tuturor sofinelor, paredrelor și orantelor,
Munților, apelor, văilor, cu jurământ încredințate.

Preotesele pithii oracole alcătuiau la gurile
izvoarelor cu izbândă,

Martor aduc un râu tare sfios și cuminte -
Topolog - undeva într-o vale spre Argeș.
Glosa are-nțelesul: locul care vorbește, spațiul convorbirii,
Adică unde se-ntâlnesc înțelepții soliilor,
Neguțătorii de pilde, ziceri, firoscosenii de grai
Bărbații care știau să numească un fapt, lucrul abia palpitând,
Femeile dătătoare de nume, adesea în strigături

încălcite cu tot dinadinsul:

Nu rareori, purtătorii de nume, strigare și invocație
Demult erau pulbere, cioburi, dar cuvintele, ce le-au primit,
să ființeze,

Țineau, ca și stelele după moarte, nestinsă lumină:

Graiul, de fapt, al unui popor nu-i decât fluviul
Pe care se lasă la vale tot felul de cufere, lăzi cu odoare,
de zestre,

Cine le-a dat drumul pe apa sâmbetei nu mai este-n ființă,

Cine le-a adunat fericit fi-va după ce va suferi în puritate

La Monastirea păgână hrănind o seamă de fiare,

Nici prea fierbinte, nici rece să nu dea terciul sau carnea,
Apoi să le spele la gură, labele afundate în blide,
Ca Orfeu să le cânte până le-adoarme pofta de sânge.

Astfel adun eu la capătul verii casetele,
O straiță de multe dovezi cu ce spune izvorul
Nedeslușit odihnind până la iarnă:
Poemele, cărțile despre gnose, eresuri și-alte înțelepte-ntocmiri
Primind limpezirea prin viu grai a delirului sacru.

Limpedea vorbire-i menirea, darul și datoria oricărui torent,
Sunt unul dintre supraviețuitorii din urmă
Care mai știe limba izvoarelor, șederea la vorbă cu apele
Tălmăcind graiurile-acelea mereu actuale,
Mai riguros decât orice belfer de limbi răposate:

Interviuri, memorii, care pot da peste cap arhivele statelor,
Numele mult schimbătoare pe seama patriei unice,
Despre clanurile ferocelui bour, edenicele neamuri din nord,
Despre semizeii străbuni, o seamă de Cronoși sincronici,
Despre marea migrație cimeriană de la Simeria și Maramureș,
Despre Moșia clanului Bindea Negru de Râmnicul Argeșului,
Despre clanul Blahilor, purtători de cap negru-n blazon
Și iarăși țările noastre-n schimbare de nume.

În tinerețe, reporter am fost la ziarele vremii,

Benefica regresie

Istoria s-a oprit, cronologia nu mai are nici-un temei,
Cu oricare dintre noi începe-o altă eră,
Nu s-ar fi ales nimic din Romani, oricât s-ar fi dat zei,
Dacă Decebal avea o singură mitralieră.

Astăzi pășteam oile pe cele șapte coline
Ca movilele de steril din jurul Combinatului
Chimic de la Valea Călugărească,
Limba Dacilor, mama bătrânei latine,
Învelea lume multă cu hlamida-i împărătească.

Dealul Istrița-i mormântul Patriei mele sub
pădurea de mărăcini,
Înflorit-au brândușele ridicând violete lumini,
Năvală dă vântul, trânteste ușile,
Copilul timpului abia merge de-a bușile,
Capra ce-l alăpta, lupul o prinse, oasele-i roade,
Întocmirile politice sunt găunoase și tare năroade.

Lumea nebună a dat toate ferestrele de pereți,

Păsările, sălbăticiunile umblă plângând urmele Zeilor Călăreți;
Cum împlineau străbunii aceia calendarele mai multor vieți
Când noi nu ducem până la capăt ce ni s-a dat
Scăpând totul din brațe răsuciți de vântul turbat?

De la generație la generație opera toată se surpă,
Steagul Patriei atârnă prin parcuri solemna lui cârpă,
Fabricile pe care flutura, șantierele, turnurile aburind
S-au umplut de cucuvăi hăulind sinistru colind.
Eu tânjesc alungat înapoi, cu stânele din Munții Gramos și Pind:
Hai să ne-ascundem, frați de idei și de luptă,
Osia Istoriei își tremură sfârleaza în ultima vultură.

Spiritul locului doarme-n piatra cu chip de homuncul,
Răstoarnă statueta și-ai s-o vezi pe Sfânta Sophie
alăptându-și pruncul,
Pot intra în lucrare la Cumințenia Pământului
Întrucât am fost dăruit cu toate tainele cuvântului.

În vizuină de popândăi, sub movilele de țărână,
M-aș opri să gust îndelung odihna bătrână,
La rădăcina mărului văd gaura largă de șarpe,
Aș intra și eu acolo, dar încă nu mă încape,
Poate în crăpătura unei lespede feciorelnice,
Ca o sămânță aruncat la pieptul zodiei prielnice.

Mi-ar fi bine toată iarna în adormire ușoară

Până se topește zăpada călcată părelnic de căprioară,
De însăși Marea Sofină încununată Zână Primăvară
Din partea Eresurilor Firești cu bătrânele Mnemosine
Să hibernez corectând timpul cum se cuvine,

Toată iarna dându-mi custurea minții pe gresie
De firul vieții trăgând ghem înapoi, în regresie,
Până când sirenele locomotivelor, în gara Ulmeni,
Fluierând contemporan peste nemuritorii dolmeni,
Spre filozofii muncitorilor care vedeau Istoria ca
un vehicol cu vapori,
Curele de transmisie, biele, pistoane,
Din legile fricțiunii sociale, deprinse la mitinguri
și demonstrații cu flori
Precum zgudui secolul al douăzecelea, patru sezoane...

Mă gândesc la toate astea, în refacere, pe-o căpiță de fân,
Cât bine poate să-mi facă plaiul îngrijit de stăpân!
Urmăresc părțile de pași, ai omului, din efigia veche, de clasă,
Cum s-a dus el cu tălpile adânc în pământ trăgând
oblu la coasă...

Și iarăși rana istorica otrăvește pacea-mi de schimnic,
Întorc ochii către ruinele marelui combinat chimic,
Contorsionate structuri de metal, frânte grinzi de oțel,
Lumea întoarsă din ideal și fără ultimul țel -

Nici rachetele cu fosfor ale Americii în Irak
N-au distrus atâta istorie și-atâta speranță de veac.

Un demon a dat cu pumnul în balanță rupând echilibrul,
Capitalismul, mai sângeros decât tigrul;
În locul uzinelor se ridică deșertăciunea catedralelor,
Depresia pustiește sufletul sănătos al popoarelor.

S-a terminat România, viitorul nostru-i pierdut,
Umblă prin codri de-aici până dincolo de Prut
Ca Negru-Vodă și-a tras gluga întunecată pe față:
În Pădurea Vlăsiei ce-au tăiat-o cârmuitorii sub reaua povață
Junele s-a umplut de furuncule până-n mustață.

Nu-l jinduieste nici-o înțeleaptă fecioară
Să-i prindă calul de frâu ridicându-se a-i săruta
spicul pânguit de grâu, de secară,
Nici un triumvirat de cântăreți de Calende la Teba-n turneu
Nu va pleca să dea de veste cronologia noului zeu-basileu:
Au fost lepădate din cuget și din fapte legile și cutumele,
Patria nu va mai renaște până când n-o să-și schimbe
iarăși numele -
Dacia se va chema, reîntregită din toate fărâmele.

11.XI.2006

Dacă într-adevăr ești

În lumea aceasta, tot ceea ce-i plătit cu viața
Constituie argumentul unicului ultim adevăr,
Dreptatea morților în împrejurări supreme
Este indiscutabilă, noi, cei vii, rămânem niște pigmei
Față de cei care-și asumă sacrificiul;
Toate cuvântările celor în viață sunt palavre politice.

Mai nuanțat cu terorismul, cum s-ar spune,
Eu înțeleg cum așa-zisul orizont de așteptare
Adică zarea mincinoasă în care își strică omul necăjit ochii
Tot privind, cu palma streășină, să vină Mesia adus
Fie și de escadrila de Obiecte Zburătoare Neidentificate,
A crăpat ca burta unei cămile moartă de sete
Și-a ieșit Osama bin Laden, o formă nouă a luptei de clasă.
Umblă Beretele Verzi după fantoma aceea mereu
Dar ea se naște din obida omului simplu insultat de birocrație,
Din lacrimile înghițite de amărății care n-au unde
munci, unde, cui să se plângă,
Din infatuarea marilor puteri, lipsite cu-adevărat de putere -
Dacă America ar fi atât de sigură și viguroasă,

Atât de-atoate știutoare și darnică de libertate
Ar trebui sa dea tuturor popoarelor mari și mici
Dreptul și puterea de-a fi lăsate în pace și fără portavioane;
Conducătorii românilor de azi n-ar mai fi atât de slugarnici,
Ar ști și ei de frica poporului care-i alege, ziselea,
Însă pentru ce se lăbărțează ea, cu modul ei de viață?
Pentru că nu-i sigur acest fel de-a face state și
popoare libere mult timp,
Pentru că nici unicul model ce ne-ar putea vrăji la
masa lui nu este;
O formă de luptă de clasă pentru cei disperăți crește
odată cu firele de iarbă ale lui Walt Witman.
Lasă-le să umble Beretele Verzi: pe Ernesto Che Ghevara
Vânatu-l-au și l-au prins,
L-au întins pe masa învățătoarei dintr-un sat de pădure,
Mai apoi i-au tăiat mâiniie studiindu-le de sunt
cu-adevărat ale Lui -
Într-adevăr, în mijlocul palmelor, la întretăierea
Tuturor căilor energetice, acolo unde se află focarul
de forțe Lao Kong,
Ei au descoperit rănile sparte de piroanele legendare,
Poate să mintă Biserica lui Teoctist un munte de
cărți mucegăite -
Adevărul este unul singur: Cel Dintâi Răstignit
Vine din Atlantida - tâlharii jandarmi mondiali
De două milioane de ani caută pe cei cu vocația binelui pur,

A jertfei supreme, le cercetează palmele și le sparg
Cu mari cuie punctul suprem Lao Kong – răscrucea energiilor –
Fără de care omul, oricât de puternic, nu mai poate lua
În căușul palmelor sale sămânța, rădăcina și floarea
iubirii supreme.

Acesta-i adevărul meu despre Răstignire și sfidez
toate exegezele preoților,
Cei cu ceară și tămâie sub unghiile de două mii de ani netăiate.
Ernesto Che Ghevara a înviat și noi suntem puțini
acum văzându-l;
Însă după dărâmarea celor doua turnuri ale făloasei
lumi suntem și prigoniți,
Dar tot mai mulți vor fi oropsiții și disperații ce-l vor
vedea pe El.

Acum veni acest învățător controversat, pe care pun
toate păcatele,

Era timpul: doar Legea lui Alah –
Unul dintre multele nume ale dreptății divine –
Este mai tânără cu șase sute de ani;
Va supraviețui bisericilor lui Petru, Pavel și Andrei
Întrucât acestea au trecut de partea celor sătui
Și care spurcă Cinele ghiftuindu-se animalic laolaltă cu puterea.
Ars-au tabletele în care caligrafii însemnat-au
Dărâmările de temple, surpările de stânci cu chipurile sacre
Ale păgânității dacice, lăcașe fost-au arse din credință oarbă;
Dar oștile cruciate, de-o mie de ani, cu ce se deosebeau ele

De hoardele lui Atila?

Mergi în Orașul Interzis și vedea-vei

Acele cisterne de bronz în care împărații Chinei

Păstrau apă mare și trebuitoare în caz de incendiu

asupra Cetății,

Când au intrat armatele civilizatului, creștinului,

Prealungului și prealatlului Albion -

Părinții grasului Churcill și-ai atrofiatului Tony Bleer -

Au răzuit cu baionetele tot aurul în strat de-un deget

În care împărații Chinei suflaseră acele vase de bronz;

Erau creștini adevărați și ca atare după faptă și învățătură;

Când comunismul s-a schimbat în năzuință națională

Și-n doctrină de apărarea popoarelor mici de lăcomia celor mari

L-au compromis la Malta, l-au vândut cu tatăl

lui Dubluve Bush.

Lupta de clasă trădată de Gorbaciov

Și de toată clasa ofițerimii secrete lua-va forma

supremului sacrificiu.

Iată, eu umblu cu două Memorii în care chem Europa

Să apere de barbaria creștină de la Academia Română

civilizația megalitelor

Și-a Cristosului Păgânității preistorice,

Adulez Pruncul pe care Sophia Mamă

Sau Cumințenia Pământului îl alăptează în cele o mie

de statuete de sub Istrița.

Nici un răspuns de la Domnii Apusului, nici un deget nu mișcă

Senatorii întru ajutorul păgânilor de noi.
Serviciile de informații au speriat poștașii, blocat-au
Orice ieșire cu jalbă din coliba aceasta a democrației române.

Nu un avion de pasageri, să zicem București-Strasbourg,
O sută de aeronave de călători pentru cele o mie
De statuete de paste litice ale dacilor aș întoarce,
Aș deturna o turmă de flotile aeriene
Și le-aș repezi asupra falitei Academii Române
Și-asupra Școlii de Arheologie și Istorie falsă,
Astfel aș face dreptate lui Nicolae Densușianu, lui Gavril
Aurelius Bălan de care și-au bătut joc toți semidoctii
Decretați savanți ai ereziei romanității -
Școala lor cultivă ura și disprețul față de părinții mei daci
Și față de Învățăturile lor de mai dintâi.
Învață-i să nu-și mai bată joc de lacrimile
Noastre, de mormintele părinților adevărați,
Iar când vei reuși, condu-ne și mai las-o cu Biserica lui Teoctist,
Vino la noi, dacii prototaoiști
Și există-ți și există-ne dacă-ntr-adevăr existi!

Uniforme pătate

Mă odihnesc pe-o stâncă lină
Despre mine cântă păsările lunii mai,
O livadă cu stupi e lumea, nesfârșită grădină
Prin care se hârjonesc tinerii cai.
Sunt atâțați de mânzele adolescente,
Cu steagul cozilor, de borangic bălai
Apărându-se de norii găzelor fosforescente
Își lovesc șoldurile încă pure,
Coapsele pietroase scuturându-și cu înfiorare,
De la nechezatul centaurului legat în pădure;
I se-aude piedica de lanț la picioare
Când calcă pământul, când sare
Umilit de neprielnica împilare.

Deodata-mi vine-n minte Patria în durerea Electrei
Focul răzbunării mocnind, ca lumina de chihlimbar,
Să îmblânzesc împunsăturile pietrei
Aștern sub mine o veche vestă de militar.

Între două beatitudini petrec:

Dogoarea lespedei și-a soarelui vipie,
Un fagure și-o pulpă friptă de berbec
Și secara nedospită, a pâinii lipie,
Ar trebui s-așez cuminte la altar
Zeului Cavaler cu doi luceferi pe pieptar.

Dintr-o dată mă umilește propriul strai -
Am s-arunc îmbrăcămintea asta de mercenar,
A doritorilor de pradă și bun trai
În taberele de la Nasyria și Kandahar,
Prin țări străine în bătaia cicloanelor
Troieni-va nisipul pe oasele batalioanelor,
Îmbrăcămintea ca pielea leopardului din junglă -
Eroarea este scurtă, pedeapsa fi-va lungă...

Când eram tânăr și nu prea înțelept
Am cumpărat, să-mbrac, această vestă
Încredințat c-o să mă strângă Patria la piept
Apărându-mă de cei ce mă contestă.

Târziu am înțeles că nu-i prea bună mamă:
Se laudă cu cei neghiobi și lași,
Toți delatorii și secreții lor de-o seamă
Sărutați și răzgâiați ca niște copilași,
Care-o linguseau și-i respectau tipicul
Au părăsit-o azi, lucrând cu inamicul.

Nu m-a lăsat inima să-i lepăd straiul,
Vântul pe Istrița se supără din senin,
Ca o bundă țărănească îndulcindu-mi traiul,
Lungul buzunar din spate îl umplu cu pelin,
Cu fân de vară, cu buchet de miresmată mentă –
Puține lucruri mă împacă pe deplin,
Vesta bălțată s-a contopit cu viața mea curentă.

Militarii nu băuseră cupa trădărilor,
Țineau ceremoniile muncitorimii,
Toți la o masă, buni fii ai țării lor,
Deopotrivă și ultimii și primii.

Ne-au vândut invocând salvarea bieteii Patrii
împroșcându-ne cu otrava creștină, pe noi, idolatrii,
Astăzi ei mor în uniforme pătate,
Ucigași plătiți la străin,
Au ajuns de rușine cele mai brave armate,
Ele însele pe drept contestate
Trăind viața lumii în irevocabil declin.

Balaurul globalismului înghite popoarele
Ca pe cârdurile cântătoare de broaște,
Ciclic apunând și răsărind cu soarele
Totuși națiunile vor renaște.

Vă spun eu, Dac după mamă și după tată:
Mâine voi da foc hainei mele de pânză pătată,
O mie de ani mă jur să nu mai port
Strai militar și toate cele croite din foaie de cort.

Idolatrie cu Tracii

Viscol era timpul, neadunat încă-n troian
De pe când la Tărtăria se născuse salutul roman,
Azi am întâlnit, pe deal, o capră legată,
Din rana uscată, cornul stâng îi lipsește
Însă cel drept a-ncolțit voinicește,
Un spin cu muguri, un ciot de mușcată,
Floare purpurie răzbătând din trecut
Doi luciferi va zămisli odată și-odată.

Stoluri țipă dincolo de norii în flăcări,
Păsările se miră de lipsa păstorilor,
Deopotrivă le-ngrijorează aceste locuri
Cât de puțin seamănă cu ce le-au spus învățătorii lor;

Lunga spadă purtând la cingătoare
Emblema celor doi țapi îngenuncheați față-n față,
Regi erau păzitorii caprelor, fondatori de popoare,
Izvoratori de obârșii, doctrine de moarte și viață.

Tragos – bătaiosul mascul, glosă și siglă,
Aduna Tracii sub auspiciile Capricornului,

Trei bărbați de Brezaie duceau simulacrul prin sihlă,
Zburător era unul, la fecioare căzând pe hăul hornului.
Într-a doua tabletă-pecetar, dintr-atâtea și-atâtea,
Stă fiul de împărat sub blestem,
Părintele său încercându-i dragostea și vârtutea
Să-i încredințeze străbunul totem:

Jumătate flăcau, ȝap jumătate,
Himeră cimeriană de templu și vast cimitir,
Stemă ocrotitoare la intrarea-n cetate
Iedul din Munții Făgărașilor paște vâzdoagă și calomfir.

În turnee de an ale nordului pe vechi colinde
Cutreierau sudul Triumviratele Cabirilor cu Cerbii flăcăi,
Daruri adunau pentru Frații, bucate, merinde,
Datoriile față de Patria de obârșie și zei.
De la Marea Baltică pe axele apelor,
Din Munții Hemus pe râuri, pe plai,
La Danuviu se întâlneau în Agapele lor,
La Cinele Terciului de caș vechi și mălai
Fruntașii dând mai întâi mâna la ce hotărau ei între ei,
Ce puneau la cale, cu sprijin de mare temei.

Din pragul Sarmisegetusei până sub leii cetății Mykene
Și până-n nespate porțile Ilionului
Neștirbită orânduiala lumii hiperboreene

Pe-atot puternică, a toate stăpână Legea Talionului,
În Prisca Latina ducilor Paris și Eenea
Cele trei zile de taină și după aceea.

La întâlnire se sărutau pe obraz, asemenea la despărțire,
Bărbătește curați la gânduri, fire și simțire
Trei căteșitrei Feciorii de Moștenire,
Mirii Miresei împărătesei din mijlocul Mesei -
De-un ochi plânge de altul râde -
„Cu Alesul Alesei Nu Se Vede Nu Se-Aude...”

Adunările lui Donar statornicind datine,
Ca Olimpiadele grecilor mai târziu, alegerea
cântăreților și atleților -
Mai degrabă munții să se clatine
Decât legile și orânduiala aceasta a vieții lor;

Lungi recitări de orații, numele străbunilor înscrise în tabule
Pe Eposul Sofic străvechi amintiri,
Înainte de Esop își povesteau fabule,
Cântau baladele despre ziditorii celei dintâi monastiri:
Strămoși, nouă preoți ai armelor, bravi Salii,
Și-n fruntea lor al zecelea salmosis, Mesia Manole,
Cu dansatoarele sofine Rusalii
Aruncându-l pe El până-n norii celestei cupole;

Însă pe Dânsa, de-și rupsese în danțuri zece perechi
de călțuni,

Au zidit-o cu vorbire mieroasă-n Lucrare:
Când glăsuiam despre ei Orpheus întâiul, din
Frăția sinucigașilor în genuni,
O săptămână plâneau Tracii, murind mulți pe loc
de supărare.

Ce spune Herodot despre ei, că sunt fără unire,
Este mai mult o năzuință grecească,
Viața lor era neoprită înălțare în stare și fire
Pe măsura omului dator sieși să izbândească.

Reușita insului ținea de legătura cu străbunii, de zodie sfântă:
De cum umbla Capricornul după capra Amalteea
cerând-o cu nuntă
Începeau împlinirile-n toate asupra Istoriei oricât de cruntă.
18.XI. 2006

Botezul deobște

Până la Okeanos Potamos începea înprospătarea-n izvoare,
Până la Bucura Lacul și pân' la Ohrida,
Pe apele turmelor, izbucuri, tăuri tămăduitoare,
Zeii Cavaleri asupra atoate-și fluturau hlamida,
Toți erau în faptă, primeau apa umezindu-le buza,
Cu asinii adusă de la Botiza și din râul ce trece pe
la Sarmisegetuza,
La datina numelui cel de pe urmă -
Omul la turma-i de oi, ca oaia în turmă...

Dădeau și primeau apă Irugii piscurilor,
Atleții de fugă și de-aruncarea discurilor,
Gladiatorii-n arena înroșită de sânge,
Strigătorii de versete pentru Lumina ce nu se stinge,
Declamatorii de incantații la lucoarea Lunii, când
mierea-și prelinge,
Popii vinului Soarelui din zorii pe care curge -
Haruspeii cu ochii la păsările întâmplărilor ce vor decurge.

Primeau apă din piatră, cu gălgâit înspumat,
Erugii de la Templele Piscilor, cele sub stânci,

Lelițele orante crescătoare de prunci,
Preotesele circine mâncătoare de terci și păsat
Cu flori și ierburi fierte și-n aspre porunci.

Erugii Peștelui și-ai Soarelui întunecat;
Goi până la brâu în apele ce n-au strâns în brațe om înecat,
Nici mrețele șerpuiind în jos și-n sus prin sânurile lor
să nu fi lunecat,

Toți își primeau ultimul nume aspru, secret,
„Cine-l află moare, cine-l spune-i mare proclət...”

Se botezau cu trei picuri de rouă în creștet
Bolnavii schimbându-și deodată chipul veșted,
Cu sare câtă apuci cu cele trei degete, pe umeri adusă-n desag,
Erau presărați Irugii – aprinzătorii rugului de fag.
Un pumn de cenușă de la gurile peșterilor,
De la preoții eponimatelor primeau junii creșterilor
și-ai descreșterilor,

Cu bucata de glie pe cap, cu un pumn de țărână
Umblau lucrătorii pământului din spița cea mai bătrână.

Păstorii cu turmele albe de la Bârsana,
Bacii cu zutinele mioarelor din Țara Bârsei
Treceau prin ape botezându-se, vindecându-și tristețea și rana
Asupra lor luând greșelile și lauda regilor de obârșie,
Din țara de leagăn și templu al zeiței Mioare,

Prin toate apele primeau și dădeau nume păstorii de popoare.

Se botezau frățiile Feciorilor Firii,
În puterile focului tată și-al focului fiu
Încredințându-li-se întemeietorilor monastirii
Cu numele necunoscut al lui Orfeu Cel Târziu.

Oranții Rugului, sofinele Purei Văpăi,
A Focului Cel Nestins, din adâncuri,
Se botezau trecând nesupărați prin codrul de pălălăi,
Cele cu blândă ardere în ființe și-n lucruri,
Vrăjitorii cagulați care cu vorba ridicau apele înghețate
Și apele numite fierbeau cu 'nalți aburi -
Se botezau cu foc și apă, frate cu frate
Din gnosele cu nume de zece pomi și zece arbori...

Se botezau de la sine cine îngropa semințele cu călcâiul
Până la glezne afundându-se în brazda umedă,
Care mai de la-nceput și mai dintâiul
Asupra neamurilor, cu bună lucrare, se-ncumetă,
Aducătorii de grâu din Egipt
Purtând la piept răsadul verde-n blide
Să treacă peste ei Pasărea Soarelui cu mare țipet.

Și Mutul - când råde plânge, când plânge råde,
Cu întemeietorii de holde, dumbrăvi și livezi

Se botezau găsindu-se cu arborii fârtați și rude
Asupra lor luând numele cele de pomi,
Grăunțele focului cerului, cele peste dovezi,
Pasărea Sufletului să-l treacă prin vămi.

Se botezau marii preoți ai sevelor, ai musturilor
și-ai aromelor:
Afin și Dafin, Măr și Păr, cu Siminoc și Petrea Steblă de Busuioc –
Străbunii semințelor stătătoare pe loc,
Strămoșii copacilor și-ai tuturor pomilor.

Apele primeau nume de la bărbați și femei,
Femeile și bărbații se-strigau în lume ca apele
Să se bea, să se scalde, pe mal să iasă zei
După ce le-au sărutat Știmele, Sirenele, gura și pleoapele.

Asupra tuturor, Pan – cel ce strigă la viață din toate
păsările cântând
Cu uriașul său nai de-o mie de trestii,
Prin stoluri, semințelor toate dându-le rând,
Din plaiuri dulci până-n prăpăstii,
Cu Syrius Feciorul Muririi în Cer,
Între Fratele Decuseară și între Păstorul porcilor – Zorilă –
Trag semănăturile după ei la caldul Prier
Îndemnați de lumina untdelemnului din feștilă
Și de-a uleiului ardere în opaițul de pe cer...

Se botează Mulgătorii de Iepe și Mulgătorii de Mule
Cu Sfânta Fecioara Sophia a Frățiilor noastre iconodule
În brațe cu Ion Gheorghe pe nedrept cel mai hulit bărbat -
Fie numele lui în vecii vecilor lăudat.

18-19.XI.2006

Despre cutia poștala

Să vezi acuma pâre, turnătorii, arătări cu degetul,
desfaceri de plicuri,
Toate gunoaiele răvășite de bolborosele unei dâmbovițe
În care s-au vărsat canalele puturoasei contrarevoluții,
Se vor colora în tricolor duhnind european -
Ofițerimea conspirată își afundă mâna până la subsoară
În sacul cu bani secreți și nemunciți.
Ridică tu brațul tău și bagă-ți degetele în ochii senatorilor
Zicând să se facă publice fondurile de care ne jupoaie
Serviciile Secrete!

Apără tu vaca asta de Românie
Și stearpă și flămândă de-i numeri coastele.
Instaurarea mondialismului și distrugerea națiunii statale
Acesta-i planul secrețiilor pe care poporul îi ghiftuie.
Ah, când văd fața rotundă, spânatecă a lui Timofte Săftoiu
Îmi vine în minte un porc ce-l aveam noi, obraznic peste fire,
El dădea la o parte scrofițele și purceii ceilalți
Băgându-și capul până la urechi în terciul din teică,
Se făcea totuna pe fața-i de mascul albicios-negricios ca și ăsta.
Ne urmăresc grosolan, supraveghează unde ne ducem,

La cine avem vedere și trecere, ne sparg înțelegerile,
Cutile de poștă ni le țin sub observație -
Astea-s libertățile occidentale la colibașii carpațici.
În fiecare dimineață scot din cutie nu scrisori, nu bilete
De amenințare sau fițuici din partea unor secte, ca altădată,
Un soi de pliante, fotomontaje cu bucate,
Reclame despre mâncăruri și tot felul de preparate
de la Mac Donalds -
Ei vor să afle dacă mai trăiesc, dacă primesc scrisori,
Ziare sau mari plicuri de la Consiliul Europei unde
am făcut memorii,
Și dacă vine poștașul, unde să mai lase vestea
Când cutia-i burdușită cu-acel soi de propagandă culinară?
Asta-i jocul lor, tot așa Securitatea îmi trimetea manifeste,
Coli de hârtie cu litere decupate din ziare,
Titluri, rubrici, colorate sau negre, inegale,
Alandala lipite și bâlbâind mesaje dubioase,
Încercau reacția mea la provocări și diversiuni,
Încropite chiar de derbedeii lor.

De la o vreme nici nu mai cercetam acest soi de ofense
Le aruncam și eu într-o altă cutie poștala
Să se păcălească proștii și turnătorii între ei.
Odată, chiar în ziua când mă duceam la Scornicești
Cu echipă mare de scriitori, nelipsiți Deșliu și Dinescu
la asemenea sindrofii,

Am strâns acel abject pachet și l-am aruncat pe masa
lui Traian Iancu
Directorul cu banii și toate protocoalele,
El l-a căutat la telefon pe tov. Achim, securistul
cel jovial și mereu parfumat,
Atunci am înjurat țărănește și cu martori acea tagmă:
Cine știa că-n ziua cutare se merge, grup de poeți,
La Scornicești, la omagiu, decât unul dintre oamenii năimiți?
A ținut acel act de teroare fără temeii și rezultate până
când cineva a forțat ușa coliviei de scrisori –
Stătea clapa hâită, încuietoearea cu limba scoasă,
Adică, vezi doamne, cineva mă ocrotea, luase cunoștință
Cum reacțiunea mă sâcâia cu manifeste idioate
Și-acum mă bucuram de protecție cu o vorbă pusă
de Achim colonelul.

În România nimic nu se repetă, aici totul continuă,
Ăștia ai lui Trimofte, sperietoearea terorismului autohton,
Urmăresc la mine două plicuri ce-or sosi chiar din
burta Europei lor,
În Memoriul acela cer să fiu protejat eu, cu pietrele mele,
Minoritate religioasă și culturală persecutată în țara lui
papură și anaforă.
Eu am descoperit cea mai veche civilizație a Europei,
Dar conspirația școlii oficiale cu tot felul de sluguțe la Geneva
și Strasbourg birui-va.

Pietrele sunt ale poporului român, de ce să le scoți din țară?
Zic patrioții ăștia de la Academia de Informații și
Secrete Române –
Palavre pe toate liniile de tramvai, niciunul nu ți-ar
întinde-o mână de ajutor.
Scoate-le din capete mercenarilor cu tricolor în burtă
Că și noi, ăștia în care nici un regim n-are încredere,
Suntem patrioți, fără să pretindem decorații și solde.
Eu, de pildă, redau românilor cea mai dintâi civilizație
a lumii la Carpați

O mie de statuete, *repliques megalites*,
Cópîi după marile monumente de piatră distruse în parte
De tot felul de hoarde, în frunte cu adeptii lui Christos,
Vârsați pe-aici de cohortele lui Traian.

Te-am dat în grija vechiului creator Dao,
Urcă-te fără teamă în aeronavele oficiale ce vă duc pe voi
Parlamentarii Consiliului Europei într-acel Senat suprastatal
Depune o dată Memoriul ce eu încredințat-am ție cu martori,
Rămâi la vorba ce-o repet: aceste pietre plurifigurate
Nu aparțin numai românilor abuzivi,
Caută loc undeva să le salvăm,
La Ermitaj, în tărâmurî de tradiție megalitică
Și nepângărite de lefegîii semidocti ai Academiei Române,
Tu îmi pari astăzi un luptător mereu în contra
curentelor oportuniste

Un viitor implacabil ți-a fost hărăzit, nu ți-l trăda,
Dacă astăzi, când ești la începutul marei tale opere istorice,
Faci un cât de neînsemnat compromis, un cot de drum rău,
Acesta deveni-va faptul din sâmburele căruia
Crește-va zădărnicierea-ți și nonizbânda finală ce ne ucide.
Nu-ți începe cariera ocolind sau neglijând cauza mea,
Acele pietre sunt diplomele dreptății poporului
nostru cel de mâine.

Nu poți edifica un viitor solid și eficace
Bizuindu-te pe falsurile școlii latiniste și-ale corifeilor
oportuniști

Nici biserica lui Teoctist nu-ți va sluji ție în credință.
Și reține, cutiile poștale sunt făcute să ne apere veștile
Nicidecum să ne dea pe mâna acelei tagme de paraziți,
ofițerimea conspirată.

Da, eu care sunt împotriva suprastatelor
Mă văd nevoit să rîm plâng străinilor.
Nu te grăbi a judeca această faptă de român prigonit,
nu de unguri, ci de români.

Ah, despresoară-te de românașii noștri
Și te înconjoară de cei prigoniți ca mine.

31.X.2001

Crucile Istriței

Calc Istrița toată, pas mărunț pân' acasă,
Dinspre sud bate câmpia, talaze, talaze,
Corabie-i Dealul, se ridică, pe hulă se lasă
Împins către nord în negura mândrei extaze.

Despre crucile de-aici să fi întocmit monografie!...
Scârbit, spiritul meu se lasă în contemplare,
Ființa istorică a popoarelor căzu în teologie,
Izvoarele lucrurilor bolborosesc tot mai neclare.

Iată, columnele-nalte în vârf cu lăzi de zestre,
Casetele cu cenușa Giganților restituită.
Istoria credințelor este un morman de palimpseste:
Rășluite numele mântuitorului cel dintâi și-al
acolyților din sacra suită,
O singură hârcă s-a ales din muntele acelor țeste...

Crucile mijlocii, nesmulse complet din trunchi de gorun,
Crucile-n cârduri, ca lebedele cu doi pui plăpânzi,
Și-un răstignit, pește de la brâu în jos, morun bătrân,
Fața lui în aură, doi păstrăvi cu blânzi ochi profunzi:

Un principiu înoată în jos, alt principiu se-aruncă-n sus -
Emblema celor două cauze mai dintâi, taoiste -
Care-o fi Cristos și care se-adeverește Isus
Adevărul își duce degetul la buzele arse și triste.

Cum ajungi pe Ciuhoiu, în dreapta porții
Cruce de lespede cu cinci vechi cercuri,
Ai zice: o floare de cireș primeau morții
Din tagma Curierilor la Sfânta Miercuri,
Dar cei din Gnosa Sfintei Vineri,
Dar cei în credința preacuratei Sfintei Duminici,
Și bătrânii albi ca mioarele
Și cei cu părul de aur curați și tineri,
Efebii Herei care întruchipau Soarele?

Țineau fie de Bisericile lui Platon, fie de cercurile bravilor cinici,
De frățile stoicilor așezate în Munții Hercinici,
De pustnicii salmoxieni cu ospețele lor fruste -
Pe vechile pergamente s-au scris viețile mâncătorilor
de lăcuste...

Gnosele nordicei Circe care pe Ulyse l-a scos din fire
Convertindu-i năierii la mesele cinei de terci
Stăpâneau aceste plaiuri cu cinci cercuri de menhire
Ca-n toată Hiperboreea mâncătorilor de muguri, de flori,
de ciuperci.

Grecii spun că i-ar fi vrăjit preschimbându-i în porci,
Astfel au înțeles ei masa cuminecării de mei fiert și caș
Pe când insulele din Marea Sarmatică li se păreau,
o seamă de bărci
Între cele nouă ape ale trufașului plutaș
Al împărăției de unde, oricine-ai fi, nu te mai întorci.

Religiile Dacilor proclamau cultul străbunelor moaște,
Cimitir înseamnă pământul cimerian cu cenuși,
Un ogor semănat din care omul renaște
În pragul toamnei, ca-n poiana Purcăreți albastră-roșie
de brânduși.

Iată, eu calc mauzoleul Istrița sub tulpinile zilelor retezate
de coasă,
Ascult timpul troznind putred în toate,
Dintr-odată mă cuprinde amețeală periculoasă
Față de ceea ce omul încearcă și nu poate,
Iată, astăzi adevărul până la capăt nu face bine...
Eu trag de-o lume de dincolo spre mine,
Cineva ține proptă și smucește timpul spre sine;
În copilărie, mama mă chema să-i dau ajutor
Să-ntindă pânza abia scoasă din lucrare,
Lăsându-mă pe spate, mă sprijineam într-un picior
Trăgând trâmba cu ambiție și fală mare,
La celălalt capăt împătura albele poloage

Lăsându-mă-n voie, cu cercetare, cât pot eu trage,
Când scăpăm pânza din strânsoare, slăbit de efort,
Cădeam râzând pe grămada de tort
Până venea mama să mă despresoare de pânza timpului mort.

Astăzi, încetinind mersul prelungesc vremea ce mi s-a dat,
Trag de trâmba timpului lungind spre viitor.
În toate am avut măsură de simplu soldat
Rămas de pluton și declarat dezertor...

Mi-am umblat viața pe jos în izbânda de duh
A vechilor înțelepți și-a tinerelor sofine
Plecate din Dacia, de la Toc-Chereluș,
Cum umbla mama la muncile câmpului, în ființă cu mine,
Până-n Egipt, la secerișul grânelor, duse de-un spiriduș
Fugit cu ele de la cei din văzduh...

În țara Faraonului Ra, pe domeniile sacre pelazge,
Ele erau fiicele lui Cronos din care însuși Cronos se retrage:
Plecaseră de-acasă sprijinite de 'naltul toiag
Până ajungeau la Memfis rămânea un ciot,
Astfel, timpul nemăsurat și vag
Prefăcea lemnul acela în sceptrul puterii peste tot;

La-ntoarcere, decum le-adulmecau apele tânărului Istru -
Cârja episcopală dădea frunze, făcea flori:

Cele nouă Calfe Alfe ale monastirii și serenissimul magistru
Le-ntâmpinau cu marea Cruce a celor Patru Sori -
Pe drumul în Ether al găștelor sălbatice
Deasupra insulelor cu munții până la brâu în apele
Mării Sarmatice.

22.XI.2006

Cavalerii cu vexile de crengi

Abia punând pasul, mângâind pământul cu talpa,
Durerea dăm pietrelor călcate, întreagă,
Ne aflăm în tărâmurile dinspre Alfa,
Ni s-a dat teritoriul nostru pân' la Omega:
Ferice de cei care înțeleg ce nu înțeleg,
Ferice de cei care știu ce nu știu -
Într-aceștia trăiește și moare Creatorul pururea viu.

Cresc stelele ca sâmburii în fructele grele,
Planetele-n preajmă își mișcă pietrele-n râu...
Pe unde să fie, dacă viază, planeta obârșiei mele
În toată Calea Laptelui cu luminile scăpate din frâu?

Iată, pe Istrița, lespezi la tot felul de întâmplări
Martore sub călcătura calului cu iute copită.
De la începutul până la finele acestei țări
Vine Primăvara de căldura cuptoarelor de pită
Și de la somnul ursului în peștera bine-ntocmită,
De la făgașul fierbinte al roților de care cu lemne
Unde cenușa osiilor fumegând cade lină,
Cineva, priceput în tot felul de semne,

Are să pornească pe dâra lăsată de-această neagră făină.

Pe trunchiul arborilor a pus timpul pojghiță verde -
Cine cunoaște nordul, de-i om, ajunge la om,
vremea nu-l pierde.

De-acum încolo vom spune lucrurilor pe șleau:
Încă din Vârste, în cunoscutele și necunoscutele Ere,
Toate triburile noastre scriau
Cu semne de temei, cu cifre de întemeiere,
Din crengi de pom, din rădăcini de plante
Alcătuiau figurine, umbre mirobolante,
Ideile lui Platon scăpând din peștera eternă
Se instalau în sâmburi și-n semne, ca-n propria cavernă.

Păsări, fiare, bărbați, femei și prunci
Strânși ca uleiul limpede în miezul unei singure nuci,
Arcuri, sape, scări, săgeți, toiage, colonne
Cu firea lucrării și-a morții cuprinsă de nume,
Lumea și întâmplările încredințate unei singure Rune
Care merge-napoi și-nainte, de-Acum pân-Atunci.

Plăcută lucrare în scrieri aparte
Erau tabulele cu alfabetele din nuiele și ramuri
Unde viața și moartea alcătuiau o singură carte
Unde și-au uitat numele o seamă de neamuri
De care nici Creatorul nu se mai desparte.

Când plecau de-acasă puneau în prag lăstar verde,
Unde apucau o cărare așezau un vreasc,
De unde până unde urma nu se mai vede
Și de-acolo până dincolo, de alții vin și nasc

Puterea lumii, obșteasca autoritate,
Ridică fascii, snop de nuiele legate,
O croznie de încrengături poartă-n spate
Zeul Cavaler cu vexila în mâna dreaptă
Dând de-nțeleș ce are de gând și de faptă.

Din câteva frunze, sub fumegosul voal,
Se-ncinge vatra furnalului vegetal,
Caldă carnea tânără a sacrului curier
Dă viață mlădițelor și le umple de flori
Dinspre câte-s pe pământ și câte vor veni din cer,
De la nemuritori ca muritorii în viețile noastre coborâtori...

Cei ce lovind cremenea dau scânteie ușoară,
Cei ce folosesc blândețea căldurii de fiară
Dormind în viscole și-acoperindu-se cu nămeții,
Însemnare de câteva rămurele pun să-i ajungă drumetii
Întrucât din iezle s-au uitat primii la soare
Vin să primească de la Apărătorii Vieții
O creangă anume așezată-n cărare.

O stebă de rozmarin în poarta oilor, la mulsoare,
Cele trei fluiere ale păstorului în adormirea cu mare dobândă
Nu-s Testamentul pe Doctrina Vasileea pururea în izbândă,
Naiul zeului însuși din trei cucute și lemne
Cât o mie de pagini de litere și semne?

Să spună feciorii purtând colacul de vipt
În chip de trei șerpi împlețiți,
Cu vexila rotundeii lor cruci plecând în Egipt
Și-n toate cetățile Persiei păzite de Sciți,
La ceremonia aruncării pruncilor
Ca pâinile în cuptorul sublim
Creanga de salcie ținea semnul poruncilor
Dărâmând porțile până-n slăvitul Erusalim,
Păduri întregi în brațele sacerdoților,
Cu Luna, trei Luceferi și Soarele pe cămăși
De-i numește eposul sofic Feți Frumoși
În calea cărora se închinău zeii cei mari ai cetăților.

Purtători ai vexilelor de crengi și ramuri
Din Cimeria plecând, în Cimeria întorcându-se timp
de-o mie de neamuri.

23.XI.2006

Cabireum

Ce-a cunoscut pietrarul a cioplit și învederat.
Două râuri vin la-ntâlnire, pereche de șerpi,
Mierea sărutului și-au împărțit, munții s-au scuturat,
Nu vor rămâne oi mânăzări nici copaci sterpi -
Se pune la cale nunta fetelor de împărat.

Și-au unit focurile și-acum pleacă în jos
Palizi veștejindu-și tinerii lujeri,
S-au apropiat necuvenit de rugul primejdios,
De-ar primi laptele dintr-o mie de ugere
Tot n-ar potoli-n ei vijelioasele fulgere,
După orice împerechere vine marea distrugere...

De la Antipozi căutând întâmpinarea spre sud
Ca Fokienii și Dorienii în exilul zălud:
Pe bărbat l-a luat cu sine femela
Desfășurându-l de pe trunchiul pomului crud,
Cel abia lăstărit din buturuga Mărului Acela.

Vor avea o patrie comună,
Mulți urmași, temple mari,

Preaslăviți purtând pe creștete dublă cunună,
Cu preoții, cântăreții și bazilei, generali,
Lăudându-se unii pe alții cu aur, cu frunze de lauri,
În stemele cetăților fi-vor făuriți în chip de tineri balauri...

Preotesele, boresle Spiritului Pitonicesc
Mulgându-și sânii în cupe de-argint
Vor împărtași pe cei ce zac și tânjesc,
Patria toată va primi înaltul alint
Când alții vor rupe din ea, cerul lăsându-i-l tot mai strâmt.

Vremuri vor trece, se vor spune povești nerușinate,
Un urmaș al păstorilor noștri din Capadochia
Zugrăvit fi-va din bazilici până-n palate,
În bordeiele câmpului unde clocește dropia:
Îmbrăcat în fustar și platoșă de oștean bizantin,
Ne va ucide Duhul în chip de Dragon
Aruncându-i trupul în Istrul pururea cristalin,
Cu lespezi va închide peștera ultimului Cogaion.

Uzurpatorul va lua chipul Cavalerului Trac
Până-n steagul de oști al bazileului moldav,
Ca-ntotdeauna întâmplarea fi-va capăt de veac:
Cu tulburări de popoare, dărâmări de temple – timpul bolnav...

La urmă, va veni judecata și punerea-n drepturi

A celor mai dintâi în merite și virtuți,
Săgețile Fraților Sarmis-Sigitus de la Sighetul bravei Marmații
Vor ajunge cu moarte până la piepturile
Milenarei ipocrizii, în care fost-au sfinții noștri vânduți
La conclavele destrăbălatei conjurații.

Pe unde râurile Patriei cu Istrul s-au întâlnit
Acest *Altar Cabireum* va să rămână
Așa cum eu cu dalta l-am întocmit, meșterit,
Pe apa cetății dormind în fântână,
Pe toate izvoarele străbunului cel umilit,
Din propriul templu alungat și din propriul rit.

Acum, într-altă răscruce de milenii eu sunt primul argat
Urmând curgerea Istoriei în Duhul Pitonicesc...
Sub piscurile interioare balaurul timpului doarme încovrigat,
Umiliți-mă voi și mă nedreptățiți la câte eu izbândesc!

Sunt moștenitorul lui Dromichaites Drako, fondator de veac,
La Sâmbra, eu timpul în blidul de lapte-l dumeric,
doi șerpi împlețiți într-un colac,

25.XI.2006

Timp de-o floare

În pâlcuri de gherghini, pomi săraci,
Altare vechi pe Istrița poți să-ntâlnești,
Dedicații pe calendele bazileilor daci,
Scara timpului cu trepte știrbe,
Poți s-o-ntregești cu nume de stirpe,
Faptele lor, pe codul sofic, umblă-n tomurile de povești:
Cercetând cele de-atunci, din cuget și fapte,
Poți s-auzi pasul timpului către cine se-ndreaptă.

Adesea pun tâmpla la piatră caldă
S-ascult fluviul venind cu apele-n care multă lume se scaldă,
Închid ochii, văd focuri sub copita celestului cal,
Pietre cu multe chipuri pe prispa casei mele se clatină,
Din susul înpumat și din josul fără mal
Vine rostirea păgână a colindului întru datină
Și mereu acest tropot al piciorului drept pe lespeda de altar:
Ajuns-a la Pom, Cavalerul, cu închinare și dar.

În grădină, unde-am așezat o seamă de statuete,
Totul se umple de chipuri și larmă,
De bună seamă, energiile vieții nicicând desuete

Nu mai au somn, lucrurile vechi se îndeamnă,
O movilă de înfățișări, popor de portrete,
Agonisesc până vine lumina de toamnă.

Ca Atlas țin omenirea aceea în spate
Și nimenea nu se grăbește să ne dea nouă dreptate.
De mult puteam s-o lepăd să se ducă de-a rostogolul
Nimicnicia fără capăt să-și pună peste voi golul,
Însă ei, Cavalerii Danubieni, sfinți uzurpați,
Au nume de piscuri, ape, locuri, cât țin Munții Carpați,
Strigă: așteptați, nu vă grăbiți, mai îndurați,
Timpul nostru nu suportă măsurătoare.

M'ățez la lucru copleșit de-o uriașă răbdare -
Mai este timp de-un mugure,
 Mai este timp de-o floare,
 Mai este timp de-un măr pârguit -
Lasă trupul tău să se bucure,
Dă cugetului tău marea înflăcărare,
Orânduit rămâne ceea ce am rânduit.

Pe Istrița se-aude zurgălău la gât,
Caută fluviul de lapte pe care păstorii l-au strecurat;
Ajunge s-asculți cântecul bronzului nevinovat
Recunoști baladele prin care am trecut:
După muntele de cași în albe pânze cuprins

Din adâncul turmelor adunat, smuls,
Un popor de stăpâni: care ce-a păscut, care ce-a muls
Într-o zilnică sfortare și-o voință de ins.

Cineva respinge omul prea sigur de el.
Este timp și după noi, pentru toate...
Pe monedă de-argint Călărețul poartă în brațe un miel,
Între o eternitate și altă eternitate
Oprește la poarta pietrelor mele și-mi dă dreptate.

În capitolul „*Perioada celor trei președinți de nimic*”
Au să consemneze cronicile Istoria de care eu mă dezic.
27.XI.2006

Cinele de coleașă

Emigranților muncii

În preziua plecării sub datina Exilelor Hadice
În Hiperboreea se ținea Cina ultimă, de Coleașă:
Matriarhele tinere, la templul străbunei capre sălbaticе,
Cunoscând pe capii ginților din fașă,
Pregăteau cuminecarea depărtării de neam
Mulgând lapte din proprii sâni, cu blândă magie,
Îi molipseau pe toți alungații de-o năprasnică nostalgie -
Mii de ani, coloniile așezate-n noile continente
În tot ce puneau la cale întorceau fața spre nord, înapoi,
Cu ochii în lacrimi la Dacia în care-au rămas nemernicii de noi...

Era înainte de cearta regelui Cronos cu ai săi,
pentru succesiune,
Precum se-arată în Tabletele Tărtăria, a I-a și-a III-a,
Când Zeus, fiul uzurpator ascuns în peșteră, sta ied
sub Amaltea,

La zeci de mii de ani depărtare nebună
De războaiele Danailor în poartă la Troia,
Când Hera, una dintre hierodulele sacre cu trei purități,
Capu-i de iapă, lung nechezând, ridica-n piața acelei cetăți

Asupra căreia își orânduise cu dragoste și dreptate
puterea și voia.

Pe Istrița rotundă-i colina Patriei, cea mai de seamă
Coloană scurtă-i sfârcul neprihănit
Ca o boală s-ar putea să se-ntoarcă setea de lapte de mamă,
De izvorul de nectar și ambrozie la care zeii s-au hrănit.

Mă tem să nu-și ia seama balaurii la antipozi
Înnodați la capete și despletiiți la cozi,
Când este vorba de lapte, șarpele se răzgândește,
Se-ntoarce înfășurându-se-n recele apelor
Strigându-l pe aproapele său în și mai aproapele
Cel cu ochiul și firea de pește...

Cum s-ar zice în firososul *Fisiolog*:
„Deci, lângă șarpe când, cine ajunge
Să recunoască fericitul zălog
De-a nu-i aduce ofrandă de sânge,
Tot timpul să-i stea gândul la blidul cu lapte,
Cu un simplu fir de iarba-fiarelor pe limbă
Sparge lacătele temniței în care zace Istoria,
cursul popoarelor schimbă”.

Rotundă, movila-i sânul Patriei, ca o pâine de mei, uriașă,
Aburind abia răsturnată din vasul fierbinte,

A rămas întreagă lucrarea vechilor preotese ale
Cinelor de Coleașă,
Sanctuarul nestrămutării și-al obârșiei de ginte.

Patria-i ca boresele Celor Trei Purități,
Patria-i Matriarhiile Milenare
Dându-ne cu față-i pe la bot cât să ne-ajungă la toți
De sațiu, de îmblânzire, de alinare,
Rupe din trupul străbunului mai dintâi semănătorul de mei,
Din trupul fratelui său, semănătorul de grâu,
Și-l ghiftuiește pe Prâslea, păstorul de mioare și miei,
Cel cu trei fluiere cântătoare la brâu
Ca Unul Singur împăratul întreg în câteșitrei.

Lebăda pe cuibul cu ou de aur, ou de argint, ou de aramă -
Vârsta celei mai dintâi frății sfinte:
Ce n-am da noi să-nțelegem graiul în care ne cheamă _
Să ne pună pe buze semințele acelor prime cuvinte!...

Despre cetele de bouari din sacra Marmație,
Despre ciobanii din secularele ducate sub regii păstori
Istoria - ca mișcare a lumii aruncată-n migrație,
Istoria - ca legănare-a popoarelor de azi către mâine și ieri,
Timpul perpetuu în propria-i peregrinare.

În vârful colinei cât pâinea sacră pe mesele de temeii,

Ca o planetă odihnindu-se în zbucium adânc,
Voi ridica monumentul sânului Patriei cu ațătare de prunc,
Al tuturor exilaților muncii, contemporanii mei,
În bejenie prin livezile de portocali și măslini
Bucata de pită câștigându-și-o prin străini.

Măcar să le fi făcut cineva parte la sacra Cină de Coleașă
Din care se-nfruptă ca porcii, râgâie și se îngrașă
Căpeteniile țării, măsluind Istoria ucigașă, trufașă.
30.XI.2006

Buriculum Mundi

În creștetul Istriței, piatră - cucuruz de brad -
Poți distinge fagurul semințelor vremii,
Timpul, un mușuroi de furnici foindu-și coconii ca viermii.
De-aici apele toate capătă vad,
Urcă cetățile Dacilor, castrele cotropitorului scad.

De-aici izvorăsc mărilor, țările, câte sunt de la pornire,
Pe-aici erupe Istoria, fântână arteziană,
Magma duratei în vulcanul celest
A-ncremenit ridicând prima coloană,
Trunchiul timpului cu frunzișul rotund ca un țest
Pe rana durerii abia învelită de crusta subțire.
De-aici se coc pitele zilnice, pâinile pentru cealaltă hrană,
Deasupra'n catapeteasmă stă Sfinxul, himeră cimeriană,
Mâncând lumea ca pe-o grămadă de pești,
Mai rămâne bucata de carne vie, o *mreană*
Apărată de preceptele filosoficești...

Palicarul Pitagora aflase de la păstorii din Cogaionul Cibin
Că acel Ihtyos, ca un phalus brav de cioban divin,
Nici o gnosă nordică nu-l pune pe masă,

Din sacră pudoare și înțelegere firoascoasă.

La acestea adaugă el interdicția mâncării de bob,
Că acele fasoli ar semăna cu porțile Universului,
Păcălit de-un Salmosis ce l-ar fi-nsoțit rob
În Egiptet să-i numere-n praf amprentele mersului...

Mai abitir grecul scrise gogomănia enormă
Că doar oligarhii au dreptul firesc la cunoscuta legumă,
Cât despre intrările și ieșirile-n cosmos, de-o anume formă,
Dacul mărturisise câte ceva, fiind totul o glumă...

În numismele de argint, călcate măestru de ștanțe
Ori vărsate fierbinte-n anume tipare,
Se văd Porți și Portaluri între munți și distanțe,
Între plaiuri și nemăsurata zare
Ale cărora înțelesuri ne-au dat scara mântuitoarei speranțe -
Dar nu seamănă cu fuduliile la om sau la fiare...

Maramureșul tot a păstrat modelul acelor porți:
Cu intrările mici ale viilor, cu ieșirile mari către morți
Care cum plecând și rupându-se printr-alte părți...
Au acoperiș de case, iar unii le consideră vămi
Trec păsările sufletelor după ce, câtăva vreme,
odihnesc în pomi,

Mai înainte primesc petrecere cu bob de mâncare

La îndemâna oricărui muritor pe ogoare,
Cu felie multă de mămăligă de mei
Ruptă de la gura preafericiților zei.

Acea întocmire de hrană este-o moviliță de făină
fiartă izvorâtă din râjniță,
Are forma pietrei de altar *buriculum mundi*:
Muntele peste fiii săi legați cu beznele din pivniță -
Începutul Istoriei - de unde-i până unde-i.

O seamă de astfel de pietre am scos eu în grădină,
Am alcătuit centrul lumii și mă odihnesc în trecut
Astfel am rupt scara pomului în care se urcase
cronologia creștină:
Cine-a petrecut, cine-a mâncat, cine-a băut,
Cu mine la prânz cine-a stat, și la cină,
Are loc în viitorul pe care l-am hotărât,
Cine m-a ocolit să-i fie țărâna ușoară, ducă-se-n propria-i vină.

Eu, de la-nceput și până de-aici încolo
Mă aflu în grațiile perpetuei adolescente Hera -
Fiica lui Cronos l-a inspirat și pe Apollo -
Numai timpul în jurul nostru se-aude rostogolindu-și sfera:
Are vuiet de roți de car îmbrăcate-n șine de fier,
În rest, Istoria contemporană pentru mine nu mai are
nici-un mister.

1.XII.2006

Bodiguarzii botezului

Se umple America de bube negre
Iar mitul amărâtului de Lazăr n-are putere asupra celor
bravi făptași

Oricine crede-n alt profet și-n temple altele se-adună,
Birui-va aroganța creștină în bicisnica râvnă,
Ei au stricat aliniamentele megalitice ale dacilor
Sau Bisericile Circulare Cimeriene.

O, câte parfumuri, spraiuri și scalde în spume de șampon
și sânge

Și-n câte toate se scrobesc ei, dar bubele, dalacurile
Îi mănâncă de vii, de-a-n picioarele și când se mârlesc,
Pe când păstorul afgan și luptătorul din avangardă -
Abia are-o coajă de săpun la izvorul din peșteră,
Și ce curat și sănătos calcă, de se ține drept pe lumea asta
care i-a luat totul!

Fost-a Biserica lui Christos cu despotii, de când se știe,
Cu Securitatea colaborat-a părintește,
Iar popii tineri, care smulg banii țăranilor
Să isprăvească zugrăviile-n bisericile cimitirelor,
Sunt ofițeri acoperiți, de ochii lumii în veșminte cernite.

Dacă te lupți pentru libertatea tuturor religiilor
Fă-o astfel: înscrie în Constituția țării, pe care s-o porți
Ca pe-o oaie bolnavă pe umerii tăi loviți cu pietre,
Acest articol unic, irevocabil cât Statul Român:
Este interzisă propaganda religioasă creștină
Și orice formă de corupere a conștiințelor copiilor și tinerilor
Prin așa-zisa taină a botezului.
Să i se lase tânărului cetățean opțiunea confesiunii,
Întâi-stătătorii-n strane să-și urmeze Învățătorul
Carele abia la 33 de ani a intrat în râul Iordan
Și ultimul proroc iudeu stropitu-l-a-n creștet cu apele.
Vezi cum încalcă popii înșiși pilda de viață a zeului lor?
Și zici că nu-s farisei și lacomi de prozeliți, de tot felul
De slabi supuși să le muncească moșiile;
Nu bisericile sunt adevărata casă a Dacilor!

Acestea și altele încă ți le-oi spune de-a dreptul,
Vreau să-ți încredințez un popor și-o clasă conducătoare
Să nu te ducă și pe tine cu elicopterul pâna-n câmp
În tancheta generalilor vânduți
Să te poarte trei nopți și trei zile, nespălat;
Să te judece-n grabă de circ, la zidul closetului să te-mpuște.
Nicolae Ceaușescu rămâne pildă pentru oricare alt
copil de oameni simpli
Năuciți de poezii patriotice, abecedare și muzici de bălci
Să-și dea viața pentru cocota asta căreia îi ziceti voi țară.

Taie, dacă poți, cozile îmbârligate ale Satanei Secrete
Și toate cozile de topor dintre tine și noi, românii cei
prigoniți de români,
Sparge odiosul sechestrului de persoane publice
Pe care le-nvăluie cu lingușiri, intrigi și alarme false
Acoperiții din tagma aceea care nu se pricepe la nimic de folos –
Păianjeni băutori de sânge, ofițerașii fără măcar onoarea simplă
De-ași purta uniforma și insignele la vedere;
Aceștia conspiră în contra conducătorilor populari,
Pun la cale atentate ratate și se dau săritori cu
vigilență supremă,
Gata, adică, a-și pune pieptul în calea gloanțelor ce caută
un președinte.
Mascărici, intriganți, urzitori de crime și uzurpatori de
instituții,
Se crăcănează-n calea mea pe scările sediului,
Mă scotolesc de legitimații, de câte nume am,
Ăsta sunt eu, cu litere mici sub Deochiul Gorgonei,
Un serial trunchiat în fragmente, să nu se țină minte
De la număr la număr ticăloșiile Securității ce mă urmărește
cu ochii beliți ai colonelului Bucur.
Aș vrea să mă-nfățișez și eu Eroului Ilie Ilașcu spunându-i:
Sunt primul poet român ce-a cutezat să scrie despre dumneata
O pagină de revistă; eu v-am sfătuit frățeste
Să nu vă-ncredințați întru totful armatei române,
Să cereți despăgubiri prin scutire de taxe și impozite o sută de ani

Pentru neglijența politică a românilor față de-acele teritorii,
Pentru criminala cârdășie a politicianilor mediocri
de la București,
Pentru lașitatea istorică a celor de dincoace de Prut -
Nu vă lăsați stăpâniți de mediocritatea dâmbovițeană,
Depresurați-vă de plevușcă deocheată care forfotește-n
preajma inșilor charismatici,
De pe urma voastră, a numelui și-a faptelor de curaj ale voastre
Se-nfruptă nulitățile, conspiratorii, urzitorii de intrigi -
Șapte rânduri de sârmă ghimpată a tot felul de combinații
și interese
Pun aghiotanții voștri, secretarele recrutate de căteștrele rețele
de spionaj -
Între voi conducătorii adevărați și naivi ca toți eroii, generoși
și fără interese personale,
Și-ntre poetul care vă admiră din simpla solidaritate
A omului de geniu cu bărbații înzestrați în darul de-a
plăcea mulțimilor
Și de-a fi gata oricând să plece de la cârma statului
În același costum de haine pe care-l purta când l-au dus
pe brațe la Cotroceni.

Eu n-am acel *vino-ncoa*, misteriosul lipici la public,
Un ochi al meu pre limpede scrutează adunările și plânge de
Cele ce rîd acestea, dar hohotește homeric unde
Prostimea se smiorcăie cu glandele lacrimogene sporite
de-o pricează sau predică de șapte coți

De puternicii zilei se zice să stai ca la foc:
Nici prea departe, că nu te ajunge căldura,
Dar nici prea aproape, să nu te alegi cu palmele fripte.
Acum, până ce nu vă duce valul profitorilor
Pe scaunele acelora, vreau să dau mâna cu voi
Pentru simplul fapt că eu cunosc jertfirea de sine
Întru înălțarea prin fapte și cuvinte a unui nume simplu –
La vârful catargului pe care se ridică steagurile statului
Se trag mai multe salve de artilerie și gărzile bat pasul,
solemne și fără ipocrizie, pentru numele voastre.
Și eu mi-am asigurat după moarte drapelul, salve, urale și
chiar defilări de trupe,
Însă cărțile mele de poeme nu cer asemenea deșertăciuni
lumești.
Se-nșeală mediocrii academicieni când refuză să-mi
omologheze
Colecția de o mie de dovezi ale primei civilizații a lumii,
Nu pentru glorie mă zbat, degeaba așteaptă ei să-mi crape
Inima de insatisfacție și invidie,
Ceva mai presus de orgoliul nătâng de-a îmbrăca livrea
de academician mă animă,
Sunt și eu un haiduc al spiritului demotic pe plaiurile culturii
Vreau să fac dreptate lui Nicolae Densușianu și lui
Gavril Aurelius Bălan.
Să-mi descarc flinta și cele șapte pistoale de la brâu
În spurcăciunile și-n toată ciocoimea Academiei

Care i-au ucis pe-acei eroi ai neamului nostru vechi de
două milioane de ani,
Conștiință de sine, credință clară și o seama de scrieri pe care
academiile caută să le distrugă.
Pentru aceștia și încă mulți cărturari nedreptățiți
Eu țin să dau mâna cu bărbații adevărați despre care mă
tot întrebă
Acei părinți transfigurați în statuetele mele
Când soarele-i la chindie și când inscripția glasuieste:
Amorgos Apolovingo, adică Zeul Amurgului Învingătorul
Apollo –
Ca omagiu al luminii adus luminii în diferite faze ale timpului
perpetuu –
În oameni simpli revenind de pe unde-au plecat.

Heraldică

Strălucește Istrița, cupola celor patru elemente.
În vârful celestei Basilici se rotește corb
Înfășurat în vârtejul neostoitelor evenimente
Care ne smulg din Istorie, ne sorb, ne absorb
Și iarăși ne-aruncă pe crugul vieții noastre ardente.

Parcă aș purta coiful de la Ciumești
Rostogolit din creștet cu pasărea marelui Druid,
Aș scrie veacurile într-una mie de povești
Pe care le-ar cânta templele pe psalmii lui David,
Mai veridice decât basna despre marele vid
Pe care l-ar fi lăsat în Dacia împăratul fugar
De-a trecut Istrul cu limba scoasă ca un ogar...

Între ani, mereu sub cumpănă de balanță
Crapă oul de corb al nopții,
De la nemăsurată adâncime și distanță
Se-aud popoarele noi ridicându-se în toate părțile
vieții și morții.

Orfeu cel din urmă, în Infern coborând,

A biruit să le dea cronologie, rânduială și rând.

Dacii de neamuri multe și lumină de aur până-n bărbi,
Născuți din Miresele Târgului de Fete sub Cogaionul Găina,
Cu vexile și flamuri cu emblema femelelor de corbi
Ridicatu-și-au cetăți din ramuri și lut pe toată ruina,
O seamă de Vlahii și mai multe Muntenii
Întemeiară sub bazileii ce-au supt laptele aceleiași rudonii.

Gravate sunt în Medalionul Rosetti:
Cincizeci și șase de insigne și fibule,
Cincizeci și șase de mantii de investitură ducală a
bravelor căpetenii –
Din toate corbul ridică șarpe cu legendarele-i mandibule,
Sub gadină stă munte Cogaion cuprins de blândul foc,
Pământul, aerul, apa elaborând operă la un loc.

Au pângărit misionarii Byzanțului și-acest sigiliu:
Smuls-au șarpele și i-au înfipt crucea-n plisc,
Pasărea, când vultur, când uliu,
Mistifică lumina Sofiilor ce străluceau din pisc în pisc.

Din Edenul Negreștilor, dumnezeesc tărâmul Oaș,
Sub steagul lui Dromichete, bazileul Federatelor Nilului,
Neamurile Corbului taie vad uriaș
Întorcându-se de sub arșițele Exilului.

Cu toții plecaseră din Muravi -
Tărâmul fermecat între ziduri de munți -
Pe șapte turnuri pasărea grânelor se năvăli
La stârvurile înecaților cei mulți...

Și era o singură fortăreață de cremene,
Pietrele lumii, cu focul în ele..
Pe vremea Corbului, trei surori Hekate gemene
Țineau răscrucile dintre pământ și stele,
Toate trei sunt matriarhiile gintelor mele.

Acum se-așteaptă o altă mare piatră de foc
Să lovească lumea dându-i firea la loc,
Din chingile timpului făcându-i făgaș în spirală
De unde-a scăpat Oul negru cu noaptea lui ancestrală,

Bântuie somnul în tagma înțelepților,
Cei mincinoși au să moară de insomnie,
Pasărea cosmosului s-a-ntunecat de mânie -
Vine noaptea tuturor nopților,
Stema, din ce în ce mai cârnică și sălbatică,
Va întinde pe câmpuri mațele mistificatorilor de heraldică.

2.XII.2006

Beretele verzi

Legiunea Gemina, mercenarii, prin dumbrăvile noastre sacre,
Se dădeau cerșind pâine și miere de la naivi.
Iscodeau templele, Scaunele de conclav ale celor zece Salmosiși,
senatorii-zeuși,
Îndeosebi cercetau locurile cămării cu odoare și numisme,
Tezaurile celor cinezci și cincii de Bazileeate din
Federația Burebistană.

Republica Ducilor bătuse monede proprii necum copii
după tetradrahme și denari,
Statuile străbunilor reduse la capete și măști de aur și de argint,
Potirele de legământ, căucele de botez cu apă din Botiza,
Scăldătorile de rit cu lapte de căprioară ale Prințesei Sofine,
albiile zeului prunc,
Pe toate puneau ochii, din cetate-n cetate umblând iscoadele
după ascunzătorile de preț.
Țeseau intrigi, asasinau bazileii vigilenți și pe urmașii
de ispravă,
Pe magistrații incoruptibili, pe eponimii cu numele Burebista -
Astfel pregătiră ei războaiele câteva generații până în anii
lui Balcus Decebalus Scorilo.

Istoricii militari într-o doagă ne leagă la ochi cu otreapa
mitului roman,
La Academiile Militare, în școlile secrete de cadeți
Se exaltă cultul ocupației și-al legiunilor ce-au jefuit Dacia,
Nici un cuvânt pios, nici o polemică în favoarea alor noștri:
În ce limbă vorbeau, cum au trăit, unde își așezau morții,
copiii cum și-i creșteau.

Câteva mii de ani de povești subversive preamărind
invadatorul,
Vreo șapte cărți cu titlul *Getica* îngropate în pivnițele
Vaticanului
În ele se recunoștea latinitatea primordială de la Baltica
până la Micene și Troia,
Și, de asemenea, obârșia patricienilor alăptați de lupa
capitolina, la Tărtăria.
Cum să fi uitat limba mamelor noastre Miresele din Târgul de
Fete de pe Muntele Găina și de pe Moma?

Intimidați de-un pretins prestigiu roman acceptat
fără discernământ și fără pudoare
Dacii s-ar fi dizolvat în terciul demografic de creștini și hoți
Ca un pumn de sare aruncat în fiertura cosmopolită -
Coleasă de vorbe fără dovadă, aburind pe mesele
îngălate de carcalaci

Ale popotelor în care se nutresc ofițerii pretinzându-se
găunos de viță romană.

Acest soi infect de bărbați umblă descheiați la prohab
în aule și colocvii

Ei pot susține orice porcărie, nu-i ceartă nimeni,
nici moartea nu-i trage la răspundere.

Ei sunt imuni, cu biografiile secretizate, oricâte regimuri
ne-ar bântui,

Breasla lor n-a cunoscut pudoarea, meritul din propria vocație,
Tagma lor mediocră dă la o parte pe cei cuviincioși,
cu dreptul sacru la îmbrățișarea patriei,

Mint cu nerușinarea exersată, inițiați de belferi-doctori
în tot felul de coțcării:

Furturi de documente, uzurpări de titluri și bunuri.

Ei au dreptul să comită, să suspecteze, să pună la cale
prinderea în flagrant,

Să urmărească, să răscolească prin rufele intime
ale cetățeanului oarecare;

Când sunt prinși cu cioara vopsită, cu mâna în sacul
de bani publici

Ies basma curată, cad în picioare tot timpul,

Triumfă peste tot cu cizma pe grumazul bărbaților de curaj.

Cu un simplu număr de telefon li se scot cătușele de la mâini,

Ies pe ușa principală cu pieptul plin de medalii, pretind
și li se aduc scuze

Întrucât la orice crimă sau găinărie socială ei se dau în misiune
Pentru Patria în care nu cred și pe care o părăsesc la greu.

La abjecțiile din bordeluri, cu spărgătorii de bănci,
Cu traficantii de droguri și documente secrete pretind
că lucrează *Pentru Patrie*,
Prinși cu mari deturnări de fonduri în răsunătoare scandaluri,
Bătuți de bărbații uzurpați din propriul pat,
Aruncați de la etaje, de pe unde au pătruns prin efracție
și parole sustrase,
Trăind cu voluptate cele mai abjecte împrejurări ale vieții
Se ridică proaspeți cu fețele strălucindu-le de satisfacția
reușitei sub toate orânduirile.
Pe ei nu-i ating consecințele, ei nu dau seama de faptele
lor în nici-o instanță,
Dar trag la răspundere pe oricine, țin intrigă, întind
tuturor curse,
Prinși cu ocaua mică avansează în grad, sunt trimiși
în misiuni peste hotare.

Au trădat marile bătălii ale patriei, au vândut hărțile,
agendele secrete,
Au întors spatele orânduirii care i-a ridicat de la cele mai
de jos munci,
Au fugit cu cheile temnițelor în care ne strânseseră din
invidie și hatâr –
Și-acum se bucură de reputație, restituiri de bunuri –
Ei se dau mereu în misiune pentru patrie și întrucât ei sunt
urmașii Romei.

27.IX.2006

Încredințarea totemului

La casa noastră de la țară se pripășește-n fiecare vară
O mătă neagră, cu pieptarul alb, zdrențuit,
Ne lasă în seamă câte patru, cinci pisoi, pleacă prin vii,
se-ntoarce la alăptat
Și după vreo patru luni se retrage cu nepăsare.

Poate că un zeu, în ipostază de motan,
Îi colorează puii bălțându-i pehlivan:
Când un pisoi purtând vestă antiglonț, ca ziaristul ăla
tânăr la Bagdad,
Când altul cu bulină mare pe coaste ca un vestit cotidian
în anul când
Bler și Bush aruncaseră lumea în foc de iad.

În vara asta, pe vremea strugurilor aguridă,
Bătrâna mătă iar se-nfățișă la noi gravidă,
Fătă pe prispă, sub masă, cu mare suferință și curaj -
I-a tras Mia Măntoiu pe rând în lumea noastră
Ca moașele versate în lucrare de nașteri și chiuretaj,
I-a șters de mângă strigând la pisică să nu adoarmă pe ea fătând
De-a aruncat-o cu ultimele puteri pe mezina despre care scriem
acest poem.

Patru pisicuțe vopsite năstrușnic de-un hâtru iconar.
Le-am ținut patru luni pe coleasă de pâine și pește-n ulei
și sos de tomate,
Toată vara dormiră pe inima mea lipindu-se cu măiestrul har
Cu zburdălnicie firească de parcă am fi locuit cu toții
într-un hambar.
Mai veniră, când și când, ceva șobolani la bucate
Dar mama lor i-a adunat folosindu-i ca material didactic
în zilele consacrate.

Le-am deprins la napolitane, la mezeluri de care țărani se
umplu de bube la gură,
Până-n septembrie ne-au uluit cu lăcomia de viață și fapte,
Crescură parcă instigate de-un nesațiu obștesc.
Într-o zi am luat din poiată coșul de papură în care bătrânii
aduceau piersici de la vie
Pe vremea când Mia Măntoiu credea că liliicii fuseseră șoareci
Pedepsiți că mâncaseră anafură, pască și alte vipturi sfinte.

La gura acelei papornițe cusut-am un prosop
Momind-o pe mezina pisicuță, Viluța cea plăpândă,
Care, necunoscând mârșavul nostru scop,
Adormi numaidecât vreo jumătate de oră cât așteptarăm taxiul.
Cu multă strângere de inimă și lacrimi greu repressate
I-am încredințat-o lui Nistor Tănăsescu, abia așezat
în casă la țară,

Părăsind orașul ca orice adevărat țaran legat la glie.

Mai mult din superstiție, de-o temere i-am dat-o-n seamă:
La urechea dreaptă, Bastet, străbuna ei egipteană
I-a zugrăvit o dungă tricoloră, roșu, galben și albastru.
Înfiorat secret, i-am pus în brațe cel mai viu totem păgân –
Însemnul cromatic insinuează steagul ultimei mele patrii
În pragul unor nesăbuite politice de mare dezastru.

Din statuetele mele-am deprins natura secretelor fenomene
premonitorii –
În capul de început al primei luni, la anul al douămiilea șapte
Vine sfârșitul drapelului nostru și-al adevăratei ființări ca Stat.

Nu i-am mărturisit lui Nistor Tănăsescu nici temerea, nici taina,
Oricum, un nod de lacrimi îmi stânjenea firea
Când celelalte mâțe începură să tragă cu ghearele
Mușcând împletitura de papură în care surioara lor
torcea ca o Parcă,

Irevocabil, timpul ne luase-n bulboana-i peste zăgaz...
Așa a fost și înaintea nenorocitei bătălii de la Tapae
Înainte de-ași lua Ducele Decebal viața cu sacrul cosor,
Prerogativa supremă a bazileilor din toate cele cincizeci
și șase de triburi nordice
Pe Gnosele Doctrinei Vasileea, a morții eroice în jubilație.

Tot așa, lupoaica de la monastia noastră de pe Gruiu Dara
Fătase trei căței și-o cățelușă lupină,
La sfârșitul alăptării blânda sălbăticiune s-a-nfățișat însemnată:
O bentiță de trei culori, roșu, galben, albastru,
Pe marginea urechii drepte, exact cum am descris
la fetița pisică.

Felinele erau în Hiperboreea herbul și mascotele preteselor
din Ordinul Felelor,
Educatoarele fetilor bazilei laolaltă cu ceilalți prunci,
Exact ca și Geta, soția lui Nistor Tănăsescu,
Educatoare la grădinița din satul în care s-au retras tineri.

Secretele ciclurilor istorice ne pot ucide cu avalanșe de fapte,
Alunecări de teren de-a lungul și de-a latul cronologiei în care
viețuim,
Mărturisindu-le în viu grai ne dau depresii-profunde,
sminteală,

Este mai bine a le consemna în versuri
Precum acest poem în reportofon, șoptit,
Mulțumind și oamenii și zeii de toate credințele și mâniile.

16.X.2006

Timbrul cap de porc

Oriunde te duci ridicând steagul plânsului tău,
de oriunde te-ntorci
Plângi pe flamura sfârtecată de-aceleași capete mari și
grele de porci
A căzut din istoria Poștei Române marele timbru Capul de
Zimbru prin care se plăteau jalbele de cetățean copleșit de nevoi
Pe toate petițiile și memoriile mele se lipește acum Capul de
Porc al lui Ristea Priboi.

Degeaba zicea Marin Mincu: hai să citești, Ion Gheorghe,
la mine în Cenaclu,
Să spargem embargoul în care te ținăștia, ca și cum el ar fi avut
un șperaclu,
O cheie franceză sau chiar un snop de buruiana sacră
Iarba Fiarelor
Să desfacă toate lacătele și zăvoarele televiziunilor și-ale
ziarelor.
N-are milă Gorgona cu vipușcă albastră, Gorgona nu uită,
nu iartă –
Amintiți-vă cum purta adunătura de Remus, Opriș,

Dudu-Ionescu de-au ridicat căpățână de scroafă la
Păunescu în poartă.
Pentru meritele-acelea i-au adus la putere, miniștri ai Poliției
și-ai ticăloasei noastre armate.
Mai apoi căzura și-au urmat hoardele de spărgători de bănci,
jefuitori de bunuri publice ai doctrinei social-democrate
De parcă m-ar fi umilit pe mine cu nerușinata vexilă ridicând
în lancia gardului meu nedemnul trofeu,
De-atunci până astăzi detest România chiar dacă trece cu
portretul poetului în carul de foc al lui Dumnezeu.
Uriașă tărie avu gigantul trubadur de-a supraviețuit și i-a
înfruntat luându-le tortul festiv de pe masă!
Mă nedumerește, la senectute, cum n-a înțeles genialul Adrian
Păunescu lucrul atât de simplu:
Că și Remus, Opreș, Dudu-Ionescu și Ristea Priboi sunt capete
de porci pe-același unic timbru...
Altfel îmi dădea un răspuns la Memoriul vieții mele pe care
toate leprădăturile calcă și-apasă...
Eu, Ion Gheorghe, cunosc altfel de luptă de om, de popor
și de clasă.
Degeaba zice Marin Mincu: hai să spargem blocada,
să storcem împutitul de buboi:
Toate petițiile, memoriile, cererile și jalbele mele poartă timbrul
fiscal – Capul de Porc al lui Ristea Priboi,
Iată, peste poemele mele și peste caietele cu decriptele
monetare și-ale Tabletelor Tartăria

Stă Cazierul de la Arhivele Securității ca un roman sinistru
construit cu toată măiestria
În care omul se-arată față de om a fi doar un porc și-asupra
noastră - stăpână Porcăria.
Tot o duhoare de combinat este Patria, de creșterea,
îngrășarea și pregătirea omului de-a fi un cât mai mare porc:
Să se mănânce unii pe alții ca-n filmele cu-acele crescătorii
abandonate ale epocii de trecere la regimul hodoronc-tronc.
Iată, astăzi am decriptat Tărtăriile toate
Dar cine ar putea să-mi spună o vorbă din care să se reverse
balsamul recunoștinței și-al stingerii insultelor nemeritate?
Au furat ideile mele, le-au împărțit între ei, peste altele au pus
vasul măsurii spurcate ce se cheamă obroc
Fac filme cu piscuri modelate ca și statuetele mele, crestate de
sigle și silabele vechi schimbătoare
Precum bate lumina sau înclină anotimpurile de se-așează
lumea pentru contemplare;
Daniel Ruzo, Civilizația Mazma - mănâncă ăia gloria mea
uzurpată, cu lingura mare,
Numai Romulus Vulcănescu în *Mitologia română*, mamă de
carte, ce-mi mai făcuse și mie dreptate și parte
La bucata de pâine neagră a meritului ce se cuvine celui ce
vede și supune tuturor mai dintâi
Numele Luminii așezând în istorie piatră de temelie și pernă
de căpătai.

Au ieșit libărcile, nor de muște să-mi acopere mie soarele
și clipele de amiază,
Prin televizoare, una, dusă cu elicopterul armatei,
pe tărâmurile mele vânează
Stâncile modelate, răstălmăcindu-mi Cogaioanele - Munții
Marilor Pontifi - înviate de-o unică rază
Ce fac ei cu tevdură, *monumentelor toponomastice*,
modelele statuetelor mele, este o palma murdară
Peste gura poetului pe care n-a izbutit Ristea Priboi să-l dea la
timp, cu misiune, afară din țară
Așa, ca pe Adrian Năstase, curviștină prin străini cu multă
răsplată scârboasă:
M-ar fi trimis Ristea Priboi în misiunile-i spurcate pângărind
statuetele mele de-acasă.
Pe 26 septembrie 1974 Sursa Ioana dă raportul în șaptesprezece
puncte despre Logostelele mele
Cățelindu-se cu un ofițeraș Ristea Priboi sub Pomul merelor de
aur cu trei smicele.
Brăneni, coruți, velcești, iar scrisul mărunț și stilul de adormit
Al inginerului Miulescu, pe la Plaja de Maiorca năimit,
Și-au băgat boturile până peste ochi în ambrozia vasului meu
renumit.

Eu am așezat pe rafturile Patriei mai întâi o mie de statuete,
Replici ale Monumentelor Megalitice,
Eu am descifrat aproape toate seriile monetare și sistemele

de semne sarmatice și protoscitice,
Eu am decriptat primul, în întregime, Tabletele Tărtăria -
Toate sunt pe Logostele - semnele Constelațiilor străbunilor
care cutreieră cu galerele toată tăria.
Puneți oglinda pe-acele scheme de foc și umbre, adică
redați-le părțile de antimaterie
Și veți afla toate Herburile sacre întrupate din luminoasa
puzderie,
Veți găsi acolo și Capul de Porc - Vasilca Gorgonei Mireasa
Morților, Regina Necropolelor preistorice,
Dar mai cu seamă Ursele, Carele Cerului, și alte atelaje și
unelte ale înțelepciunii alegorice
Dar Godanul, Mistrețul, este Herbul Casei Coson, geniul
miraculos, emblemă de castă și steag de război,
Pe-acest zeu îl invoc eu să iasă-n calea capetelor de porci de
pe pământ, din tagma lui Ristea Priboi.

Calea Cicorilor

De trei ani, o tufă de cicoare umblă prin curtea cu ierburi a
casei noastre de la țară.

Primul an crescuseră la piatra de râjniță ce-am zidit-o în parapetul
polății –

Simbolul timpului care macină rotindu-se în sine:
semințe, seminții.

O tufă plăpândă, crengi slabe, purtând ciucuri de flori de
câte o zi –

Răsar în zori să apună veștejindu-se până seara cu toatele,

Lasă loc altora, încet crescătoare măsuri ale timpului mic.

Cetăți marcate de câte-o stea în albastru mai sacru
decât la Voroneț;

Un candelabru verde legănându-se de la pământ la cer,

Nici n-am băgat de seamă când a dispărut cu stingere lentă.

A doua vară, locul a rămas gol: planta se mutase mai lângă
lumina drumului,

Spre Miază-Zi; la vre-o zece pași de locul dintâi crescuseră
alta aidoma celei trecute.

N-am înțeles ce căuta, încotro plecase, ce avea de gând.

Abia anul acesta, al treilea, o găsirăm lângă verdea galerie,
la prispă,
Înaltă, până la cămile cu apă unde ne spălăm noi pe față -
Aceași plantă: crenguțe slabe, înstelate de flori albastre
Luând asupra sa mersul în timp, calendar de crengi plăpânde.
Înaltă până unde umblă pisoii - ne umple și vara aceasta cu
albastrul ochilor săi, de fecioară sophină,
cu privirile sale ca Marea Egee, cu
uităturile perpetuei adolescente.
Ajunse să ne bage în seamă zi de zi tot cu alte flori în râvnă
către Sud - se uită hăt, către Macedonia, până în Mikene,
Tracia străbunilor și Troia.

Eu, care am descoperit cum pleacă Danaii, Dorienii,
Aheii din Tableta a II-a Tărtăria,
Părăsind mai întâi Dacia către Mări, am înțeles mesajul tufei
de cicoare:
Mă tulbur și meditez la mersul gintelor de-același neam cu
privire albastră.
Dacă planta aceasta înflorind mediteranean, în trei ani făcu
treizeci de pași spre Sud la cale de lume, cum altfel popoarele
mele din nord plecând de sub negura primordială a Polului,
ajunseră-n Miază-Zi cu două sute de triburi getice,
ale Tracilor?

De sus, de la Marea Baltică, din Maramureș, de la Simeria,

umplură cimerienii Europele de Apus și Răsărit,
asemenea tufelor de cicoare, din aproape-n aproape, cu tur-
mele și arcașii, de la Vișeu, Valea Lăpușului, de pe Mara
și încă de pe Târnave, Someșuri, de pe Mureșul Tărtăriei.

Nu mă cred belferii de istorie mucegăită în școlile idilice
greco-romane.
Dar cercetați cartea înțelepciunii, ciclurile migrației la cicoare!
Veți înțelege cum au mers neamurile mele din loc în loc
ducându-și locul de-acasă –
Același sacru spațiu înfiorat de tălăngile turmelor.

Dar Vremea tuturor e Maica Mea, cu ochi de cicoare,
albaștri ca ai Herei.

25.VII.2005, Sărățeanca

Poemul olograf

Unde ne sunt Makabeii?
În Kosovo,
La Kandahar,
La Nasyria, să-i mănânce nisipul și leii!

Leviții, unde ne sunt?
Cu toate Templele Sophiei acoperiți de pământ.
Unde ne sunt Samuelii?
S-a oprit cântarul dreptății la cifra răfuielii.
Nici o sută de ani trai pe vătrai -
Atât mai durează Limba Română prin viu grai
Ultimul vorbitor dac va fi un cioban
Mai celebru decât Eminescu, acum suveran...

Precum merg politicile și dau năvale
Ne vor strivi Legiunile cu nespălate sandale.
Asta este! Precum și merităm cu toții.
Eu aș mai putea înfăptui întoarcerea roții.

Ah, sub templele lui Pavel și Petru
Inima mea, bombă cu ceas bate - fatal cronometru.

Spațiul vital

Cercetez graurii, le urmăresc întinsul prin care umblă
Fluierând haiducește prin clopotnițele arborilor
întunecați de umbră.

Cât ține teritoriul De Unde-Până Unde
Tălăzuieste vara miresme de tei, vârtejuri și unde,
Lungi rotocoale de melodii eroice fără final
Pornește corala, răzbate, se-ntoarce cât sieși răspunde
Cupolă sonoră înălțând peste spațiul nostru vital.

Țările păsărilor sunt însă eclecticice:
Turturelele, porumbeii sălbatici, guguștucii
Cântă în hamacul firelor electrice
Se vaită și ocupă cu un ou, două în cuibare toți nucii
Pe antenele televizoarelor bocind languros
Ardoarea împerecherii după ritul lor cuviincios,
Alungați din pădure cântă peste noi cucii
Până-n pragul lunii iunie când răgușesc și se îneacă
precum Ceaușescu-n discurs,
Un spațiu de viață întreținând cu graiuri fluctuante,
mereu în recurs,

Vrăbioii încăierându-se cad grămadă la sol încleștați
De-i prind pisicile și-n moarte se regăsesc frați.
Mâțele însele se pripășesc pe unde-i hrană și mângâiere,
În câteva zile își arogă dreptul unei țări cu strașnice frontiere,
Fată pe prisma noastră, alăptează patru, cinci pisoi
Cu arta lingușirii nevinovate prin tot felul de tumbe, jocuri,
giumbușlucuri,
Încet, încet pun stăpânire pe noi,
Pe tot spațiul în care am așezat spre folosință tot felul de lucruri,
Scaunele, pietrele-statuetă, galeria pe care mai uităm
câte-o carte
De-acum le aparținem și la toate ale noastre cer parte.

Urcă în pomul aproape uscat până la orga de vânt
Sub cântecul căreia îmi petrec și eu gândurile, ca un bonz,
Atrase irezistibil de elicea care bate cele cinci tuburi de bronz -
Cu mare știință și artă ne-au supus propriilor viziuni și
discernământ.
Astfel am ajuns să fim Patria lor susținută prin cântece,
gimnastici, arte marțiale.
Mai apoi cotoii marchează acel spațiu urinându-se cu
încordare
Să ocrotească pisicuțele și-acel domeniu cu mirositorii lui
stâlpi de hotare,
Așa că pomii, curtea, noi stăpânii de vară ai aceluia deal
Devenim simple repere specifice ale spațiului lor vital.

Instigați de firea și lucrarea vietăților de-a acapara un loc
de viață,
Inspirați, să zicem, de exemplul naturii de-a răspunde
celor curenți acum și-aici de față
Fost-am cuprinși de-o nemulțumire la vechea stare
Și-am început să schimbăm lucrurile în camera despre care
la țară se zice Casa Mare:
Am mutat după ușă dulapul unde bătrânii țineau straietele
de sărbătoare,
În locul lui am pus lada goală de suluri și acte,
Hârtii cu tot felul de timbre fiscale intacte,
O margaretă spirală, brazi din puncte și linii gravați cu
fierul la foc mare –
Din respectul pentru acele simboluri și vechea lucrare
Am așezat cufărul la anume peretele
Pe care mai apoi am ridicat în cuie noi portretele;
Neam vechi prin care-au trecut legiunile și-au judecat lictorii
Costică Toma Cizmarul și Margheoala, brutăreasa – am
ales numai ctitorii
Înregistrați pe chitanța de comandă la fotograful ce-i retușase,
iscălinindu-se ca pictorii,
Rudele, nepoții, strănepoții, tot felul de portrete mai mici
Le-am urcat în pod, am pus lacătul la tot ce-a fost Istoria
până aici.

Așa va fi cu noi toți, ba încă și mai rău,
După întâi Ianuarie Două Mii Șapte, la Carpați se va instala
iarăși marele hău:

Nici conducătorii noștri de frunte, nici noi, scriitorii,
Nu vom avea loc în paginile acelei Istoriei,
Nici chiar manualul de geografie
Cu hărțile și cu numele României n-au cum să mai fie.
Marii geografi germani, cartografiind munți, râuri, așezări,
Le vor da numele filozofilor, cavaleriilor, trubadurilor
și căpitanilor ce-au pus temei propriei țări:

Piscul Bler, Muntele Buch, Văgăuna Ema Nicolson,
Fluviul Solana, Râul Oli Ren –
Comisarii și monitorii, ctitorii acestei opere nefaste în care
vom mărșălui același refren:

Lili Marlen, Lili Marlen, Lili Marlen!

8.X.2006

Simpla beție a timpului...

În Dacia lui Basareus, sub magii păstori,
Cavalerii hiperboreeni își priponeau caii de flori,
De-o tufă de peliniță, de-o garofiță...
Fericită era toată împărăteasca lor spiță.

În Țara Aheilor, prima lor moșie solară,
Cavalerii danubieni dădeau drumul cailor prin grâu,
prin secară,
Dar păstorii ce-și lăsau oile-n semănături
Aspre pedepse primeau de la tâlmacii de auguri.

În Tracia, în Macedonia, călărețele pe grifonii copleșiți
de samare,
Cu turmele după ele, ținând comerțul de sare,
Evidența laptelui și-a căzilor de caș
Pe câte-o hârșie de ied mai poznaș,
Pășteau troscotul și mușețelul pe șleauri,
La gârle adăpau pre năzdrăvanii balauri...

În Principatul Valascenia, încins cu lanț de gorgane,

Cavalerii Geți, spintecând cu săgețile talazele cerului diafane,
Își împiedicau caii cu boturi de urși, țapi și lei
În frânghii de rafie și tei,
Însă cele patru copite la mândre picioare
Călcau pământul și pietrele la altare -
Precum le dau monezile de argint înfățișare.
Cronos nu fusese alungat de pe tron
Olimpul, pe-atunci, era un Munte Kogaion,
Cavalerii Kabiri, pe caii lor mari și tari,
Pe sub măslini și portocali mâncau lăstari.

Senatorii din casta divinei Komații
Trăiau în pace și înțelegere ca frații,
În Gnosa Inorogului, un mânz cu lancia în frunte,
Fiecare-n câte-un Kogaion cu altarul sub munte,
De sub copita calului stângă, din față, fulgera scânteia
Aprinzând rugul cu turn de fum uriaș
Până-n Cetatea Kyliia din Basareea -
Patria celor zece naturi plecate din Oaș.

În Skytia Sabaziilor, Cavalerii din Ceata Piscicilor
Păzeau templele mamelor și-al fiicelor,
Secerătoarele și strângătoarele spicelor.

Cavalerii alcătuiau Federatele Noului Thetion -
Imperiu de piscuri în apele Mării Thetis, curate

Până când un tsunami, un ciclon,
A spart Puntea Străinilor, un tărâm cu cetate,
Dând drumul apelor, ca niște fiare sălbatice
Din groapa cu sare a Mării Sarmatice...

După dezastru, lumea se așază sub cronosii sincronici
până la preotul Maniheu
Până când adepții Zeului Necunoscut, de rit fariseu,
Au ars calendele în foc de ulei de măsline și seu
Întrucât erau table de lemn, bastonașe, cârje de ștafete,
Doctrinile Sfintelor Sophii au luat înfățișarea unei simple fete.

Istrița-i tot ce-a rămas din temeliiile acelei țări
Sub o seamă de crezuri și încredințări.
Pe ruinele templelor stau eu acum și mă descalț
Deșertându-mi sandalele de semințe de iarbă.
De-acum pot deosebi evenimentele de faptul fals,
Pot zice că Istoria, cu băutura ei tare, mi se prelinge pe barbă.
Pe la poarta casei mele fluviul timpului trece:
Zilnic beau și mă-mbat pentru că are gustul izvorului
de pe Istrița: este limpede și rece.

5.XII.2006

La Împăratul de Jad

Departa, dincolo de Piața Păcii Celeste, dinspre răsărit cum vii,
Templul Norilor Albi ființează,
Acolo-i Sala Împăratului de Jad, ca o casă de țară:
Șapte trepte de marmoră alb-verzuie te duc
Pe-o mică platformă podită cu dale de-aceeași piatră de preț,
Iarăși scări în stânga și-n dreapta, un arbore sacru de azi
Și-o coloană de stei verde, cu text vechi și dedicație,
Așezată definitiv pe carapacea unei broaște țestoase,
În vârf o emblemă cu dragoni față-n față
Stau de pază unei pagini de învățătură mai dintâi
Să fie cinci pași de sfială și pătrundere de gând
Până la panourile roșii, fațada de ventilație cu site din broderie
de lemn,
Ușa astfel gândită încât nu-ți dai seama pe unde-i;
Ferestre de colo până colo,
Perdele de traforaj cu simboluri florale,
Numai inscripția titulară de sub streășină din trei ideograme
Te învață de la sine unde-i pragul.
Eu am pășit cu dreptul și-am intrat
De nu mă mai scoate de-acolo nici-un apostol,

În nopțile când mă lepăd de grijă
Căutând pacea sinelui meu sufletesc din clipele
Când geniul gândului verifică din aproape-n aproape
Cele văzute ale trupului: brațele, de la umeri, palmele
până la degete

Și toate părțile alcătuitoare până-n tălpi
Ca un țăran cercetând încuietorile porților,
Zăvoarele de la staul, proptelele de la târlă,
Legăturile, deslegăturile câinilor,
Tot astfel eu fac un tur de orizont
Asupra trupului evaluând pierderile, slăbirile de încuietori;
Ce pagube zilnice la ieșiri și intrări am avut,
Apoi m-așez într-o rână, pe-o coastă,
Brațul drept retras, cu palma la o lățime de tâmplă
Și cu partea cea-nsemnată de linia vieții și-a dragostei spre cer,
Pe când stânga lipită-i de coapsă
Intru în forma Nemuritorului care Doarme.
Gând tare mă duce astfel pe-acea platforma de piatră verzuie
În pragul lăcașului, la picioarele Împăratului de Jad,
Mă lasă somnul cât doresc laolaltă toate părțile
Trupului meu, și fiecare-n parte împărțindu-și timpul
După cum suferă fiecare și are nevoie să se vindece de uzură,
De încordarea lumească, să se scalde în oceanul de energie.
Acolo, pe pragul Împăratului de Jad, mă bate valul puterilor,
mă aduce și mă-ntoarce
Ca marea la Mangalia scoțând pe plajă vălătuci de alge

Sau buștean de la catargul corăbiei de demult eșuate.
Ai cunoscut zăpăceala și delirul pe care ți le dau
Privirile mulțimii când te-adoră și caută să te atingă cu
un deget măcar,

Ea are nevoie să pipăie, să ia la piept
Vasul în care zeii pun harul lor de vorbe, de noroc și cutezanță;
Sunt inși de care numai apropiindu-te, grijiile te părăsesc,
Durerile zăcând sub spuza vieții se sting de-odată.
Acum tu ești o nădejde pentru mulți respinși de viață,
Schilozi care și-au rupt picioarele căzând din carele de luptă,
Dar mai cu seamă nevăzătorii zilei de mâine se-adună
la conferințele tale.

Este-acolo un administrator ce le-o zice de la obraz amărăților:
Așa cum ne-am înțeles, nu pune întrebări decât cine-i de la ziar!
Sigur, și prorocul creștinilor avea nevoie de-o gardă
protectoare,

Ți-aduci aminte, erai și tu acolo, când
Apropiatu-s-a de El și s-a atins femeia bolnavă de scurgere
Necurătenia ei cea trupească nevindecată de ani,
I-a sleit fluxul de energie, Mântuitorul fost-a surprins
cu bateriile descărcate, am zice.

Eu, în fiecare vară, mă duc să stau pe-o prispă -
Bătrânul dogar Mitică Arsene mi-a făcut, cu ani în urmă,
O galerie de arbori din Munții Buzăului
Despicați de gaterile fabricii din Nehoiu -
Duhul Muntelui Penteleu a pătruns de tineri acei pomi silveștri.

Am băgat de seamă fapte cu de la sine învățatură:
Eu pe șezlong, între statuetele acelea de argilă și paste litice,
Întind palmele ca păstorii și ca femeile de țărani
La focul de cetină sau de strujeni de porumb,
Când se pătrunde de recele morții ce-l împinge toamna
cu brumele ei

Căldură fără vatră, un vânt cald urcă din tălpi
Și până-n creștet coloană de foc viu prin trestia de mosor
a coloanei vertebrale.

Ah, și Labiș, căruia Securitatea i-a rupt o vertebră la șira
spinării,

S-ar bucura frățește de binele ce mă cuprinde pe mine:
O vindecare-n veac primește umbra lui nerăzbunată.
Da, Energia Qi aceasta este, cerul, și pământul și eu
Deopotrivă înotăm și ne scaldăm în oceanul ei
Atât în nopțile de iarnă, când fug din București
Să dorm în pragul lăcașului, la împărateul de Jad,
Cât și primăvara până-n toamnă, pe prispă la Sărățeanca
Sunt la mâna Celui de Jad.

Am băgat de seamă: la picioarele mele, cam la cinci pași
Depărtare, vine-o pisică bătrână, din vecini,
Se-așează și-o apucă somnul și doarme până se satură,
În trei vacanțe a-ntinerit dormind între pietrele mele
Încât astă-vară ne-a adus patru pisoi, doi tigri și doi lei,
după chip și-asemănare.

Iată, eu în trezie stau în pragul acelei case de țară -

Un nuc în stânga, altul la dreapta -
Și-n poarta curții pisica toată vara, după ce-și alăptează puii,
Lipită de scândura de sub gard, pe unde vine curentul uliții,
răcoritor,

În dreptul meu, pe axa Planetei,
De la Nord la Sud, un fluviu de puteri bag-seamă
Curge ca și Golf Streamul,
Doar nu degeaba l-am colindat cu vaporul de pescuit;
Și statuetele mele încărcate de acele forțe binefăcătoare
Ca niște butelii pline perpetuu lucrează sănătatea mea.
Într-o zi de căldură nebiruită nici de către briza nucilor
M-am culcat de-a dreptul pe dușumeaua prispei
Când am simțit la tâmpla dreaptă ca o trecere de mătă,
Dar mai duios, de parcă palma mamei căuta de departe
Să mângâie fața mea de moșneag -
Cineva oprise lângă mine și-mi dorea binele de pe lume,
Prin urmare, aceasta era - Energia maternă
Prin care mâțele, plantele și oamenii se scaldă de bucurie;
De la picioarele Împăratului de Jad și până
Pe prispa de la Sărățeanca un fluviu cutreieră lumea
din piatră-n piatră,

Din arbore-n arbore, de două milioane de ani
Când pe Istrița își pășteau turmele de cai și de reni
Gintele Dailor și ale Daoilor, protolatine,
Căci viața popoarelor, cu numele mereu schimbate,
Ajunge-n câte-un ins de toți hulit,

Când era copil, țărancă mamă îl uitase acasă
Plecată la muncile câmpului din zori până seara,
La-ntoarcere îl găsea dormind în cotlon cu pisica în brațe
Acolo unde se așază pentru foc lemnele,
Căldura sobei se trecuse, dar mâța nu se răcea -
Ca și-acum, la bătrânețe, pe prispa de țară
Unul dintre marii poeți ai poporului vorbitor de
limbă protolatină
Doarme între statuetele funerare ale neamului său,
fără de glorie,
Mereu în disgrație și ceartă cu învățăturile oficiale;
El trăiește ca și păsările călătoare, la baștini:
Vara aici, la poalele necropolei paleolitice,
Toamna și iarna în pragul Lăcașului cu Împăratul de Jad,
De la un țărm la altul sacru al tărâmului
Pe care vechea învățătură întru Dao
A spălat-o cu talazele-i de înțelepciune din țărmul megalitic
până în dragonatele Han.
Cum linge mâța, de curând fătată, puii,
Doi de tigru și doi de leu - prunci ai blândeții astăzi,
Ca toate pisicile, lumea se scaldă-n Energia Qi
Disprețuită de creștinii cei în deșertăciune și plini de propria
suficiență.
Dar eu trăiesc în Forma Nemuritorului care Doarme
Pe pragul ridicat al Împăratului de Jad.

Între stoici

Învăță-te minte, de la creștini îndurare și mila sau
întelegere dreaptă

Nu vei dobândi niciodată.

Ai văzut cum se-adună, se-nțeleg dintr-o vicleană clipită
de ochi,

Urzesc invidioși pe numele tău, pe renumele ce ți l-ai câștigat

Cu cinste și demnitate, și fără să te minți de la o zi la alta.

Vânzătorii de neam se trezesc patrioți cu pieptul vânăt

De pumnii ce și-i dau singuri la discursuri viermănoase,

Tot cuvântări, ca merele stricate, sforăie,

Poporul mușcă flămând și cu buzele arse de seceta acestor zile,

Mestecă animalic, înghite tot ce i se dă

Și numai după câteva luni de la ceremonia investiturii

Varsă prin metrouri, în piețele de protest public;

Galbeni de boli, de păcăleala ce-au luat, de disperare

Ajung la sloganurile-ți ce-ai plătit cu viață și frustrări,

Terfelesc micii pamblicari de sindicat la dârloaga puterii

și tot felul de nemulțumiți

Ce s-au fript dându-și banii pe mâna jnapanilor finanțelor,

Disperate strigă femeile bătrâne de li s-au furat economiile

Întind mâna către portretul nevăzut al tău :
Ei au luat în serios capitalismul la români,
Nu sunt tot ăia care te-au strivit instigați între pereți,
Nu-s tot români, nu-s tot creștini?
Acum vin la numele tău, strigă: hoții, hoții,
După cei ce le-au dat voturile și i-au săltat la putere.

Ascultă sfatul meu, prietene: dacă vei prinde putere
câtă se cuvine

Desființează serviciile secrete și toate spionajele din lume -
Atunci popoarele trăi-vor în Paradis,
Atunci oful mulțimii și nemulțumirile mele,
Cu toate nedreptățile ce mi le fac mie creștinii,
Ajunge-vor la tâmpile tale și-ntr-o clipă vei fi alb,
Alb ca unul din Cogaioane, munții marilor pontifi,
Într-o zi îmbătrâni-vei cât alții într-un mileniu,
Dar fi-va târziu, și de scârbă multiseclară
Îți vei lăsa barbă ca Ion Gheorghe, la bătrânețe,
Care nu reușește nimic, dar nimic, umblând cu o mie de
Statuete în brațe, ale părinților, cumineniile acestui pământ.
Eu le-arăt o mie de pietre cu fețe de bărbați și femei
Ei spun că sunt jocuri ale naturii, întâmplări geologice,
Nu trebuie să fii Dumnezeu să-i vezi că mint,
Nu trebuie să fii învățătorul Lao Tse
Pentru a-i înțelege că sunt nerușinați falsificatori
Și-academicieni ai ceremoniilor de istorie calpă.

Cum ai să conduci tu un popor adus pân-aici
După jaful roman, cu falsuri despre strămoși,
Despre credința de căpătâi și mai de la început,
Darâmători de temple, sfărâmători de monumente megalitice?
Creștinii care te pregătesc perfid cu laude
Și pumni în coaste să te duci la Teatrul acela, în loja aceea
Unde l-au împușcat pe pădurarul Abraham Lincoln,
Te vor urca-n limuzina statului cea mai luxoasă
Trecându-te pe sub ferestrele unui depozit de cărți ca-n Texas,
Te vor împușca românește, din spate, să cazii în brațele
Frumoasei tale neveste de la care întârzii adeseori
De dragul unei putane pe care voi, naivii,
Luându-vă după mării hoți ai națiunii o numiți Patrie.

Las-o dracului de țară care s-a nărăvit la gâdiliciul depravaților
După chipul și asemănarea aceluia cu sprâncene albe
De porc, pe care voi îl strigați Stoica -
Și n-are, nulitatea, nimic *stoic* în el -
Să zici că s-ar afla într-o gnosă curată,
Își spune creștin, ceea ce pentru mine
Totuna este cu stricata blândețe și perfidie istorică;
Dar veni-va și finele lor!

12.X.2001

Muzeul Diplomației

Nerușinarea clasei politice insultă cerul și pământul;
Un ministru de externe, ins pământiu, mâncat de boli
ascunse,
Cum se grăbește el să trăiască istorie dând din coate
Între adevărații bandiți ai acestui început de mileniu se vără
Cu cei care-au doborât podurile sârbilor peste Dunăre.
Țara-i păgubită de blocade și strategii idioate,
Alianțele firești, din tată în fiu, stricate în interesul
Occidentului
Ne-au mințit că plătesc despăgubiri, chiria pentru folosirea
spațiului aerian
În schimbul atâtor sacrificii și pierderi de aliați de încredere -
Un post de lefegiu mondial pe lângă trupele abuzive -
Turnee în teritoriile răvășite de rachetele lungi cât stâlpii
de telefon,
Chibiț, trăgând cu ochiul în cărțile celor ce joacă pe sume
uriașe:
Și nemțiiăștia care trag iarăși de harta Europei
Să-și facă loc de gunoaie și mărfuri stricate,
El o să-și scrie memoriile cu aerul c-a făcut Europa,

Istoria pe etichetele lui ca și scârna, disputată de muștele timpului.
Hai să înființăm un Muzeu al Miniștrilor de Externe
De la beizadelele trimise-n gaj la Înalta Poartă
Până la Vasile Alecsandri și Titulescu,
Și, desigur, cu moacă ăla de Severin care a vândut Ucrainei
Județele noastre de la gurile Dunării;
Apoi cu ăsta, care se fâțâie și el pe unde-l trimit mai marii
lumii de azi;

Însoțiți în panouri mari, sugestiv colorate,
De harta patriei cu-acele părți de teritorii pierdute,
Trădate și iarăși vândute pentru
Câteva procente și acțiuni la trustul Canalului de Suez
Sau cote parte de la uzinele de armament,
Răsplătiți ca slugi ce-au fost în interesul străinilor.
Se grăbește ăsta să se bage-n istorie mare și mondială,
Un mediocru slugarnic; ah, aeronava de pasageri
Pe care eroul necunoscut a întors-o și-a abătut-o peste Pentagon
Întârziat-a, s-a desincronizat -
În loc să cadă pe ăsta la vreme
Când făcea vizite de legământ pe juruință la stăpânul.

Da, Muzeul diplomației române, lacrimi, trădări, ambiguități
profitoare și dubioase:

Cadrilaterul, Insula Șerpilor - petrol pe-o mie de ani
Dat pe daibojă cazacilor de la Praguri,
Nordul transilvan vremelnic pierdut, și cel bucovinean,

Obrăznicile ungarilor cu adunări și monumente improvizate

În cinstea generalilor ce hăcuiră pe români,

Județele din inima Carpaților ajunse comitate ale

Bunului plac unguresc, de unde românii fost-au alungați,

Reduși la mizeria de minoritate națională în propria-i țară,

Iată opera miniștrilor de externe români, dar nu ai României,

Ce le pasă acestor puțoi care-au înghițit câteva dicționare

Engleze, germane, rusești – și iată toată cultura lor!

Ei sunt demnitari suprastatali, umblă cu pașapoarte

de-o sută de steme

Teoreticieni ai suveranității limitate, practicieni ai falimentului

național dirijat.

La Malta pe Crucișătorul unde s-a cățărat Gorbaciov,

Și ăsta un argat, tractorist cu jegul de motorină

Sub unghii, stricat la cap de mărimea și grația ce i-o

acorda Occidentul,

Acolo, când s-a făcut târgul pe seama noastră

Ei fuseseră primiți mai întâi de Popa Voitulă –

Acest lucru, dacă ni-l aducem aminte,

Ne dă cheia zilelor în care trăim zăpăciți de televizoarele lor.

Vechi înțelegeri secrete avertizau, pregăteau

Confruntarea dintre cele două mari religii de azi

Și căderea Berlinului, și spargerea Sovietelor

Și dizolvările Partidelor Comuniste și Muncitorești

Făceau parte dintr-o lucrare în grabă, abil ascunsă.

Un front comun, noul lagăr religios, al Crucișătorilor –

Nu-ntâmplător o insulă uitată – Malta –
Dădu emblemă și sens bine tălmăcit în secret deopotrivă.
Creștinii, astfel, pus-au la cale statul suprastatelor
Așezându-l cu abilități și perfidii vechi pe seama noastră
În contra Civilizației Musulmane.
Vechiul și Noul Testament îngălbeniseră de vreme și
Vinovății asupra popoarelor –
Și-acum o lume face gât în contra Coranului pe care trăiește
Și se pregătește să-și dea viața un miliard de pământeni
Desmoșteniți de creștinătatea lacomă.
Cum urlau alde Brateș, Brucan, Iliescu asupra teroriștilor arabi
De nicăieri, și-n contra tuturor, descărcându-și pistoalele,
Otrăvind apa orașelor, aruncând turnurile noastre în aer –
Noi am crezut mai apoi că sunt palavre –
Nu, erau *parole*: rebusuri tactice și strategice,
Acum tot ei actualizează acest concept care oripilează pe
micul burghez,
Însă nouă ne este clar: adevărații teroriști răscroiesc hărțile,
Își cos veșminte istorice de cruciați –
Să țină calea, vezi doamne, expansiunii Coranului.
Dar lasă, eu cunosc înțelepți pe care istoria creștinătății abuzive
Se face că nu-i bagă în seamă, cu aroganță perfidă îi
minimalizează,
Îi ignoră public, dar în secret își ascut paloșele să-i lovească.
La Cruciadele dintâi, medievale,
N-am fost târați de renegatul nostru fecior Matei Corvin,

Dar am descoperit și întemeiat – cum zice Lucian Blaga –
Boicotul Istorice: ce căutăm noi în războiul
Contra Islamului care începu în 11 septembrie, anul curent?
Acela fi-va bărbatul de căpătâi al românilor
Care va pune stavilă ereziei din zilele noastre,
Nebunia care încaieră două civilizații, cea creștină,
de mult depășită de istorie,
De viața interioară și sacră a popoarelor europene,
Și cea islamică, mândră și nedreptățită, umilită de ocupații
europeni
Aduceți-vă aminte ce-a zis acel astronaut american
Punând primul picior de om de azi pe Lună:
Dumnezeule, ei sunt aici!
Cine se face c-a uitat mesajul lui Armstrong, aviator de elită,
Acela caută să ne întoarcă în Evul Mediu cu orice preț
Fie și pe calea nătângă, dar plină de profituri, a războaielor
religioase.
Sus garda, omule, că vor să ne slujească, să ne rupă gurile
Ce cutezaseră un strop de adevăr în ziceri românești.

15.X.2001

Numai cu-acest semn

Ideogramă în Tableta a III-a Tărtăria:
O furcă de fântână cu trunchiul adânc plantat.
Conturul ei închide un Symurg: bărbat
Cu brațul drept zvâcnind, petece mari rupând tăria,
În gheara-i de lup el flutură porfira celui mai laudăros împărat.
Poartă căciulă de tarabostes, strămoș de răboaje și moaște,
înclinată pe spate
Dovada obârșiei, a rangului, a puterii și-a operei cu cetate.
Șapte zeci de mii de ani de la Exodul Lupoaiței către sud,
umiltoare cronologie;
Alungată de la Roșia – Rumena cu botul ud de bale fiara deveni
imperiu de urgie
Căutând să-și răzbune prin tot felul de rebeliuni armate,

Înclină înspre dreapta acea Rună din Tableta a III-a Tărtăria
Și-ai să vezi în cuprinsul ei himere, strămoși, embleme
Și-o pasăre vâslind numai c-o aripă dând la o parte marasmul și
stihia

Pe care hoardele Capitolinei le-a convertit devreme
În sângheroase lupte fratricide, Religii, Ideologii, Sisteme

Sociale și armate în vârtejuri până azi,
Menite să răzbune alungarea din Tărâmul Muravi, cel peste
vreme,
Fermecat și ferecat în Arca Munților
Tălăzuind din brazi.

Eu am citit, tot eu traduc: „*Aceasta-i Piatra Răvașelor cu Pasarea
Călătoare a Norocului
Și-a Bunelor Auspicii
Pe care le proclamă păcurarii către Soarele
Nordului și către Cer, Salutul Purificării!*”

Dacii, peste tot, tot timpul sub protecția Geniului Locului,
Lăsându-i pe scriitorii de anale să scornească povești ca
măscăricii
Întorcând, cum cred ei că le merge, Roata Sacrei Istoriei.

Numai cu-acest singur semn eu spulber Congresele de
Dacologie și trombon
Cântate de patru ori de către doctorul Săvescu Șamponlemon,
Poate să vină hăulind căruța cu paiate și vivandiere a oricărui
drăgan,
Acum noi știm: La Tărtăria păstorilor cimerieni s-a născut
celebrul Salut Roman.

4.VIII.2003

Contextul

Îmi aduc aminte contextul istoric al *Elegiilor Politice*:
Ziceau derbedeii de la Cenzură, ofițerașii cu vipușcă albastră
la nădragii galbeni,
Început de tricolor, că roșul le ședea pe conștiință,
Și toți trepădușii, cadrele medii și mediocre:
Mai încet, mai voalat,
Mai tăceți din gură cu Tricolorul și Basarabia,
Este ordin de la Tovarășul -
Ce, vreți să între rușii lui Hrușciiov, ai lui Brejnev,
Trupele lui Gorbaciov peste noi ca-n Cehoslovacia?
Așa zicea scursura politică
Suită mai apoi, în Decembrie, la putere,
Așteptând de nădejde să vină americanii sau rușii;
Erau pregătiți pentru orice invazie, cu pâine și sare,
Dotăți cu odrasle și rude în străinătate,
Dar mai cu seamă cu blagă de averi ilicite
Cum aveau ei datina să bage mâna-n sacul cu bani
Zicând c-au cheltuit cu turnătorii și agenții conspirați,
fără chitanțe,
Se-nțelege că-n folosul patriei și-al socialismului -

Iar astăzi laudă pe șleau economia de piață
În care ei taie și spânzură
Și chiar numesc infernul în care ne-au aruncat
Capitalism, capitalism și iar capitalism.
Nerușinarea clasei politice la români este izvorul tămăduirii
Cum poruncesc și astăzi: Tăceți, tăceți!, voi scribii stricați
fațada către Europa,
Induceți o imagine falsă în afară
- De ne-au luat-o și bulgarii înainte!
27.X.2001

Zece Kilometri de Must

Pe Istrița, la casa cu teascuri
Zdrobind sferele de struguri, morfolind știrbe ciorchinii
Și lepădându-i peste grămezile de vreascuri,
Din zorii luminii până decuseara luminii,

Am plâns Averea Patriei dată la porci
De când pe matca timpului s-au nămolit convoaiele mele
de bărci,
Vâslele rupte, smulse-mi sunt cârmele,
Trunchii Pomilor de Viță îi sufocă sârmele.

O nevăzută în toate oprire, ștrangulare,
De când au venit la putere ăia cu albe fulare,
Eșarfe lungi portocalii și cu labele adânc înfundate-n buzunare.

Au încălecat podgoriile, au necinstit pe Mamele Vinului
Pe care Ceaușescu le răsplătea cu medalii
De pe malul Senei până pe malul Rhinului
Buchetul de miresmele noastre îmbătând pe galii, pe vandalii,
Pe cruciații vestitelor țărâmurii burgunde,

Pomul de struguri al Daciei acoperise marile vitralii
Ale Templului tuturor vinurilor de oriunde.

Nu l-au iertat, s-au pregătit în secret
Pârându-l că El dădea vinul sub preț -
Slăvitele Șampanii îmbătrâneau duhnind a oțet
Luând drumul timpului înapoi încet, încet,
Risipindu-le mireasma toată la sacrul Banchet,
Scoase din luptă de către Cavalerii Kabyri,
Băutori de sânge de porc mistreț;

Le putrezea mătasea lichidă
Purpura, ca pânza de postav și in,
Luau păienjeniș, ghem de ațe pe fața lividă -
Zeul vinurilor noastre uzurpându-le creștinescul festin.

Scos-au baioneta istoriei din carâmb:
I-au risipit podgoriile, cramele, profanând necruțător,
Înjunghiindu-l la Târgoviște în pripă judecat strâmb
Și ne-au aruncat de pe cel mai înalt dâmb
La picioarele Occidentului impostor -

Și Goții aroganți și ipocriții Frânci
Care nicicând n-au suferit vinurile
Carpilor ce aruncaseră peste ei stânci,
Care nicicând n-au lucrat Viile mele dând brânci,

Și-au tot năvălit de-atunci pân-acum și de-acum pân-atunci.

Le-au cumpărat zvârlind ceva bănet de aramă
De la-nceput de pârloagă -
Iarba rea, mărăcinii năpădiră Sfânta Cramă,
Marele mele Mame Lăchița, Marghioala, ca una Cybela Oloagă,
Umblă-n toiag de corn, și blestemă și cheamă
Numele Călărețului-Zeu pe bidiviul sălbatic –

În Constelația Pegasus paște cerul, în genunchi, ca orice gloabă,
Nu mai vine Făt-Frumos Kabyrul
Să-i dea o tavă de jărătic,
Cu-al său câine care-i linge patrafirul.

În Sargeția, sub pleava triburilor de toată mâna,
Căpeteniile Obștilor de Podgorii
Sug la țâțele Stricatei și fură budanele.
Vechii bărbați de stat s-au înhăitat cu jefuitorii
Despuind orfanele și necinstind vădanele.

Storc puterea Patriei, cea dulce, grasă și-ndelung îmbătătoare
De Negru-Vârtosul, de Coarna, Tămâioasa, Crâmpoșia,
În Vinurile Bazileice se spală popii pe picioare
Făcându-se a împlini un rit al lui Mesia.

Și viitura laudatelor cazarme,

Tagma pârătorilor și-a băgătorilor de seamă
Jefuind aproapele pe unde, cum, cu cine doarme,
Cei ce s-au dezis de laptele cel dinspre mamă
Și de sângele cel dinspre tată pre sine lepădând
Ponegresc Învățătura Veche și se dau cu zeul de rând.

Cei lăudători de te-necau în cifre și-n exemple
Ne bat cu biciul vremelnicului ocupant -
În Templul Timpului Cel Dincolo de Temple
Predică și-n osanale-l preamăresc pe Marele Sicofant.
Ofițerimea cea cu două fețe,
Jefuitoarii cei cu Diplome la repezeală
Pradă azi *Republica* de bunurile cele sacre și mărețe
Abolită cu netrebnică urzeală.

Iată, găfâie pe Istrița storcătoarele de struguri,
Linurile gălgâie de sânge și de znață -
În vremuri când țărani, în răscrucile Istoriei, mor singuri
Și mereu mințiți, mereu trădați de țara lor dragă.

Umblă pe șosea tractoarele cele de-un veac
Luate cu jașca
De către ăia cu vipușca albastră și stemă la provac,
În haită lucrând cu tovarășii care și-au ascuns șapca;
Unii și-au ars carnetele de partid,
Alții și-au lepădat de bună voie decorațiile și epoleții,

Bântuie duhoarea lor și le umblă vântul fetid
Peste toate ale noastre smulse din făgașele vieții.

Cărioare cu măgari pe Istrița, căruți cu vite slăbănoage
Cară strugurii din Viile Statului la *Ăla* în ogradă,
Cu testamente, cu diplome false și-o seamă de hârtoage,
Își fac unii altora parte, ștabii și coloneii, la Pradă.

Tot așa cum pe Istrița remorcile zbat ciorchinii
Unii pe alții tescuindu-se nătâng
Încât curge din struguri toată lucrarea și truda luminii –
Pe umărul Patriei batjocorite îmi pun capul și plâng.
Tot așa cum se zdrobesc strugurii aruncați
Unii asupra altora, în lăzi și-n coșuri de nuiele,
Oameni nepricepuți, loviți în moalele capului de Istorie
și neîndrumați

Mulțimile calcă prin mustul lor strivit de care
Ca-n Piața cu panică și vâltoare
Luând-o la fugă de-și pierd încălțăminte
Când alde Voican și alți complotiști mândri de-a lor nerușinare
Au rătăcit poporul de parcă i-au luat mintea.

Pe Istrița-i Epoca Marilor Furturi și Uzurpări,
Zece kilometri de must sângerează la vale
Din crama bravei mele Țări
Legată la ochi de iscoadele noii Rome Mondiale.

Astfel se face că-ntotdeauna hoții și netrebnicii înving
Și nu alunecă prin mîzga vinului dătător de fire și nefire -
Ca nebunia mulțimii ce-a fugit de la Miting -
Caloiene-Ene Calomfire al frățiilor Kabyre!

Zece kilometri de Must
Lenevos, mîzgos, până-n Gârla Sărații
Curge sângele fructului august
Din Viile Statului cel ce proteguia perieci și iloții.

Tot așa să fie ars sângele ofițerimii curate
Prin piața petardelor alcătuindu-și nou vad
Dacă Securitatea n-ar fi fost încredințată
Acelei nulități istorice care-a luat chipul și numele
generalului Vlad
Apărându-și cu viața Patria, Orânduirea și Conducătorii
Și-ar fi lipit tălpile în Must Zeița Clio, piaza nefericitei
noastre Istorii,

Și-ar fi pierdut Muza condurii de mătase
Roșii ca steagurile luptei noastre de clasă,
Dar tot așa, prin Vinul mîlos ca șuvoiul de sânge din trupurile
Celor Doi împușcați
Alunecă rupându-și gâtul însăși putoarea de Clio
Stingând purpura izbânzilor mele peste Carpați
În Lumina Roșie a soarelui când se crapă de ziuă.

Meditație

Pe Istrița, lumina astrului la crepuscul,
Din toate culorile înalță Patrie roșie fără hotar,
Pe gorunii în vârstă, lujeri strâmbi ridică vâscul;
Aici, la cotul munților, s-a uitat înțelesul de har
Al plantei Druizilor, plină de boabe de mărgăritar;
Între ani, alte dăți, așezată la grindă
Semn dădea bărbaților să-nceapă marea colindă
Spre Muravi, prin zidul de cremene și prin cel de cenușă,
Porneau cântând întâmplările strămoșilor din ușă-n ușă.

Pe unde-aveau să intre, pe unde să iasă
Vasileii Cetățeni bouari, cei de fire aleasă,
Din Țara Chiuarului și din Țara Vișeului;
Cunoșteau pragurile deosebite cu semnele zeului -
În toate măsurile Muravi, în adâncime, în sus și-n întindere
Ca și gândul intrau fără porți și ieșeau de pretutindene...

În jurul Mărului Roșu se închidea primul inel:
Cine cunoștea zicerea despre apele păstorilor trecea
ca șarpele prin el;

Urma brâul bourului, cerc de pietre rotunde:
Cine știa cântarea despre pășunile cuvenite junincilor, miorilor,
Trecea ca pasărea prin pâcla norilor;
Urma cârcel de lespezi cu urmele ursului, late:
Cine cunoștea intra-n moștenirile preoților, toate.

Toți erau aduși de vârtejul scârilor adânc sub cetate:
Suntem Ares întâiul, Ares al II-lea și al treilea Ares,
Până la al zecelea preot al armelor se strigau între ei
s-arate ce fiare-s

Sărind și lovindu-se în toiage, baltage
Încrustate cu stemele strămoșilor, care din cine se trage...
Pe după toți ridică seara pe Istrița crenelele sale de fum,
Din timpul uriașilor a rămas steagul roșu fluturând postum.

Este dreptul Patriei să-și ascută ghearele acelei himere
În care zeul poporului Zarne-Agrestos și-a orânduit
brava-i putere:

Roșu era brâul de lână al semănătorului de mei,
Mult roșu, cu albastru, galben, purtau junele femei
Pe fote și obreguri și catrințe,
Sfială și dulce ațâțare dând întregii ființe,
Cingători de piele strânse-n brăcinari -
Păstorii de capre, de miei, de vite mari -
În chimirele cimeriene aducând cenușa înapoi
A bazileilor muriți prin Macedonia și Troia, cetățile cuprinse de oi,

Roșul brâu al gigantilor pe care fulgerul i-a răpus
Strămoșul steagurilor sub ducii hiperboreeni
Își flutură pe Istrița dragonul cu cap de bour și râțul de urs.

Castele Patriei fost-au trădate de militarii vicleni.
Am rămas eu lângă roșu, cu Zeus Demos și Vasileii Cetățeni,
Am fost cel de tagma lui Salmosis dând seama în fața Călușei.
La sfârșitul mandatului secular m-adăugară la zidul cenușei -
Istrița-i doar o parte din parapetul de scrum -
Vârtejurile timpului ridicat-au turnul de-acum:
Aici doarme Istoria în patul Patriei postum.

De-ar ajunge iar corbul, pasărea de ogor,
Să scape-acolo câteva semințe curate,
O holdă de grâu pentru pâinile tuturor
Ar răsări și-ar pârgui spărgând dinlăuntru întunecata cetate;

Un Salmosis cu Acolyții culegând spice
În palme treierându-le blând,
Ar putea, acel turn de strâmbă învoială, să-l strice,
De la sine încolo popoarele și faptele numărând
Precum cântau Psalmul despre Osiris secerătoarele la Sais
Cu femeia lui, frumoasa Isis, căutând pre cel ucis -
De-atunci intrau Călușarii în grâne
Cât douăsprezece cruci păgâne.

Eram în garda trofeului purtând creanga de brad
A Caprei-Dragon, divină, proteică,
Să dau de veste faraonilor anii în care cad -
Trimis al țării de baștină nordică - *Domeniae Basareica...*

Pietrele ce le-am așezat în loc de cărți la mine-acasă
Susțin Istoria aceea înfruntând lumea de-acum netrebnică
și primejdioasă.

La urma urmelor, pentru toate gnosele de orice rit
Roșul de Crepuscul este tatăl Roșului de Răsărit.

3. XII.2006

Românii și strategii de retorică

Să fi zis, ăla cu Dublu-We, haideti cu mine în Afganistan
Că vă dau, cu de la mine superputere, cele două județe de sus,
luate de ruși,
Să fi zis: veniți să vă aflați și voi în treabă, pe urmele lui
Bin Laden,
Vă dau, cu de la mine fală mondială,
Județele de jos lăsate lui Leonid Cușma.

Să fi zis Bush, fiul lui Bush: veniți și voi pe unde și-au lăsat
rușii oasele de mult țitei musulman,
Vă dau, cu de la mine putere și hatâr
Tot platoul continental din jurul Insulei Șerpilor:
Un burete de petrol, uriaș, voi stoarce pe buzele vinete
ale României.

Dar n-a zis! Și ei s-au dus, ca slugile, la gândul și la dorința
nerostită a stăpânului.
Câteva sute de nătângi, bruneți în mare parte,
Flămânzi și amăgiți de Hymera Occidentală,
Și de prin Moldova, morți de foame din tată-n fiu, ceva olteni
aproape alburii...

Ce chiloman, ce gâlceavă și sfruntată ofensă adusă adevărului
Pe toate lungimile de undă mi-au otrăvit vacanța de studiu
la inscripțiile megalitice de pe Istrița.

Au făcut excursie de control senatorii, frunză verde la câini,
Și alți foști miniștri-n civil ai Armatei Române în adidași,
Ba, un mircea ioan pașca, fiul pleascăi cu pușcu de la pușceni
În fiecare zi băga polonicul în celebrul cazan cu celebra
fasole a popotei române
Tot ridicând aburul sărăciei și mizeriei naționale la rangul
mândriei de oștean.

Ba, au luat și foc într-un car blindat rămas de la Mareșalul
Antonescu,
Ba au făcut și păduchi în bivuacul de pe gunoaietele
Kandaharului,
Mercenari disperați, fără un loc de muncă acasă, ai zice,
Inși cu șapte stigmatate în zodie, născuți să fie criminali și
dezertori altfel.

În zadar ambiția de-a spăla petele de pe drapelul de luptă al
zilelor din Decembrie,
Oastea Țării mele este alta. În cazanele popotelor nu fierbe
numai fasole cu gărgărițe,
O mânie molcomă, la foc mic, se plămădește în ciuda minciunii
și lingușelilor.

Mâncarea casei se va servi urgent, doar Români se pricep
la întoarcerea istorică

A omletei cu dinamită de la 23 August.

Eu știu ce se pregătește în cea mai grețoasă lătură a
generalilor strategii de retorică.

Templul Adevărului Absolut

Cum să fi cutezat cohortele Romei pân' la păduri,
În fustanele, cu pulpele goale, ca muieretul stricat,
Încălțăminte, de curele grăbit împletite;
Prin tufele de gherghini și măceși ghimpați, vreji de mure,
Ca vrăbioii împiedicându-se în vegetalele lațuri,
Cum să fi trecut creasta Istriței în Istoria tuturor Geților?

În domeniile de dincolo de apa sărată
Sunt luminișuri de vetre și astăzi cu spuza fierbinte,
Știubeiele-n scorburi cu miere, streaturile,
De scoafe și vieri cu plăpânzi godănaci
Râmă-n Purcăreți nămolul de păcură albastră,
Gliile răstoarnă după cepele de brândușe, tuberculi de tot felul,
mustoși,
Milenare cetăți ale Geților dinspre câmpuri
Mistificate-s de geografii nătângi, așezând peste tot
castre romane.

Uite, pe Gruiu-Dara nedeslușită fortăreață de schit
A magilor priveghetori la altarele feciorilor de împărat,
câteșitrei,

Uite, Cabirii lucrând în pecetele Tărtăriei;
Glosele ne vorbesc despre trei preoți năzuind să cunoască
ziua de mâine

După cum pasările zburau, după înțelesurile din strigățul lor,
Augurii, marii prelați ai prevestirii, susțineau auspicii
Brațul drept ridicând către stoluri venind și plecând;

Trei capete de bărbați într-o *statuă*, cușmă dacică 'naltă,
Brațul drept ridică întins, lată palma cu gheară de lup,
La mijloc, încins cu chimir, brâu de lână, chingă de rege,
Până la genunchi se ridică ușor din pământ,
Spre dreapta-n rotire, pasăre mare - pelicanul greoi -
Și-n straița-i de bucate, Feciorul Acela, pe care-l duce la cuib
Dându-l afară din sine, Zburător, cu picioarele lungi,
Pelazgos, preotul cel din Hiperboreea, pe Soare-l salută,
Brațul zvâcnește până la fructul în pârgă,
Talpa-i de stâncă reazimă să n-o rupă talazul.
Păstorii din riturile Focului, de moarte purificându-se,
Straiul, de colbul exilurilor hadice de pe stânci scuturând;
Întoarcerea la Drobeta, pe drumul cel scurt;
Căderea de bunăvoie în dragoste c-o muritoare de rând
A Zburătorului, lumină din Sirius ruptă,
Luceafăr de Seară vine acasă, pasărea sufletului, cu înviere,
În zori la steaua porcilor, peste păstorii de scoafe,
Repezit, brațul drept, salută fiii cerului și-ai pământului.

Paris, marele jude, magistrat eponim, de la Troia se-ntoarce,

Greșală făcu el de n-o alese pe Hera drept frumusețea supremă;
Geții nu erau cei mai drepți, n-au pierdut ei atâtea prilejuri
De dragul adevărului pur, istoria rătăcindu-și-o
După ce patriarhul vrăjit dădu mărul cui nu trebuia?

Înțelegând că războiul Danailor este de neocolit
se-ntoarse în Dacia
Întinzând brațul drept peste cetatea cu iapa la poartă;
Adepții i-au ridicat Templul Adevărului Absolut
Pe care frumusețea muierii îl zăpăcește:

Un mozaic dedicat judecății imparțiale, cu marele duce,
Cușma dacică, toga de magistrat, hârșie de oaie purtând;
Păstratu-s-a în sala verdictelor juste ale cetății zeilor gemeni
Ținând Basileelele bacilor în asprimile direpțății cu orice preț.

Sarmisegetuza nu-i prea departe de Gruiu-Dara,
pe la icoana din pietriș colorat
A strămoșului Paris judele, toți ducii și magistrații
Făceau rînd, cușma ținându-și sub braț, fruntea
plecându-și la pildă

O veche scriptură, credința-n onoare și-n eroica moarte
a Geților, ridicând,
Iliada, în fragmentele de păstori declamată de la Gramos la
Pind.

Ei, ridicând brațul drept peste crestele cetăților cimeriene,
Dădeau și primeau salutul de la Soare la Soare –
Romanii au furat și-acel obicei, mai dinaintea marelui
jaf de odoare.

Jumătatea zilei de azi, spre sud s-a-ntunecat,
La răsărit, zeul păstrează munții clari,
Albaștri, verzi, pe nouă valuri neînduplecate
Stau Daciile Libere, turnurile celor temerari,
Jur împrejur se ridică piscurile mirificei curburi,
Tărâmul a rămas valea paradisurilor păduroase,
Ape dulci întorc pietrele, precum cloștile de vulturi;
Ascultând țipătul dinlauntrul sferelor și ovalelor,
Își orânduiește penetul constelația Găinușa
Câte-un fulg de lumină scăpând peste codri,
Curând vor începe să curgă stelele
Stingându-se fumegos într-un pumn de cenușă:
Cum să fi cutezat cohortele Romei pân' la dumbrăvi?
16. XI. 2006

Scriitorii pe bani

Ar trebui să mă fericească relele semne
Dar vin din partea unui oracol sinistru:
Mileniul al Treilea se-așează
Clămpănind pe cuib de crengi și lemne
Într-un picior de barză
Cercetând șerpii din stufăriile de la Istru:
Băncile, Tezaurile, Templele cu Madona Finanța
Au intrat în Zodia Babei Cloanța.

Ai zice că Veacul Americii, care abia a-nceput,
Se duce dracului de-a berbeleacul
Tocmai când credeau c-o să țină cât veacul,
Se rostogolește ca lubenele putred dinspre Tamisa
până peste Prut.

Ce nume are boala ca să-i cunoaștem leacul?
Restaurația Capitalistă în Țările Noastre: Rebut!

Ca și cum Aurelian, alungat cu ultima Legiune,
Ar trage după el cohortele și bazileii rătăciți prin munți,
Numai Sarmisegetusa de-ar purcede s-adune Aurul de la Roșia
Montană luată la bani mărunți;

Cu spatele la friguroasa genune
În poienile Daciei brândușe scot mistreții,
Cepe cu flori violete, cioburi de amfore din care s-au băut
Vinul Vieții:

Grămezi
De monezi
Pe care Cavalerii Kabiri aridică brațul cu salutul hiperborean
Prefigurând crucile la monastiri
În Stâlpul lui Orpheus, chip de hultan.

Se retrage Marea Ficțiune Creștină
Luând cu ea fabula Absolutei Latinități,
Se reasează Dacia căsăpită de gladiu, ruină
Cu stupii răsturnați, goliți de multele bunătăți...

Pe bancnotele cele de preț
Poetul Cel Mare ucis de sărăcie și dispreț
De ifosele burgheziei care-l șterse la gură cu buretele
năclăit în oțet,

Mistificat ca ultimul profet;
Pe bancnotele albastre fără voroneț
Dramaturgul acela acuzat de plagiat
Într-un lung, scandalos *giudeț*
De și-a luat lumea-n cap umilit, injuriat;
Pe bancnotele culoarea zidurilor de cazarmă austriacă
Poetul și Filozoful idilic

Marele Descoperitor al Spațiului Mioritic -
Teritoriu mereu contestat -
Prin care Decebalus Balcus Balca
Nici să mai aivă de gând să treacă
Pe unde-a pus talpa,
Pe unde Balaurul își rupse falca...

O, atâtea gladii sângerând cu prihană
Zăngăne în mâinile acolyților de Școală Ardeleană!
Alungat la vremea lui de la Catedra Înțelepciunii
Îl detestă popii tineri de păgân asupra Națiunii...

Românii nu și-au iubit nicicând înțelepții
Alungați ca niște păsări cobitoare,
I-au rășluit, i-au dărâmat cu pereții
Unde fuseseră zugrăviți la strâmtoare,
Acum le-au imprimat efigiile pe bilete de Bancă -
Ia, nu mai dați voi, scribii, din fleanca!

Vulgar, nici semn de laudă și prețuire:
Scriitorii născuți de sărăcie, de insultele celor cu bani mulți -
Unși cu uleiuri și balsamuri de mire,
Cu sandale de aur încălțați să calce pe cei desculți;
Un geniu cinic, măscăros și poltron,
Un escroc al zarafilor
Ridică pe cei mai curați în spurcatul lui tron

Înșelând Patria cu mireasma crinilor și garoafelor...

Ce ne învață iconografia Băncii Naționale?

Că asupra popoarelor stă Capitalul cu insignele oculte;

Limbile, Țările sunt ficțiunile acestor haimanale,

Scribii morți în sărăcie și insulte.

Întrucât România însăși este o scorneală masonică

Întocmită să scoată Dacia lui Burebista din Cronică.

11.X.2009

Rușinea morții

Pe dreapta feței mele mi-a crescut o iască,
Parcă aș fi un bătrân și vajnic nuc.
Dracul de Înger să mă umilească
Pe unde voi fi văzut să nu apuc,
Nici vorbă, nici chip de ființare
De mi-aș propovădui Religia Viitoare,

M-a înfierat c-o tumoră benefică,
Distrugere blândă,
Adică un cancer de bine
În care moartea să se ascundă
Cu propria-i biserică,
În sila de mine și de sine,
Tot timpul și peste tot la pândă...

În tot cazul, Nuștiucine
Mi-a tras un pumn în obraz,
Mi-a trântit un stigmat
De care să nu se facă mult caz
Întrucât aș fi sluțit și opresat
Scutindu-mă de orice altă suferință

Cât poartă și petrece zeul meu ca proprie ființă.

M-am dus la cel Spital Elias
Unde altădată intrau fără ieșire
Activiștii Partidului ciungi de pas,
Adică pierzându-și cadența, până la Marea Oprire.
M-au trecut printr-o mașină
Cu lumini, cu muzici de laser,
M-au acoperit c-o lungă strachină
De argint căutându-mă de toate bubele lui Lazăr.
În creștet mi-au trântit un clop,
Mi-au tras pe față mare mască,
În toate celulele mi s-a uitat câte-un ciclop
Să mă cunoască, recunoască
Fărâma cu fărâma, strop cu strop,
Cu scop și mai mult fără scop.

După ce-au înțeles că sunt bărbat, băiat
Necum fată-nefată cu sexul mizer,
S-au hotărât: să fiu tăiat
Cu bisturiile și foarfecele de frizer,
Să mă curețe, fie de tot
Fie numai de-acea netrebnică adăugare
Care mă demască de ilot
Trimis cu misiune în Dacia de peste hotare
Să mă dau sclav la Pitagora,

Acoperind palavra și parabola
Cu Salmoxis cel robit de Grec,
Deși mă născusem înaintea Marelui Î nec...

Toate bune și fără fasoane,
Numai că pereții și ușile
Erau pavazați, ca paraclisurile, cu icoane:
Femeia Ceea cu Puradelul la sân și de-a bușile,
Prin toate luminoasele saloane,
Înfipse-n creierul meu ca ploșnițele și căpușile;
În gări, în școli, la poliții, la ministere
Portretele Țaleia între Lumini și Sfere,
Să cred că Marea Mamă Cibela
Mă saltă la piept alăptându-mă drept Pruncul Acela.

Doamnă, am zis eu,
Nu-mi călcați de-acum pe zeu -
În Lăcașul Cel Din Carele Sunt
Cântă însuși Orpheu
Cu toate cele șapte vieți preschimbate-n cuvânt,
Adică în ceea ce „mai de la-nceput a fost”,
Nu mă creștinați pe mine fără rost!

Astfel am fugit din patul de spital
Insultat de crezul lor desuet -
În obraz îmi crește un ciudat animal

Care mă înghite încet, încet,
Din mine însumi trăgându-mă afară,
Așa, într-o doară,
Fară durere, fără bucurie și bine,
Să aflu că moartea care, de regulă-i, o mare rușine
S-a prefăcut în nerușinare.

Dar în obrazul meu crește sânul mare
Al Iubitei Mame Cibela
Către care m-am născut, trăiesc și mă-ndrept
De pe când nu-i fusesem samavolnic și nedrept
Smuls de la divinu-i piept
Să mă înlocuiască Petru și Pavel cu Puradelul Acela.
13.X.2009

Ca o farsă, istoria

Așa a fost și-atunci:

În Agora, Păstorii daci
Mergeau cu mieii din cetățile de stânci
Purtați la piept de mândrii baci,
Bărbații Cavaleri Kabiri,
Care susțineau acolo convorbiri,
Prelegeri în parabole, pilde și fabule
Ciugulindu-și codrul de pâine cu fagure
Grecii cumpărau în draci
Carnea fragedă, nevinovată,
Cu mireasmă de iarbă, de izvor,
Până-ntr-o zi, Odată ca Niciodată,
Când Păstorii Armâni nu mai avură spor.

Un străin, cu numele Simon Petru, le vorbise lor
Despre Zeul Necunoscut și Mântuitor
Asemuindu-l, dându-i numele Mielul:
(Oina al nostru Fiul de Mioară,
Imaculat ca neaua, ca ghiocelul
Ridicându-se între iarnă și primăvară)
Astfel căzu comerțul cu turme,

Izvorul belșugului ce nu părea să se mai curme,
A secat și-au sărăcit Armânii
Zăcând cu buzele arse, pe gunoiul stâniei.

Până când, un grec din Gnosa lui Pitagora
Și-un Vlah din Erezia lui Plato,
Cercetând Învățătura nouă prin Agora
Au luat-o-n brațe, au sărutat-o și-au preschimbat-o.
La Agapele Mielului pe Cruce
Se tăiau berbecuți înfipti în frigări,
La Cinele Adunațiilor Hekatei de pe răscruce
Veneau, se ghiftuiau toți flămânzii
Aflând limanul Supremei Purificări
Până la Săptămâna Nouă Cu-A Brânzii,
În tot felul de Biserici și Adunări
Ale Agnețului Fiul Blândeii Miori.

Iarăși De-Odată Ca Niciodată
înflori comerțul cu miei, berbecuți, batali,
Gât livezile de măslini, migdali, portocali,
N-aduceau nici jumătate din binecuvântată
Blaga de la o singură turmă,
Păstorul cu Mielul pe umere
Nu mai avea timp nici că știa să mai numere:
Drahmele, Dinarii, Cosonii, Sexterții

De la Moscopole până-n Valea Heerții,

Grecii se creștinară fără să dea seamă

În ciuda marilor ziditori de doctrine

Care pălăvrăgiseră-n Agora odată cu laptele de la mamă,

Fiind absorbiți de volbura gnoselor protocreștine...

Schimbarea credinței nu se mai consideră mare rușine,

Simbolul Istoriei a rămas Roata Întoarsă,

Peste noapte tragodia devine farsă,

De două mii de ani dospește-acest gunoi

La temeliile Creștinătății

În care ne-am născut și-o să pierim cu toții:

Și neamurile vechi și semințiile mai noi,

Ridică-te, Mândra mea Păgânătate,

Să-mi fac loc și eu într-o cetate

În Munții Traciei la bravele Cete

Unde stăpânea Tata Mare-al meu, Regele Dromichete!

11.X. 2009

Șoseaua Volokolamsc

La *memoriul* despre monezile de argint,
Cornel Burtică, secretarul la Propagandă,
A-ntrunit belferii, într-acel strâmt
Răgaz ce-avea între plenare și tot felul de convocări,
Când lumea nu mirosea a lavandă,
Când Republica Socialistă se răsucea să iasă dintre țările surori
Care-i clătinau pietrele istoriei la hotare;
Lacrimi curgeau printre cuvinte, necum izvoare cu
apă de colonie:
Cu Marele Frate Brejnev noi eram în dihonie.

... Arătasem că-n tetradrahme și-n celelalte numisme
Ștanțele au imprimat statuete de sigle, simboluri și numere
Cu numele ctitorilor de înalte Sophii și Charisme
Așa încât istoricii Ștefanescu și Ioniță ridicau din umere.

Doar Giurescu, bătrâna caiafă
Cu toate alifiile temniței uns,
Se-apropie de puiul meu de tigru apucându-l de ceafă,
Îl ridică pe masă cu acest ipocrit și ticălos răspuns:
„Da, este-o construcție, dar nu putem prevedea

Răspunsul de la Bulgari și Soviete.“

În ceea ce privește leagănul națiunilor în lupta de clasă

Pe-atunci lipseau din psaltirea lui Marx și comentariile

și versetele.

Cel venit de la cifre și tabele de calcul

Se uită zâmbind la afurisita pisică

Aruncată-n grădina noastră; ca un oracol

Pătrunzând pe loc cele ce-a vrut belferul acela să zică,

Întoarse fumul de tămâie spre dracul

De care nu ni se făcuse frică.

„Cine putea să vină cu o căruță de statuete

Lepădându-se de ele pe Dealul Mare?“

Răspunse inginerul apărându-se de subtila nerușinare

De care se foloseau bătrânii din Elită

Să-i sperie pe activiștii de partid tineri și nededați:

Lașitatea Micii Burghezii întindea untul istoriei pe bucata

de pită

Albă, smulsă de la gura orfanilor și-a eroilor adevărați.

Între timp, Contrarevoluția Mondială,

Capitularea lui Gorbaciov,

Au prefăcut Marea Polemică într-o ciorăvăială

Despre care nu s-a mai păstrat măcar o însemnare pe ciob:

Mai supraviețuim câțiva smulși de sub dărâmaturile

marelui cataclism,

Cu fețele-n lacrimi întorși nevolnic la Capitalism.

Într-atâta scufundare și neant

Cum aș mai putea să scot la vedere

Statuetele-acelea măiestre din sacrul *ciment de diamant*

Ca o mare, fără de preț avere?

Ca o profeție despre capătul de lume la care am ajuns

Unul pe umărul altuia având astăzi de plâns:

Între Heghemonismul Sovietic și Opoziția Mării Chine

Eu am căutat să păstrez temeliiile Daciei din mine.

Ce voi face cu peste o mie de chipuri înțelepte și mândre

De bazilei și păstori cimerieni pierduți prin tundre

După ce li s-a spart pe munte corabia,

Mai năpăstuiți decât țărani deportați din Basarabia?

M-am gândit, din sacră răzbunare,

Să adăpostim și Tezaurul acesta la Ermitaj

Plecându-mi capul în fața lui Petru Cel Mare,

Să-i încredințez Atlantida și obârșia mea Prisca Latina în gaj.

Pe unde Rusia-i vânăta la ochi și strivită

De călcătura tancurilor germane

Aș lăsa statuetele mele cu așezare și punere potrivită

Într-un anume loc din stepa cu vetre și gorgane.

Acolo, pe Șoseaua Volokolamsk,

Adică pe-al *Volochilor Drum*,

Unde-au stolit oile străbunilor mei năzuind să renasc
Din sângele acelor Sciți Păștori
Ca vinul din strugurii zdrobiți de teasc,
De șapte dați în viață și de șapte ori postum
Să cânt din fluier mieilor de la mamele lor înțărcați
Berbecilor mirosind fecioria blânelor miori –
De-atunci și până astăzi tot plâng veacurile în vâltori.

La Volokolamsc ultima oară
Să dorm în patul de piatră de-o mie de statuete
Topindu-mă de dorul Patriei Simeria Mare
Cu Fiii Omului, Odin și Div,
La sânul Sophiei Salmoxina Fecioară,
În strunga oilor cu Peștele Someșului Cel Milostiv,
Înapoi în stepe strănși lângă mine
Bazileii Vlahi și Divele cele blajine,
Ale Cavalerilor Kabiri,
La cap, Cruce Scitică, de bronz,
Întru Cristos Fiul Oii cel de lujeri înlănțuit și blânzi
cârcei de viță,
În vremelnice întoarceri și porniri
Purtând la piept pe Zâna Mioriță
(Lae-Bucălae,
Cum se vede pe odorul cel de bronz găsit la Armășoai...)
Dec i, cărându-mi pietrele în troică
Voi rătăci în stepa de rogoz și pelin

Cu îndelungă lege și cunoaștere stoică
Purtându-mi răzbunarea pe la străini.

În cazanul de aramă de la Scorțaru i-am botezat
Pre adeptii sciți ai marilor mele gnose
La Învățătură sub Pomul Îngemănat.
Înfăptui-voi Dacia Răsăriteană
A Celor Șapte Flori de Ruje-Roze
Cu toți Cavalerii la Cina de Pâine și Sare
(Nemâncători de țipari și de mrene)
Ghifțuindu-ne de Crapul în must de usturoi fărâmat,
Cum n-au avut ospete decât urmașii mei:
Darius și Alexandru Machidonul-Împărat.

Că mai bine muream acasă la Cotul Donului Lor -
Să mă nasc și eu ca fiu al unui mare și-adevărat popor.

16.X.2009

Despre Labiș, data viitoare

A scrie astăzi despre poetul care de văzut a avea n-a
mai fost văzut,
Dar care însă ne vede și ne judecă precum ne-a cunoscut,
la vreme,
Nici ușor nu mai este, nici nu mai are cine, cui să povestească.
El a fost chemat la loc, zeei l-au retras cu nedumerită scârbă:
Nedrept l-au petrecut României și pe-acest tânăr Orpheu
Gata oricând să-și refacă Doctrina în câteva poeme
din cartea *Lupta cu Inerția*.

A scrie la șaptezeci și cinci de ani de bătrân și uitat între ei,
Ultimul arcaș de frunte al Generației Expirate, cum ne-a
poreclit invidios,
Nedrept și nătâng belferul ala transfug, de la altarul
Zeitei Clio fugit,
Ar părea o nerușinată laudă a Bătrânului Gheorghe față
de Junele Labiș
Cel pe nedrept împins sub roata de tramvai a istoriei mereu
întoarsă.

Trei școli erau pe vremea mea: Școala de la Baneasa,
Școala Ștefan Gheorghiu, Școala de Literatură:
Care cum i se cuvine azi pălăvrăgește pe scările de marmoră ale
Templului Timpului,
Care, cum s-a văzut, s-a strigat și întâlnit cu Nicolae Labiș.

În toate cenaclurile se vorbea despre el, cu invidie nebună
Și nebunească pornire de-a-l urma peste tot până la capăt
Lucru dușmănos înțeles de către absolvenții Școlii de
la Băneasa
Și mai fără rost cercetat de către cei de la Școala de Partid.

Dintr-aceste părți aduse vântul sămânța vrajbei
- pădure de cucută și mătrăgună -
De-au pus capăt unei vieți preacurate!
Da, viața și lucrarea lui Nicolae Labiș aveau chipul
Născătoarei Sophii,
Fata Aceea zugrăvită cu un ochi mai mic și cu unul mai mare
În așa fel încât de oriunde te-ai uita la ea tot cu ochii pe tine stă.

Să scriu, mi-am zis, în Limba de Moarte a generației noastre:
Cum ne-au *încartiruit* într-o cameră cu cinci paturi,
de i-a zis Oblomovka,
(Întrucât, fiind încă adolescenți, dormeam în lene ca
eroul lui Goncearov.)
El, în patul prim, pe dreapta ușii eu lângă el, al doilea,

parcă definitiv orânduți

În fața unei nișe pentru geamantane, cu perdea roșie

(multe lucruri necesare erau roșii),

Precum a și rămas într-o fotografie cu ceva truc,

unde Labiș Întâiul

Arată pehlivan cu degetul pe Labiș al Doilea (precum ne

demascau prin ședințe nevinovați cei mai apropiați ai noștri.)

Într-acea nișă adunase un maldăr de cărți de la

anticarul Sterescu:

În primul an, Iosif Visarionovici trăia mare și tare

sumetîndu-se până la noi,

N-aveai voie să citești orice: două tomuri cu scriitori interziși

erau încă în lege;

Totuși, directorii Școlii se făceau că nu știu, că nu bagă de

seamă

Până într-al doilea an al Promoției Labiș când în holul

marei case

Uriașul portret (al lui Stalin) a fost pavoazat cu steagul roșu,

Patru trandafiri de pânză neagră și roșie la colțuri,

Acolo făcurăm de gardă rînd pe rînd, studenții și profesorii,

cu ochii în lacrimi;

De-acum, Labiș aducea cărți scoase de prin toate pivnițele și

noi le citeam „pe rupte“.

Să mai scriu, mi-am zis, cum a vrut să-l ucidă curviștina aia,

Doina Ciurea,

... Despre Labiș să tot scrii, dar cine mai citește scrierile astea?
Între timp, Restauratia Capitalistă a năpădit istoria noastră
Cu pădure destrăbălată, junglă de-a dreptul,
Cine va defrișa cu sabia adevărului
Scoțând la lumină monumentele publice și busturile noastre
din aule?

Eu însumi lucrez la „*Epopoea Tapeea: Dacia de la Țugulea*
Fiul Mătușii până la Greucean“
Înapoi în Peripateea, Căderea în timp:
Teritoriul Roșu Primordial de la Baltica până-n Siberia și Urali
Și până în Mikene și Troia, în tot felul de gnose și eresuri
bine întocmite.

Astăzi, în Lăcașul Școlii de Literatură se fâțâie de colo colo,
bățând cu Iliescu,
Tot felul de mediocri sub un mizerabil buchet de roze
Fiii de bani gata ai celor ce s-au ghiftuit sub sloganul lui Marx
„Pâine și Trandafiri“.
Dar eu păstrez Carnetul Roșu depunând mărturia
Căderii Patriei mele:
Nu se știe niciodată cine va avea nevoie de-aceste Memorii

Mai departe despre Labiș, data viitoare, când ne vom
întoarce cu toții.

10. XI.2009

Pe prispă, Timpul

Ca Deucalion și Pirha, singuri!
Peste galeria de lemn arunc sâmburi,
Cepe netrebnice, cotoare de mere,
Livezi întregi, codri am sacrificat astfel.
Rău se mai supără Mami
Că ne strică faima gunoiul sub ferestre,
Culege totul pe fâraș, certându-mă cu necruțare.

Nepăsarea mea se bizuie pe credința
În peripeția vieții: noi plutim toată vara
Într-o corabie de ramuri și lut
Pe tălpi de stejar, nu mai prejos decât Arca.
Resturile de la masă folosesc peștilor,
Risipă dintr-o Mare Navă este însă toată curtea
Cu statui și statuete de argilă împietrită.

O lume demult scufundată rămas-a în pieptul de nisip
Al Dealului Istrița, am adunat-o:
Femei și bărbați de neam dintâi
În simboluri zodiacale, fiare de herb și steme de ginți,
Peceti de gnose și frații ale Cavalerilor Kabiri

Se ridică vederii prin holda de lăstari și iarbă,
La câte-o lună, măsură de timp actual,
Mami stârpește vegetația încetinindu-i agresiunea.

Acolo mi-am adunat poporul de zece mii de bărbați și femei,
Un camion de pietre, cu jumătate de trudă:
În susul dealului trăgând roaba mulți ani,
Nu m-am resimțit, la coborâre aveam grijă să strâng bine
hulubele,

În rest, lucrarea decurgea de la sine
Prin simpla lor greutate, Pietrele Omenirii veneau
singure acasă

Trăgându-mă după ele până la 75 de ani vârstă verde.
Am alcătuit un Lapidariu de peste o mie de cărți de
lut pietrificat

Sfere și ovale unite cu scop geometric și sofic
Multe seamănă clepsidelor măsurând Timpul.

Într-adevăr, în serile tăcute, când mă leagăn în scaunul
ca o barcă,

Îmi dau seama cât de rătăcit sunt și departe
De Nava Amiral a Timpului de azi.
Aud Marea Apă a vremurilor clipocind înspumat
De sub temeliile lumii până pe prispă
Umezindu-mi tălpile și spălând de sub mine nisipul.
Istoria mi se înfățișează ca o plajă pe care putrezesc o seamă de
catarge –

Lumea din Timpul poetului Ion Gheorghe s-a scufundat –
Dincolo de galeria prispei, tufele de clopoței și cicoare
Mai păstrează, amăgindu-ne, culoarea
Acele Mări care le-a-nghițit pe toate,

De-asta se supără Mami când arunc peste bord resturile
de la masă
Ca orice femeie bântuită de-acea stare confuză, dar certă,
Cu privire la întoarcerea de zi cu zi în ancestralul mitosofic:
Tu, ăsta, care treci de înțelept, nu mai azvârli tot felul
de resturi în Thallasa,
Mi-a zis într-o zi de-a dreptul, dezaprobându-mă.

Cinci luni pe an călătorim spre Polul Hiperborean
Într-astfel de certuri mărunte irosindu-ne bucuria senectuții,
Cutreierăm vremurile și patria de pe când eram un popor:
Ca Deucalion și Pirha, singuri!

25. X. 2009

El și Bisericile

Popii, mai mulți decât inginerii și medicii:
România părăsește Istoria, poporul se pregătește de moarte.
I-au fost reduși la tăcere bărbații profetici.
Împușcați comandanții născuți să-l ducă mai departe.

El prevăzuse nenorocirea luând în brațe câte-o vechitură
de locaș

În care nu mai intrau decât trei babe puțind a rântaș;
Trase mai pe după blocuri vreo câteva biserici
Scăpând jos două, trei clădiri cu turlele sferice
De care înșiși arhieriei începuseră să se împiedice
În certuri cu sfinții privitor la Gnosele eretice -
«Lumină din Lumina» Creatorului nicicum -
Totul înecat în ceață de tămâie, în fum.

Copilul ăla, cu limba despicață, de la Scornicești
Era Trimisul Veacurilor să le pună credința la încercare:
Dacă-i strămoșească s-o trezească la cele strămoșești,
Dacă-i din străini, cu împrumut, să-și adune corturile
Să-și strângă moaștele, legiunile și cohortele
Cu Scitii și Cumanii, cu toate seminițiile năvălitoare

Părăsindu-ne, să ne lase-n credința noastră păgână
La Păstorul cu Mioara-n inimă și Crucea-Treflă Cabirică
într-o mână.

Altfel, cine-ar fi putut face dintr-un ucenic cizmar
Bazileu Salmoxis Zeus Demos temerar?
O lucrare sacră a cercetat temeliile de granit
Ale poporului acesta cu trecutul dubios și viitorul
tot mai nelămurit

Sumețindu-se de la Traian ucigașul, dând uitării pe toți
Părinții nume de locuri eroi căzuți la *Tapae*,
Ce urmaș vrednic de moștenire încerci să te-arăți
După ce-ai fost pescuit de Petru și Pavel din cele
mai tulburi ape?

Ăștia de azi, ce se dau drept credincioși,
Scuipând de pe limbă dumaticatul de vipt al Numelui Său
Ațâțați de preoții cu dobândă îi joacă la zaruri pânza roșie
a sfintei cămăși,

Dau zaiafeturi cu sarmale la hramuri,
Se pun bine la Timișoara purtând crengi de finic și flamuri
Laudă dând zurbagiilor, cei stricători de neamuri.
Să fi ieșit atunci câteva sute de inși
În Calea Socialismului punându-se de-a curmezișul
Lăsându-se bătuți și prinși
Sau aruncându-se de la ferestrele Patriei

Ca zidarul Manole de pe-acoperișul
Vreunei biserici lovite cu buldozerul, misterioși în crezul lor
ca niște sfincși,
Punându-i întrebări, să-l sperie, să-i bată din picior
Apărându-și sfintele dărâmături
Pe graiul lăudatei lor scripturi,
De-ar fi fost pre limba acestui popor...

Cine s-ar fi atins de cocioabele cu altare
Dacă ei și-ar fi dat foc în piețele câtorva timișoare?
Măcar atâta cât se burzuluișeră ungerii
Să-l apere pe-acel pastor agent secret -
N-ar fi mai jubilat generalii cu nerușinare
Sub vița lor de vie strivindu-și un pic de sânge din strugurii
Credinței cu două fețe de profet.

Să fi ieșit cu altarele și preoții din lupanare și crâșme
Mai puteau ghiftuiții din epoleți și până-n cizme
Să-i clinească dintr-atâta Sfântă Încredințare?
„Cât grăuntele de muștar, de-ar fi fost”
Precum zice plicticoasa lor predică -
I-ar fi scos pe cei lași din adăpost
Împiedicând diversiunea și vânzoleala bezmetică.

Măcar inginerii târau bisericile ca Sciții pe sănii și-n căruți,
Pe role, pe șine de tren și tot felul de rulmenți,

Cu întocmire tehnică precum mărturisirea colonelul Coruț,
După brevetele furate de la nemți.

La câteva luni de la Căderea Supremului Comandant
din Caleașca Regală

Începu nătânga răzbunare „în cuget și-n simțiri”
În noile cartiere, în parcurile uzinelor dădură popii năvală
Târnosind tot felul de magazii cu turle și cruci și răstigniri
În toate duminicile, pe locul fabricii de lentile și lunete,
Se-aud scheunând la megafoane:
Cu mare vuiet de gol și pustiu se lamentează-n sinistre versete
Prostimea îngenunchind-o pe nisipurile istoriei de sete
și foame,
Câțiva studenți în teologie țin isonul hăulind aceleași povești
În catedrala de bușteni de brad
Târâtă din Maramureș cu vechile camioane
De pe care-au demontat rachetele rusești -
De către preacredincioasa armată,
În laude cu fanfare și steaguri întorcându-se din noul Țarigrad
Cetate Nezidită și Nesfărâmată!...

Cântă-n cucuvele băieții cu fețele mâncate de post și furuncule,
Ofițerii conspirați, din scurt ținuti de la muieri,
Snopi de lumânări aprind la iezlea cu pruncul,
Pierzând examenul la Politehnică s-au șters la gură de
lumeștile plăceri

Trimیși în *practica pedagogică* a Catedrei de Patristică;
De la metalurgie la teologie
Se mai irosește o generație în veacul de minciună și urgie,
Cu marea păcăleală mistică
Să dea impresia că vine-o altă omenire la Mesia ce-a
uitat să vină!

Mută cufărul cu osemintele vreunui ascet împrumutat
de la greci

Cu ciolanele-i năclăite de ceară și parafină
Acoperite de paftale de aur în somnul de veci.

Dacă nu venea Răsturnarea de ieri, de-alaltăieri,
Popii ăștia ar fi lucrat la drumuri și poduri, la metrou,
În bronzul verilor purtând caschete albe de tovarăși ingineri,
Strivind sânii muncitoarelor,
Cotcodăcindu-i ca găina pe ou.
Cu gelozie dându-se-n gât unii pe alții la Securitate...
Astăzi ne afurisesc pe noi, poeții, de tot felul de păcate.

Hotărât, venit-a sfârșitul acelei progenituri de bastarzi
Ce-au năpădit Dacia după măcelul de la Tapae.
De două mii de ani, de ieri și până azi,
Istoria Românilor este-o puturoasă tulburare de ape.

Acum soarele-i furtunos și galben ca ambra,
Rătăcește și el în cicluri de căldură și friguri nefirești:

După Fiul lui Andruța și-al Mamei Alexandra
Țăranii din Scornicești,
Se schimbă zodiile, anotimpurile se amestecă,
În confuzie de credințe și promisiuni se clădește-o
lume fără rușine!

Adevărul ultim este că
Românii ies din Istorie, precum o merită și li se cuvine.
31.X.2009

Către sinele meu - Kabireoi Teoi

Prin toate primejdiile m-ai trimis și purtat:
De la Roșu Împărat la Verde Împărat,
La răscruci iscodit de Sfinxul cel firoscos,
Din toate Șaradele sale m-ai scos
Până la Patria părinților astrali
Purtat în pliscul Ghionoaiei ca nucile de migdali,
În lâna oilor dus ca semințele de scaieți,
Unică semănătură pe ogoarele mai multor vieți,
În gușa mierlei, cu sâmburii în strugurii de iederă și urmuz,
Din alungare-n alungare, din refuz în refuz,
Mestecat și dat mereu afară
Cu țară și fără de țară
Până la Patria lui Odată Ca Niciodată de Prima Oară -
Eu sunt fiul Timpurilor de-acum și cele de odinioară.

Cu frații mei, Mielul, Iedul și Lupul,
Lepădându-ne și schimbându-ne între noi graiul, trupul
Măsură a Celor Nouă Cavaleri ai Legii: Trei Frați
Pătați și Nepătați,
De Leda alăptați, pe pulpele-i calde în leagăn dați -
Nici fii, nici bărbați.

Unde cai ne-am legat, la Gemănarii Smochini
Unde ne-am priponit mânjii cu ochii plini de lumini,
Din Luceafărul de Seară pân-la Luceafărul din Zori,
Din tufele de afini și dafini de câte nouă ori,
Pe la Răscrucile Hekatei spulberându-ne noianul de flori.

Din Valea Plângerii până la cele Șapte Vâlcele
Am purtat cușmele de câte trei pielcele:
Una de miel
Să nu mă vadă nimenea în vre-un fel,
A doua, de ied
Să nu cunoască nimeni în cine cred, mă încred,
Și-a treia, căciulă de piele de lup
Să nu afle nimeni felul meu de-a fi la minte, la suflet, la trup.
Trei Într-Unul Bărbat Înălțat Frate peste Frați
Măsura și numele veacului său între Secularii Magistrați.
La fagurul laudei Tale nici m-am pregustat,
Tot frate și nefrate numele meu ți-au blestemat,
Umbra Ta mi-au călcat, din pâinea cetății Tale mi-au rupt
Și tot timpul Te-au așezat cu mine dedesubt
În hulă de Sinele Tău eponim
Cu uitarea numelui Tău viețuim.

Ai pus temeiul Pomului Vieții
Cu mine purtând solia Crengii de Smochin,
Ai spart negurile și-ai topit nămeții

Poporul Tău oprindu-l de la dezvățul cu vin,
Lauda Arborilor Cunoașterii – Dafin și Afin –
Din cornul de berbec revărsând izvorul graiului cristalin
Al belșugului de lapte, de lumină și grâne
Glorie bazileică dând Bacilor de la stâne.

Lăudat Capul Mielului, Capul Iedului lăudat
Celui ce numele său timpului nostru l-a dat
Salmoxis al Gnoselor sub crengi de smochin,
Una de stejar și alta de fag
La care de trei ori să mă-nchin,
De trei ori stând cu genunchiul drept sprijinit în Meleag,
De trei ori bat cu talpa în prag
Către Unul din Trei judecători anonimi.
În Trei Pomi urcând treptele Mării înălțimi
De trei scări coborând în Fântâna Marilor Profunzimi
La străbunul călătorind către străbuna răpită de zmei
Euridike Fără de Vârstă și fără capăt tinereții ei...

... Merge să cunoască Moștenirea Legii

Caută Lada de Zestre cu Täblițele Vasileei,

Doctrina bacilor și-a toți regii...

Din Dava Ultima Thule, din Pădurea Vacii Sălbaticе,

Pe malul apelor învolburate la gheața Mării Baltice,

Până pe stâncile Mării Sărate, insulele omenirii sarmatice,

Până la Mikene, Troia și Frigia

Prin Exilele Veacurilor ți-ai pus pe toate Piscurile-Cogaione
efigia.

De la Râpii Cei Pioși până la neamul Carpilor
Îți flutură steagul hlamidei peste moși, strămoși.

La mesele Cinelor Tale ne ștergem buzele de sfânta
grăsime a crapilor

Cei pescuiți de Apostolii Tăi nepofticioși
Brațul drept ridicându-se la subsoară dezvelit de pânza
blândeii cămăși.

Când vine Curierul de finele anului
Crește frunza, cade frunza,
De la Vânju Mare la Vincea-Vînja
Până la Sita Arăpușilor, Cernerea Repausării,
Până la Insula Corfu și toate Cicladele
Semănând rodul pământului și gustându-ne roadele,
Pe cărarea oilor, pe drumul sării, pe unde cerul rătăcește
cocorii

Pe sub vâltoarea lucrării...
Fătul Atoate repausele și odihnele trecătoare
În Mantia cu Luna-n spate și-n față mereu Soarele.

Numele Tale pe piscuri, de la Muntele Moma
Le duc Blândeile Columbe semănându-Te din pliscuri –
Sămânța Gineceului ca o puierniță năpădi Troia, Atena
și Roma, cele cărunte.

Cutumele Marilor Încercări: „Adu-mi aia, adu-mi ailaltă,
De unde, de neunde,
Buzdrganul din baltă!”
Datinele Marilor Trimiteri: „Du-te și adă
Din pământ, din iarbă verde” -
Poruncă - să creadă -
„Înnoadă, Desnnoadă Șarpele ce se mușcă pe sine de coadă!”
Din toate ieși cu bine și faci dovadă,
La Templul Mamei, la Izvorul de Lapte și la Izvorul de Miere
Mi-ai așezat pocalul sub sânul unde pruncul cere.

Mi-ai dat ramura Mărului de Aur,
Paharul cu sângele durerii de taur
Și cununa de laur,
Coronița de frunze de mirt, să mă gătească
Zâna de Marea Zburdă și Râzgâierea cea Muierască
În care pe om vine femeia să-l meșteșugească...
Pune-mă la Galele Fericii
Cu Miresele Salmoxine Sofine care-și așteaptă Mirii,
Și-om rupe pâinea Bucuriei la Masa cu Soarele
Între toți Domnii cu Numele *Tapae* -
Locurile de unde-am plecat între toate popoarele
Și-am primit nume de munți și de ape,
Du-mă pre mine la Mama Pâinilor și-a Colacilor de Simbrie
Să mă îndrepte Nemesis, cea încinsă cu nouă brâie,
Cum întind Urzitoarele și Țesătoarele lungile trâmbe

Așa să mă lungească, destrâmbe
Ca pânza cărărilor vieții ce omul va să le umble
Nerătăcit, cu neștirbită ținare de minte
A formelor sale în Metamorfosis ce-au ispășit înainte.

Arată-mi câte zile fac De-Aici și Pân-Acolo
Și câte pâini mai am în straiță până la Banchetul lui Apollo,
Când s-o termina dumaticatul din urmă
S-ajung la Păstorul Fără De Turmă,
Când voi pune pe limbă ultima fărâmitură cu țipăt
Ajunge-voi să mă duc și să mă-ntorc din Egipt
De unde am adus Marele Sipt
Cu toate Răboajele Tărâmurilor Atlantide
Peste care Oceanul tălăuzind se deschide
Până la Templele Timpului zălogit în cele trei piramide.

Zice-voi: sfârșit-am pâinea, un veac am încheiat
Pe Tărâmurile celui dintâi văleat -
De-un ciorchine de strugure mustind rămas-am beat -
Am ajuns Marele Fecior Făt-Frumos din Focida
Care, ca fluturele, părăsindu-și crisalida,
Care, ca fluturele, ispășindu-și omida:
Eu sunt Furga Murga Samurcaș
Cu Feciorul Țugulea Mătușii din Amorgos alb cât un caș.
Să facem focul de amurg
La care mulgem sutina de oi,

La care merele să dea în pârg
Sub paza binecuvântării cu Marele Zeu - Teoi Cabiroi -
Luându-și, dându-și mereu alt nume și trup,
Stegar al flamurei cu cap de lup,
Cu Irotisa Seculara Samolxiana cea cu izvoarele pieptului
Îndestulând firea și nefirea întru învierea Înțeleptului
Stăpânind astfel timpul ce ne macină încetul cu încetul -

Cu temei așează meritele și gloria lui Ion Gheorghe, poetul.

15.X.2009

Cuprins

<i>Păcatul originar</i>	/ 5
<i>Covoare, glee verzi...</i>	/ 8
<i>Ciuhoiu - monumentul nevizitat</i>	/ 12
<i>Ceea ce ne lipsește</i>	/ 16
<i>Cei bravi, în Spirală</i>	/ 20
<i>Criminologia dialectică</i>	/ 24
<i>Gladiatorii</i>	/ 30
<i>Legănați-mă, gherghini...</i>	/ 37
<i>Experiența vietnameză</i>	/ 41
<i>Noua cronologie</i>	/ 47
<i>Toast pe Ciuhoiu</i>	/ 50
<i>Jandarmii pe acoperișul lumii</i>	/ 54
<i>Spectacolul norilor</i>	/ 61
<i>Despre Orfeu</i>	/ 67
<i>Schimbarea cămășii</i>	/ 71
<i>Magnitudinea de zece sfere de jad</i>	/ 75
<i>Underground</i>	/ 79
<i>Topoi-Logoi</i>	/ 83
<i>Benefica regresie</i>	/ 87
<i>Dacă într-adevăr ești</i>	/ 91

Uniforme pătate / 96
Idolatrie cu Tracii / 100
Botezul deobște / 104
Despre cutia poștală / 109
Crucile Istriței / 114
Cavalerii cu vexile de crengi / 119
Cabireum / 123
Cinele de coleasă / 129
Buriculum Mundi / 133
Bodiguarzii botezului / 136
Heraldică / 142
Beretele verzi / 145
Încredințarea totemului / 149
Timbrul cap de porc / 153
Calea Cicorilor / 158
Poemul olograf / 161
Spațiul vital / 162
Simpla beție a timpului... / 166
La Împăratul de Jad / 169
Între stoici / 175
Muzeul Diplomației / 178
Numai cu-acest semn / 183
Contextul / 185
Zece Kilometri de Must / 187
Meditație / 193
Românii și strategii de retorică / 197

Templul Adevărului Absolut / 200
Scriitorii pe bani / 204
Rușinea morții / 208
Ca o farsă, istoria / 212
Șoseaua Volokolamsc / 215
Despre Labiș, data viitoare / 220
Pe prispă, Timpul / 225
El și Bisericile / 228
Către sinele meu – Kabireoi Teoi / 234

De același autor

I. OPERA PUBLICATĂ

1. *Pâine și sare*, Editura pentru Literatură și Artă - 1957
2. *Căile pământului*, Editura Tineretului - 1960
3. *Țara rândunelelor*, Editura Tineretului - 1963
4. *Cariatida*, Editura Tineretului - 1965
5. *Noști cu lună pe Oceanul Atlantic - Scrisorile esențiale*, Editura pentru Literatură și Artă - 1966
6. *Zoosofia*, Editura Tineretului - 1967
7. *Vine iarba*, Editura pentru Literatură și Artă - 1968
8. *Cavalerul Trac*, Editura Tineretului - 1969
9. *Mai mult ca plânsul - Icoane pe sticlă*, Ed. Albatros - 1970
10. *Cele mai frumoase poezii*, Editura Albatros - 1972
11. *Megalitice*, Editura Cartea Românească - 1972
12. *Avatara*, Editura Eminescu - 1972
13. *Cultul Zburătorului*, Editura Eminescu - 1974
14. *Noimele*, Editura Cartea Românească - 1976
15. *Dacia Feniks*, Editura Cartea Românească - 1978
16. *Proba logosului*, Editura Minerva - Colecția „Biblioteca pentru toți” - 1979
17. *Cenușile*, Editura Eminescu - 1980
18. *Zicere la Zicere*, Editura Albatros - 1982
19. *Elegii politice*, Editura Cartea Românească - 1980, 1982, 2002

20. *Scripturile*, Editura Eminescu – 1983
21. *Joaca jocului*, Editura Cartaa Românească – 1984
22. *Și mai joaca jocului*, Editura Albatros – 1985
23. *Condica în versuri*, Editura Cartea Românească – 1987
24. *Zalmoxiile*, Editura Cartea Românească – 1988
25. *Muzaios*, Editura Viitorul Românesc – 2001
26. *Cogaioanele, munții marilor pontifi*, Editura Cartea Românească – 2004
27. *Eponimatele eternității în Tabletele de plumb*, Editura Muzeului Literaturii Române - 2007
28. *Sutrela țăranului Iancu Arsene*, Editura Rafet – 2010

II. OPERA ÎN MANUSCRIS

a) Eseuri, decripte

1. *Cabala dacica* – 1986 (345 pag.)
2. *Mistere, gnose, erezii și eresuri sofice în Dacia* – 1989 (700 pag.)
 - Cartea I – Magii de apostolie deceneică
 - Cartea a II-a – Doctrinile Apoteozelor
 - Cartea a III-a – Credințele apotropaice
3. *Eseu și fotomontaj despre sigiliul de la Karanovo* – 1988 (25 pag.)
4. *Vexilele Bazileilor – decriptarea semnelor sarmatice* – 1990 (716 pag.)
5. *Spațiul aulic de osmoză cosmică în Dacia* – 1991 (288 pag.)
6. *Doctrinile icoanelor țărănești – Ciclul Sfântul Ilie* – 1992 (292 pag.)
7. *Nostalgiea carpatică și imagolatriile ei de la Font de Gaume* – 1992 (78 pag.)
8. *Civilizația megalitelor în statuetele sigilare ale cărții „Cultul Zburătorului”: mărci, grafeme, symurgi, simboluri cutumeară antice și*

- preistorice* - 1993 (136 pag.)
9. *Vasileea - Zâna Dacilor, Calea și Virtutea morții eroice în veselie - Clanul Coson* - 1994 (1000 pag.)
 10. *Cronicile Baronilor Colindători cu Marea Mamă Cimeriană* - 1998 (100 pag.)
 11. *Cavalerii Kabyri și Mireselor lor, Bisericile Cimeriene: decriptele monetare în decursul anilor* (5000 pag.)
 12. *Cimerienii, o lume calomniată* - 2004 (274 pag.)
 13. *Formele și simbolurile ghebeleisis-salmosis* - 2004 (200 pag.)
 14. *Tărtăria, preistoria secretă* - 2003 (170 pag.)
 15. *Daciile prinse și desprinse* - 2006 (300 pag.)

b) Poeme

1. *Orațiile* - 1989 (200 pag.)
2. *Mâniosul profet* - 1992 - 1994 (200 pag.)
3. *Modul imaculat de a trăi* - 1999-2000 (200 pag.)
4. *Țugulea Mereu* - 2009 (300 pag.)
5. *Epopoea Tapae* - 2010 (300 pag.)

(...) Rudele, nepoții, strănepoții, tot felul de portrete mai mici
Le-am urcat în pod, am pus lacătul la tot ce-a fost Istoria până aici.
Așa va fi cu noi toți, ba încă și mai rău,
După întâi Ianuarie Două Mii Șapte, la Carpați se va instala iarăși marele hău:
Nici conducătorii noștri de frunte, nici noi, scriitorii,
Nu vom avea loc în paginile acelei Istorii,
Nici chiar manualul de geografie
Cu hărțile și cu numele României n-au cum să mai fie.
Marii geografi germani, cartografiind munți, râuri, așezări,
Le vor da numele filozofilor, cavaleriilor, trubadurilor și căpitanilor ce-au pus temei propriei țări:
Piscul Bler, Muntele Bush, Văgăuna Ema Nicolson, Fluviul Solana, Râul Oli Ren –
Comisarii și monitorii, citorii acestei opere nefaste în care vom mărșălui același refren:
Lili Marlen, Lili Marlen, Lili Marlen!

8.X.2006